[procestaal NL]

(verzonden per aangetekende post)

Heden,de eerste juni tweeduizendtwaalf,ten verzoeke van:

Joannes Petrus van den Wittenboer voorzitter,secretaris en penningmeester van de stichting Intermediaire stichting van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens – in het Engels - Intermediary Foundation of the Universal Declaration of Human Rights,afgekort: IFUD of Human Rights,wonende en adres te Mierlo,gemeente Geldrop-Mierlo,(5731NK) Kastanje 28,NEDERLAND, planned change agent.

e-mail: ifudofhumanrights@yahoo.com
Internet: http://ifudofhumanrights.webs.com

AAN:

Europese Commissie – Directoraat-generaal Justitie / eenheid C1:Grondrechten en rechten van het kind Hoofd van de eenheid, Mr. Emmanuel Crabit.

Rue de La Loi 200
B-1049 BRUSSELS
BELGIUM

REGISTRATIE NR

Ares(2012)302479-14/03/2012

TERMIJN

15 dagen na heden schriftelijke bericht door Europese Commissie op dit verzoekschrift.

INLEIDING

Van 25 t/m 27 januari 2012 vond in Den Haag,Nederland een conferentie plaats ter verbetering en monitoring van haatmisdrijven in Europa.”Facing Facts!” is een twee jaar durend project gefinancierd door de Europese Commissie.Dit project kwam tot stand i.v.m. de toenemende haatmisdrijven in Europa,en het gebrek aan systematische analyse en aanpak daarvan.

EUROPESE COMMISSIE

De Europese Commissie verwerpt alle vormen en uitingen van intolerantie,omdat die onverenigbaar zijn met de waarden en beginselen die ten grondslag liggen aan de EU.De Commissie bestrijdt deze verschijnselen met alle middelen waarover zijn krachtens de Verdragen beschikt.(Emmanuel Crabit)

Seminar

EU en Israël benadrukken de noodzaak om een gemeenschappelijke strijd tegen de bedreigingen van het antisemitisme en vreemdelingenhaat in Europa.

Israëlische ambassadeur bij de EU, Yacov Hadas-Handelsman

zei dat vandaag de dag het verschil tussen anti-semitisme en anti-Israëlische kritiek is vervaagd, samen met de intensivering van de pogingen om Israël te delegitimeren, tijdens een jaarlijkse EU-Israëlische seminar naar manieren om antisemitisme en vreemdelingenhaat te bestrijden in Europa te bespreken.

Hij voegde eraan toe dat Europa resoluut moeten optreden tegen deze verschijnselen.

Het Brussels tweedaagse bijeenkomst op woensdag en donderdag 26 en 27 oktober 2011

was de vijfde ontmoeting tussen experts en diplomaten uit Israël en de Europese Unie.

Gesproken over het opleiden van tegen antisemitisme en racisme, wetgeving en handhaving en het voorkomen van anti-semitische en racistische verschijnselen in de media.

Deze gesprekken waren gericht op het helpen van beleidsmakers efficiënte mechanismen en maatregelen te treffen tegen deze verschijnselen.

Zowel Israël en de EU toe te wijzen veel belang aan dit seminar, dat weerspiegelt de gezamenlijke strijd tegen de bedreigingen van het antisemitisme en vreemdelingenhaat in Europa.

De EU was vertegenwoordigd op de vergadering door Paul Nemitz, directeur van de grondrechten en burgerschap eenheid in de Europese Commissie als door de heer

Emmanuel Crabit hoofd van de eenheid voor de grondrechten en rechten van het kind.

De Israëlische kant werd vertegenwoordigd door de ambassadeur van Israël, alsmede de directeur van het departement voor de bestrijding van antisemitisme in het

Israëlische ministerie van Buitenlandse Zaken, Gideon Behar, vertegenwoordigers van Yad-Vashem, het wereldcentrum van de Holocaust onderwijs en onderzoek, en de Israëlische academici .

SEMINAR
Fight Against Racism, Xenophobia and Antisemitism

26-27 October 2011

EUROPEAN COMMISSION
and
THE STATE OF ISRAEL

26 October
Room 07/214 of the Charlemagne building
170, rue de la Loi, 1046 Brussels
8.45-9.00 *Arrival of the participant and registration*
9.00-9.30 Opening remarks
• ***Mr Paul Nemitz****, Director Fundamental Rights and Citizenship, Directorate General Justice, European Commission*
• ***Ambassador Yacov Hadas-Handelsman****, Head of Mission of Israel to the EU*
9.30-11.00 Racism in the European Union and Israel: data and trends
Chair: **Mr Emmanuel Crabit***, Head of Unit for Fundamental Rights and Rights of the Child, Directorate General Justice, European Commission*
• ***Mr Iannis Dimitrakopoulos****, European Union Agency for Fundamental Rights (FRA)*
• ***Dr. Haim Fireberg****, Senior Researcher, The Kantor Center for the Study of Contemporary European Jewry, Tel-Aviv University*
Contribution to the discussion (in particular):
• ***Ms Shannon Pfohman****, European Network Against Racism (ENAR)*
11.00-11.15 *coffee break*

11.15-12.45 Access to justice: effective redress against racist discrimination
• ***Ms Pia Lindholm****, Directorate General Justice, European Commission*
• ***Dr. Haim Fireberg****, Senior Researcher, The Kantor Center for the Study of Contemporary European Jewry, Tel-Aviv University*

Contribution to the discussion (in particular):
• ***Ms Nathy Rass-Masson*** *(country expert France) and* ***Ms Emma Psaila*** *(country expert Malta), coordinators of the "Comparative study on access to justice in gender equality and anti-discrimination law"*
• ***Ms Anne Gaspard****, Executive Director, European Network of Equality Bodies (Equinet*

Europe)
• ***Ms Shannon Pfohman****, European Network Against Racism (ENAR)*
12.45-14.15 *lunch*
14.15-15.45 Fight against racist hate speech: new developments
• ***Ms Maria Fernandez-Molinero****, Directorate General Justice, European Commission*
• ***Adv. Talia Na'amat****, Attorney, Legal Researcher, The Kantor Center for the Study of Contemporary European Jewry, Tel-Aviv University*
Contribution to the discussion (in particular):
• ***Mr Mathias Hellmann****, LL.M., Head of Division , Federal Ministry of Justice, Germany*
15.45-16.00 *coffee break*
16.00-17.30 Preventing racism: education, training and remembrance activities
• ***Mr Pavel Tychtl****, Directorate General Communication, European Commission*
• ***Ms Eva Sobotka****, European Union Agency for Fundamental Rights (FRA)*
• ***Dr. Robert Rozett****, Director of Libraries, Yad Vashem*
Contribution to the discussion (in particular):
• ***Ms Brittney Bolin****, Task Force for International Cooperation and Holocaust Education, Remembrance and Research (ITF)*
• ***Ms Claire Herrmann,*** *Directorate General Education and Culture, European Commission*
• ***Małgorzata Pakier,*** *Educational Programs Specialist Coordinator, The Museum of the History of Polish Jews*

27 October
Kazerne Dossin
Memorial Museum and Documentation Centre on Holocaust and Human Rights
(Edgard Tinellaan 1c, 2800 Mechelen)
9.15 *Transport of all participants (both delegations) by a minibus to Mechelen from Charlemagne building*
10.00-11.30 *Arrival in Mechelen – welcome coffee and presentations (questionsanswers):*
• ***Mr Georges Ingber****, Member of the Steering Committee of Kazerne Dossin, former European Commission official*
• ***Ms Odile Remy****, Vice-Director (pedagogical project)*
• ***Ms Patricia Ramet****, "Give them a face" project*
• ***Sir Natan Ramet****, Founding President and survivor of Auschwitz-Dachau*
11.30-12.00 *Visit of the construction and renovation site of the new Memorial Museum, contact with the architect* ***Professor Bob Van Reeth***
12.00-13.30 *Lunch followed by a lecture by* ***Professor Van Goethem****, curator of Kazerne Dossin, questions-answers*
13.30-14.00 *Closing remarks by* ***Mr Emmanuel Crabit****, Head of Unit for Fundamental Rights and Rights of the Child, Directorate General Justice, European Commission and* ***Ambassador Gideon Behar****, Director of the Department of Combating Anti-Semitism, Israeli Ministry of Foreign Affairs, and* ***Mr Ronen***

***Gil-Or**, Deputy Head of the Israeli Mission to the EU*
***14.00** Transport by a minibus to Charlemagne building*

EUROPEAN COURT OF JUSTICE

IP/10/487/
Luxembourg, 3 May 2010,
European Commission swears oath to respect the EU Treaties
The College of Commissioners has today sworn a solemn declaration at the European Court of Justice in Luxembourg, pledging to respect the EU Treaties and to be completely independent in carrying out their duties during their mandate. For the first time, the Commissioners also explicitly pledged to respect the new Charter of Fundamental Rights.
Commission President, José Manuel Barroso said, *"The oath of independence and respect for the EU Treaties is more than a symbolic act. The European Commission is a unique institution and the Commissioners have today made clear that they will uphold all the principles and values enshrined in the Treaties and the Charter of Fundamental rights*".
Background
According to Article 245 of the Treaty on the Functioning of the European Union (a provision included already in previous Treaties), all members of the European Commission are required to give "a solemn undertaking" when entering upon their duties to respect their obligations under the EU Treaties. Traditionally, this solemn undertaking is made before the European Court of Justice in Luxemburg in the first months after the start of the mandate of a new European Commission. As the current Commission, which took office on 10 February 2010, is the first Commission that works under the new Treaty of Lisbon, the wording of the solemn undertaking was adapted to the new legal situation and includes also a reference to the EU Charter of Fundamental Rights.
A copy of the solemn declaration can be found in annex.
ANNEX
SOLEMN DECLARATION
Before the
COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN UNION
pursuant to Article 17 of the Treaty on European Union and Article 245 of the Treaty on the Functioning of the European Union.

- Having been appointed as a Member of the European Commission by the European Council, following the vote of consent by the European Parliament
I solemnly undertake:
- *to respect the Treaties and the Charter of Fundamental Rights of the European Union in the fulfilment of all my duties;*
- *to be completely independent in carrying out my responsibilities, in the general interest of the Union;*

- in the performance of my tasks, neither to seek nor to take instructions from any Government or from any other institution, body, office or entity;
- to refrain from any action incompatible with my duties or the performance of my tasks.
I formally note the undertaking of each Member State to respect this principle and

not to seek to influence Members of the Commission in the performance of their tasks.
I further undertake to respect, both during and after my term of office, the obligation arising therefrom, and in particular the duty to behave with integrity and discretion as regards the acceptance, after I have ceased to hold office, of certain appointments or benefits.

DE EUROPESE UNIE

De Europese Unie wil op de Internationale Dag ter bestrijding van rassendiscriminatie haar voortdurende engagement voor de bestrijding van alle vormen van racisme en vreemdelingenhaat onderstrepen.Rassendiscriminatie is in strijd met de waarden waarop de EU is gebaseerd en wij leveren zowel binnen de EU als elders in de wereld onverdroten inspanningen om deze discriminatie uit te bannen.Dat gebeurt onder meer in de vorm van wetgeving, bewustmakingscampagnes en steunverlening aan projecten van maatschappelijke organisaties.De wereldwijde inspanningen voor de bestrijding van racisme zijn gebaseerd op het Internationaal Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie (ICERD).Wij roepen alle staten op dit verdrag zo spoedig mogelijk te ratificeren en ten uitvoer te leggen.(Catherine Ashton)

OMSCHRIJVING VAN HET VERZOEK

Verzoekt de Europese Commissie een inbreukprocedure in te leiden bij het Europese Hof van Justitie te Luxemburg tegen lidstaat Nederland.Wegens het structureel en langdurig schenden van de waarden van de Europese Unie.

Vermelding

De notificatiefase en administratieve fase overslaan i.v.m. de aanwezigheid notariële akte. (Lidstaat Nederland wenst geen valsheidsprocedure te starten bij de nationale rechter.Het Europese Hof van Justitie zal de onder ambtseed der notaris afgegeven notariële akte met de inhoud voor waar moeten houden.Of er moeten zeer ernstige bedenkingen tegen de akte en de inhoud zich alsnog aldaar opstapelen.Maar dan volgt alsnog een “Valsheidsprocedure”.

Juridisch kader

De inbreukprocedure staat vermeld in artikel 258 en 260 van het Verdrag van werking van de Europese Unie (was 226-228 VEG).

Mededeling

Door IFUD of Human Rights is op 21 maart 2012 rapport verzonden over financiële fraude in de EU, aan anti-fraude bureau OLAF van de Europese Commissie te Brussel.Het rapport "RAPPORT-OLAF_def" zowel als drukvorm (boekje) alsmede digitaal op CD-rom.Volgens

onderzoek door IFUD of Human Rights is er een schaduwsysteem binnen de EU,en daar gaat veel geld in verloren,"belastingbetalergeld"van de lidstaten.Volgens OLAF directeur-generaal Giovanni Kessler, die aantrad op 14 februari 2011 zijn in tijden van economische crisis,de bescherming van de financiële belangen van de EU en de werkzaamheden van OLAF belangrijker dan ooit.Ook moet er meer transparantie in de onderzoeken en de organisatie van OLAF komen volgens Kessler.Tijdens de openingstoespraak van een fototentoonstelling in het Europees Parlement in maart 2012, prees Kessler mensen die strafbare feiten in de EU melden.Volgens Kessler is de huidige klokkenluidersregling binnen de EU niet optimaal.

Inbreukprocedure ***- Hoofdinhoud***

Als een lidstaat bepaalde Europese wetgeving niet naleeft en op die manier zijn wettelijke verplichtingen niet nakomt, dan start Europese Commissie een inbreukprocedure. Dit houdt in dat de regering van het betreffende land een brief krijgt, waarin staat waarom de Commissie vindt dat dit land de EU-wetgeving schendt. Ook wordt een termijn gesteld waarop de Commissie een gedetailleerd antwoord moet ontvangen.

Een Europese inbreukprocedure bestaat uit drie chronologische stappen:

1.De notificatiefase

2.De administratieve fase

3.De juridische fase

Notificatiefase

De Europese Commissie neemt kennis van een niet-correcte of niet-tijdige omzetting van Europese regels in een lidstaat. Dit kan gebeuren door:

- *notificatiegegevens: de lidstaten zelf informeren de Commissie over de omzetting van Europese regelgeving in hun land*

- *de Commissie gaat op eigen initiatief op zoek naar informatie in kranten en andere nieuwsmedia*

- *directe en indirecte contacten met politieke en administratieve actoren*

- *klachtenbrieven van of contacten met burgers en ondernemingen die vinden dat hun rechten met betrekking tot Europese regelgeving niet verzekerd zijn.*

Administratieve fase

Daarna volgt een administratieve fase, met een ingebrekestelling (gevolgd door een antwoord van de lidstaat), en een met redenen omkleed advies (gevolgd door een antwoord van de lidstaat). Soms wordt deze fase voorafgegaan door een vraag om toelichting (en dan ook het antwoord erop van de lidstaat), maar dat is niet noodzakelijk.

Meestal geldt voor iedere stap in het proces een maximale periode van twee maanden. Deze periode kan met een schriftelijk verzoek worden verlengd met één maand.

Juridische fase

Mocht de administratieve fase niet tot een bevredigend resultaat leiden, dan volgt de juridische fase. In deze fase daagt de Europese Commissie het land voor het Europese Hof van Justitie.De lidstaat komt vervolgens met een verweer. Daar wordt door de Commissie met een repliek op gereageerd, met de kans van dupliek voor de lidstaat. Afsluitend geeft de advocaat-generaal bij het Hof zijn visie en komt er een arrest van het Europese Hof van Justitie.

Ook hier geldt voor iedere stap in het proces een periode van twee maanden. Deze periode kan met een schriftelijk verzoek worden verlengd met één maand.

De Europese Commissie ziet toe op de naleving van het arrest . Als een lidstaat na de veroordeling nog altijd weigert om de nodige maatregelen te nemen, kan de Commissie op grond van artikel 260, lid 2 , van het VwEU een tweede inbreukprocedure starten. Die tweede inbreukprocedure is identiek aan de eerste en kan dus uitmonden in een tweede veroordeling. Het enige verschil met de eerste inbreukprocedure is dat het Hof nu een dwangsom kan opleggen aan een lidstaat.

NEDERLAND

DE TELEGRAAF
(artikel 16 november 2010)

Werkstraf voor nazi-afbeeldingen

Balkenende

DEN HAAG - Een 67-jarige man die in 2004 afbeeldingen van toenmalig minister-president Balkenende had bewerkt met hakenkruizen en Hitlersnorren en op internet plaatste, heeft een werkstraf van vijftig uur gekregen. Hij is dinsdag in hoger beroep door het gerechtshof in Den Haag veroordeeld voor smaadschrift. De man heeft bovendien een voorwaardelijke gevangenisstraf van een week gekregen met een proeftijd van twee jaar.Het Openbaar Ministerie (OM) eiste begin deze maand zestig uur werkstraf en één maand voorwaardelijke gevangenisstraf. Justitie eiste die straf, omdat de man al eens eerder met justitie in aanraking is gekomen voor soortgelijke feiten.Het OM wil hem ervan weerhouden dit soort materiaal nog eens op internet te verspreiden.Bovendien is het OM van mening dat hij de toenmalige minister-president in zijn eer en goede naam heeft aangetast.In de begeleidende tekst bij de afbeeldingen van de besnorde oud-premier vergeleek de man.Balkenende met Adolf Hitler. Hij heeft bekend voor de gewraakte afbeeldingen verantwoordelijk te zijn. Hij zei in een eerder verweer dat het nooit zijn intentie is geweest om de oud-minister-president persoonlijk te treffen. Met de afbeeldingen wilde hij aandacht vragen voor misstanden die hem naar eigen zeggen als ondernemer zijn overkomen.De rechtbank in Den Haag had de man veroordeeld tot zestig uur werkstraf en één week voorwaardelijke gevangenisstraf.

BALKENENDE AFGEBEELD ALS ADOLF HITLER



GERECHTSHOF 'S-GRAVENHAGEN NEDERLAND (STRAFZAKEN):

LJN: BO4035, Gerechtshof 's-Gravenhage , 22-000564-09

-
-

Datum uitspraak:	16-11-2010
Rechtsgebied:	Straf
Soort procedure:	Hoger beroep
Inhoudsindicatie:	De verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan smaadschrift jegens minister-president Balkenende door bewerkte foto's op internet te plaatsen, waarop de minister-president onder meer met hitlersnorren en hakenkruizen werd afgebeeld. Tevens heeft de verdachte een bijbehorende tekst op internet geplaatst, waarin de minister-president met Adolf Hitler werd vergeleken. Overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Werkstraf voor de duur van 50 uren en een voorwaardelijke gevangenisstraf van 1 week.

:

Uitspraak

Rolnummer: 22-000564-09
Parketnummer: 09-665556-05
Datum uitspraak: 16 november 2010
TEGENSPRAAK

Gerechtshof te 's-Gravenhage
meervoudige kamer voor strafzaken

Arrest

gewezen op het hoger beroep tegen het vonnis van de politierechter in de rechtbank 's-Gravenhage van
26 februari 2007 in de strafzaak tegen de verdachte:

[verdachte],
geboren te [geboorteplaats] op [geboortedag] 1943,
adres: [adres].

Onderzoek van de zaak

Dit arrest is gewezen naar aanleiding van het onderzoek op de terechtzittingen in eerste aanleg en het onderzoek op de terechtzittingen in hoger beroep van dit hof van 2 maart 2010 en 2 november 2010.

Het hof heeft kennisgenomen van de vordering van de advocaat-generaal en van hetgeen door en namens de verdachte naar voren is gebracht.

Tenlastelegging

Aan de verdachte is - na wijziging van de tenlastelegging ter terechtzitting in eerste aanleg - ten laste gelegd dat:

hij op of omstreeks 02 juli 2004 te 's-Gravenhage, en/of Amsterdam, althans in Nederland, opzettelijk, door middel van het openlijk tentoonstellen en/of aanslaan van (een) geschrift(en) en/of (een) afbeelding(en), de eer en/of de goede naam van minister-president Balkenende heeft aangerand door telastlegging van een of meer bepaalde feiten, met het kennelijke doel om daaraan ruchtbaarheid te geven, immers heeft verdachte met voormeld doel (een) geschrift(en) en/of afbeelding(en), zoals aan deze telastelegging gehecht en daarvan deel uitmakende, tentoongesteld of aangeslagen (via Internet).

Procesgang

In eerste aanleg is de verdachte ter zake van het tenlastegelegde veroordeeld tot een taakstraf in de vorm van een werkstraf voor de duur van 60 uren subsidiair 30 dagen hechtenis, alsmede tot een voorwaardelijke gevangenisstraf voor de duur van 1 week met een proeftijd van 2 jaren.

Namens de verdachte is tegen het vonnis hoger beroep ingesteld.

Geldigheid van de inleidende dagvaarding

Ter terechtzitting in hoger beroep heeft de raadsman van de verdachte bepleit, verkort en zakelijk weergegeven, dat de inleidende dagvaarding nietig behoort te worden verklaard vanwege betekeningsgebreken. De geschriften als vermeld in de zevende regel van de oorspronkelijke tenlastelegging waren niet aan de inleidende dagvaarding gehecht en er had niet mogen worden volstaan met aanvulling daarvan middels de ter terechtzitting van 25 augustus 2006 toegewezen vordering wijziging tenlastelegging.

Het hof begrijpt het verweer van de raadsman aldus, dat de inleidende dagvaarding noch voldeed aan de betekeningsvereisten als bedoeld in artikel 585 en verder van het Wetboek van Strafvordering, noch voldeed aan de vereisten van artikel 261 Wetboek van Strafvordering.

Het hof verwerpt het verweer en overweegt hiertoe als volgt.
De inleidende dagvaarding is op 2 mei 2006 aan de verdachte in persoon uitgereikt. De verdachte heeft toen kennis kunnen nemen van zowel de dag waarop de behandeling van de zaak op de zitting van de politierechter in de rechtbank ‘s-Gravenhage zou plaatsvinden als van het strafbare feit dat aan de verdachte is ten laste gelegd.
De stelling van de raadsman, dat de tenlastelegging toen als onvolledig was aan te merken

nu de daarin vermelde geschriften ontbraken, rechtvaardigt naar ’s hofs oordeel geenszins de conclusie dat daarom sprake is geweest van enig gebrek in de betekening van de inleidende dagvaarding. Een dergelijk rechtsgevolg volgt, anders dan de raadsman kennelijk meent – niet uit de wet en de wet biedt daar overigens ook geen steun voor.
Artikel 313 van het Wetboek van Strafvordering geeft het openbaar ministerie de mogelijkheid om te vorderen dat een tenlastelegging wordt gewijzigd. In eerste aanleg is van die mogelijkheid gebruik gemaakt door de officier van justitie en de politierechter heeft de gevorderde wijziging ter terechtzitting van 25 augustus 2006 bevolen na de verdachte en zijn raadsman ter zake te hebben gehoord. Daarmee zijn de geschriften waarnaar in de tenlastelegging is verwezen op de terechtzitting van 25 augustus 2006 rechtsgeldig deel gaan uitmaken van de tenlastelegging.

Naar het oordeel van het hof voldeed ook de oorspronkelijke tenlastelegging aan de eisen gesteld in artikel 261 van het Wetboek van Strafvordering. Die tenlastelegging was voldoende feitelijk, terwijl uit de behandeling van de zaak ter terechtzitting in hoger beroep is gebleken dat de verdachte ten tijde van de eerste behandeling van zijn zaak ter zitting van de politierechter in de rechtbank ’s-Gravenhage met die tenlastelegging geïnformeerd was over het voorval waarvoor hij diende terecht te staan en ook wist waartegen hij zich te verdedigen had. In dit verband is naar het oordeel van het hof van belang dat op grond van het proces-verbaal ter terechtzitting van voormelde zitting kan worden aangenomen, dat toen door de verdediging van de verdachte tegen de gevorderde wijziging geen bezwaar is gemaakt.

De inleidende dagvaarding is, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, dan ook geldig.

Ontvankelijkheid van het openbaar ministerie in de vervolging

De verdediging heeft betoogd dat het openbaar ministerie niet-ontvankelijk in de vervolging van de verdachte behoort te worden verklaard op de hierna verkort en zakelijk weergegeven gronden.
De raadsman heeft allereerst betoogd dat, nu het in dezen blijkens de tenlastelegging gaat om de ongekwalificeerde vorm van smaadschrift ex artikel 261 van het Wetboek van Strafrecht, ten onrechte niet is voldaan aan het klachtvereiste van artikel 164 van het Wetboek van Strafvordering. Uit de aangifte blijkt niet dat het slachtoffer vervolging wenste, terwijl evenmin uit het procesdossier blijkt dat het slachtoffer een bijzondere volmacht heeft afgegeven om namens hem aangifte te doen. Voor zover de machtiging van [de secretaris- generaal van het departement Algemene Zaken] d.d. 31 augustus 2005 als volmacht zou moeten gelden, dan is deze volmacht buiten de ingevolge artikel 66 van het Wetboek van Strafrecht geldende termijn ingediend.
Verder heeft de raadsman betoogd dat het openbaar ministerie niet-ontvankelijk in de vervolging van de verdachte moet worden verklaard, nu een schriftelijke weergave van de beslissing op het wrakingsverzoek van de verdachte ter terechtzitting van 25 augustus 2006 in het dossier ontbreekt.
Voorts heeft de raadsman bepleit dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ernstig is geschonden, hetgeen tot de niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie in de vervolging van de verdachte dient te leiden. Daartoe heeft hij het volgende

aangevoerd. De redelijke termijn is aangevangen op de datum waarop een uitnodiging tot verhoor aan de verdachte werd verstuurd in maart 2005. Het verstekvonnis van de politierechter van 26 februari 2007 is eerst op 26 januari 2009, bijna twee jaar later, betekend aan de verdachte en in hoger beroep heeft het één jaar geduurd voordat de zaak opnieuw ter zitting van het hof is aangebracht na de afwijzingen van de respectieve wrakingsverzoeken.
Tot slot heeft de verdachte betoogd dat bij hem het gerechtvaardigde vertrouwen is gewekt dat hij niet zou worden vervolgd, aangezien de verdachte in het verleden soortgelijke foto's van [de voormalig minister van Justitie] en [het voormalig lid van het College van Procureurs-Generaal] op internet heeft geplaatst en hij hiervoor niet is vervolgd.

Het hof overweegt te dien aanzien het volgende.
Aan de verdachte is ten laste gelegd – zakelijk weergegeven en voor zover thans van belang – dat hij door opzettelijk te handelen als feitelijk in de tenlastelegging omschreven, de eer en goede naam van de minister-president Balkenende heeft aangerand. Naar het oordeel van het hof is gelet op de tekst van de tenlastelegging beoogd aan de verdachte het strafbare feit als bedoeld in artikel 267 van het Wetboek van Strafrecht ten laste te leggen. Voor het vervolgen ter zake van een dergelijk feit is gelet op artikel 269 van het Wetboek van Strafrecht een klacht niet vereist.

Het hof constateert met de raadsman dat de schriftelijke weergave van de beslissing op het wrakingsverzoek d.d. 25 augustus 2006 in het procesdossier ontbreekt. Het hof is echter van oordeel dat dit enkele feit niet leidt tot niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie in de vervolging van de verdachte. Ook overigens zijn geen feiten en omstandigheden aannemelijk geworden om die door de raadsman aangevoerde conclusie te rechtvaardigen. In dit verband is naar het oordeel van het hof van belang dat gesteld noch anderszins

aannemelijk is geworden dat de verdachte daardoor in enig strafvorderlijk te beschermen belang is geschaad.

Ten aanzien van de redelijke termijn stelt het hof voorop dat schending hiervan, volgens vaste jurisprudentie, in beginsel niet leidt tot niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie in de vervolging, doch – indien van een dergelijke schending sprake is – deze anderszins gecompenseerd dient te worden. In dit verband overweegt het hof dat de redelijke termijn aanvangt op het moment dat vanwege de overheid een handeling is verricht waaraan de verdachte in redelijkheid de verwachting kon ontlenen dat strafvervolging zou worden ingesteld, waarbij de betekening van de inleidende dagvaarding zonder meer als een dergelijke handeling behoort te worden aangemerkt. Anders dan de verdediging kennelijk meent, kan in de onderhavige zaak de uitnodiging van de politie, verzonden aan de verdachte voor verhoor, niet als zodanig gelden. Het enkel versturen van een dergelijke brief is geen waarborg dat de geadresseerde van de inhoud van die brief kennisneemt. In dit verband is naar het oordeel van het hof van belang, dat gesteld noch anderszins aannemelijk is geworden dat de verdachte van de inhoud van die brief daadwerkelijk kennis heeft genomen. Ook in de behandeling van de zaak in hoger beroep heeft zich naar het oordeel van het hof geen schending van de redelijke termijn voorgedaan, nu de behandeling van de zaak van de verdachte in hoger beroep binnen twee jaren is afgerond. Het hof constateert wel dat vertraging is opgetreden bij de betekening van de mededeling van het vonnis. Deze vertraging zal met een hierna te melden rechtsgevolg worden gecompenseerd.

Ten slotte is het hof van oordeel dat de verdachte zich er niet op kan beroepen dat er in redelijkheid door het openbaar ministerie bij hem enig gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt zodat hij niet zou worden vervolgd ten aanzien van het onderhavige strafbare feit. Een zodanige toezegging is hem niet gedaan.
De omstandigheid dat ter zake van zijn eerdere soortgelijke acties geen vervolging tegen hem is ingesteld, is ingegeven door het feit dat [de voormalig minister van Justitie] en [het voormalig lid van het College van Procureurs-Generaal] geen aangifte tegen de verdachte hebben gedaan, terwijl zulks in het onderhavige geval wel is geschied. Het hof voegt ten overvloede hieraan toe dat met een beslissing om niet te vervolgen ten aanzien van andere strafbare feiten dan het onderhavige niet zonder meer een zodanig gerechtvaardigd vertrouwen gewekt kan worden, dat ook ten aanzien van het thans voorliggende strafbare feit niet vervolgd zou worden.

Gelet op het vorenstaande is het openbaar ministerie dan ook ontvankelijk in de vervolging van de verdachte.

Het vonnis waarvan beroep

Het vonnis waarvan beroep kan niet in stand blijven omdat het hof zich daarmee niet verenigt.

Bewezenverklaring

Het hof acht wettig en overtuigend bewezen dat de verdachte het ten laste gelegde heeft

begaan, met dien verstande dat:

hij op 02 juli 2004 in Nederland, opzettelijk, door middel van het openlijk tentoonstellen van een geschrift en afbeeldingen, de eer en/of de goede naam van minister-president Balkenende heeft aangerand door tenlastelegging van een of meer bepaalde feiten, met het kennelijke doel om daaraan ruchtbaarheid te geven, immers heeft verdachte met voormeld doel een geschrift en afbeeldingen, zoals aan deze tenlastelegging gehecht en daarvan deel uitmakende, tentoongesteld via Internet.

Hetgeen meer of anders is ten laste gelegd, is niet bewezen. De verdachte moet daarvan worden vrijgesproken.

Voor zover in de tenlastelegging taal- en/of schrijffouten voorkomen, zijn deze in de bewezenverklaring verbeterd. Blijkens het verhandelde ter terechtzitting is de verdachte daardoor niet geschaad in de verdediging.

Bewijsvoering

Het hof grondt zijn overtuiging dat de verdachte het bewezenverklaarde heeft begaan op de feiten en omstandigheden die in de bewijsmiddelen zijn vervat en die reden geven tot de bewezenverklaring.

In die gevallen waarin de wet aanvulling van het arrest vereist met de bewijsmiddelen dan wel, voor zover artikel 359, derde lid, tweede volzin, van het Wetboek van Strafvordering wordt toegepast, met een opgave daarvan, zal zulks plaatsvinden in een aanvulling die als bijlage aan dit arrest zal worden gehecht.

Door de verdediging gevoerd kwalificatieverweer

De raadsman van de verdachte heeft ter terechtzitting betoogd dat de minister-president niet kan worden aangemerkt als het openbaar gezag, een openbaar lichaam of een openbare instelling.

Het hof onderschrijft dit standpunt van de raadsman. Anders dan door de advocaat-generaal naar voren gebracht, kunnen volgens de geldende jurisprudentie individuele gezagsdragers niet worden aangemerkt als het openbaar gezag, een openbaar lichaam of een openbare instelling zoals bedoeld in artikel 267, eerste lid, van het Wetboek van Strafrecht.
De in de tenlastelegging genoemde hoedanigheid van minister-president dient naar het oordeel van het hof te worden aangemerkt als ambtenaar in de zin van artikel 84 van het Wetboek van Strafrecht. De minister-president wordt ingevolge artikel 43 van de Grondwet bij koninklijk besluit benoemd en ontslagen en bekleedt een functie met een openbaar karakter teneinde een deel van de taak van de Staat of zijn organen te verrichten.

Strafbaarheid van het bewezenverklaarde

Het bewezenverklaarde levert op:

Smaadschrift, terwijl dit wordt aangedaan aan een ambtenaar gedurende of ter zake van de rechtmatige uitoefening van zijn bediening.

Strafbaarheid van de verdachte

Er is geen omstandigheid aannemelijk geworden die de strafbaarheid van de verdachte uitsluit. De verdachte is dus strafbaar.

Strafmotivering

De advocaat-generaal heeft gevorderd dat het vonnis waarvan beroep zal worden vernietigd en dat de verdachte zal worden veroordeeld tot een taakstraf in de vorm van een werkstraf voor de duur van 60 uren subsidiair 30 dagen hechtenis, alsmede tot een voorwaardelijke gevangenisstraf voor de duur van 1 maand met een proeftijd van 2 jaren.

Het hof heeft de op te leggen straffen bepaald op grond van de ernst van het feit en de omstandigheden waaronder dit is begaan en op grond van de persoon en de persoonlijke omstandigheden van de verdachte, zoals daarvan is gebleken uit het onderzoek ter

terechtzitting.

Daarbij heeft het hof in het bijzonder het volgende in aanmerking genomen.

De verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan smaadschrift jegens minister-president Balkenende door bewerkte foto’s op internet te plaatsen, waarop de minister-president onder meer met hitlersnorren en hakenkruizen werd afgebeeld. Tevens heeft de verdachte een bijbehorende tekst op internet geplaatst, waarin de minister-president met Adolf Hitler werd vergeleken. Met deze handelwijze heeft de verdachte de eer en goede naam aangetast van minister-president Balkenende.
De verdachte heeft ter terechtzitting in hoger beroep – verkort en zakelijk weergegeven – verklaard dat hem in het verleden in het kader van verschillende gerechtelijke procedures groot onrecht is aangedaan door zowel leden van de rechterlijke macht als door leden van het openbaar ministerie en dat daarin de reden is gelegen voor zijn handelen in deze. Naar het oordeel van het hof maakt de door de verdachte aangevoerde reden voor zijn handelen – anders dan hij kennelijk zelf meent – het door hem gepleegde strafbare feit niet minder ernstig.

Gelet op het vorenstaande is het hof van oordeel dat in beginsel een geheel onvoorwaardelijke taakstraf in de vorm van een werkstraf voor de duur van 60 uren subsidiair 30 dagen hechtenis in combinatie met een geheel voorwaardelijke gevangenisstraf voor de duur van 1 week met een proeftijd van 2 jaren een passende en geboden reactie vormen, zoals ook door de politierechter in de rechtbank ‘s-Gravenhage aan de verdachte is opgelegd. Naar het oordeel van het hof heeft de advocaat-generaal onvoldoende redengevende argumenten aangedragen op grond waarvan een hogere

voorwaardelijke straf dan in eerste aanleg opgelegd, in de rede zou liggen.

Naar het oordeel van het hof heeft de behandeling van de zaak evenwel niet plaatsgevonden binnen een redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het hof neemt hierbij in aanmerking dat de termijn voor de betekening van de mededeling van het vonnis van de politierechter in de rechtbank ‘s-Gravenhage is overschreden.

Het hof zal de overschrijding van deze termijn verdisconteren in de strafmaat en in plaats van de hiervoor overwogen onvoorwaardelijke taakstraf en voorwaardelijke gevangenisstraf, een geheel onvoorwaardelijke taakstraf in de vorm van een werkstraf alsmede een geheel voorwaardelijke gevangenisstraf van na te melden duur opleggen.

Toepasselijke wettelijke voorschriften

Het hof heeft gelet op de artikelen 9, 14a, 14b, 14c, 22c, 22d, 63, 261 en 267 van het Wetboek van Strafrecht, zoals zij golden ten tijde van het bewezenverklaarde.

BESLISSING

Het hof:

Vernietigt het vonnis waarvan beroep en doet opnieuw recht.

Verklaart bewezen dat de verdachte het tenlastegelegde, zoals hierboven omschreven, heeft begaan.

Verklaart niet bewezen hetgeen ter zake meer of anders is ten laste gelegd en spreekt de verdachte daarvan vrij.

Bepaalt dat het bewezenverklaarde het hierboven vermelde strafbare feit oplevert.

Verklaart de verdachte strafbaar ter zake van het bewezenverklaarde.

Veroordeelt de verdachte tot een taakstraf in de vorm van een werkstraf voor de duur van 50 (vijftig) uren, te vervangen door hechtenis voor de tijd van 25 (vijfentwintig) dagen voor het geval die taakstraf niet naar behoren wordt verricht.

Veroordeelt de verdachte tot een gevangenisstraf voor de duur van 1 (één) week.

Beveelt dat de gevangenisstraf niet ten uitvoer zal worden gelegd, tenzij de rechter later anders mocht gelasten op grond dat de verdachte zich vóór het einde van de proeftijd van 2 (twee) jaren aan een strafbaar feit heeft schuldig gemaakt.

Dit arrest is gewezen door mr. I.E. de Vries,
mr. C.G.M. van Rijnberk en mr. A.W.M. Bijloos, in bijzijn van de griffier mr. N.R. Achterberg.

Het is uitgesproken op de openbare terechtzitting van het hof van 16 november 2010.

Mr. A.W.M. Bijloos is buiten staat dit arrest mede te ondertekenen.

RACISME EN DISCRIMINATIE

Het is een feit van algemene bekendheid dat het hakenkruisteken (de swastika), zeker in combinatie met het symbool van de adelaar en SS-symbolen, associaties wekt met het derde rijk en de onder auspiciën daarvan opgewekte rassenhaat en uitgeoefende rassendiscriminatie. De context bepaalt of sprake is van strafbaarheid.

Alle lidstaten hebben wetgeving aangenomen waarin racistisch gedrag of het aanzetten tot rassenhaat wordt verboden.Daders van racistische en xenofobe delicten moeten worden berecht en de rechtbanken moeten passende en evenredige straffen kunnen

opleggen.Tegelijkertijd zal dit degenen die van plan zijn dergelijke delicten te begaan, afschrikken.Inzake cybercriminaliteit is het zorgwekkend dat op internet boodschappen met een racistische of xenofobe inhoud worden verspreid.Internet is een medium voor communicatie, ontspanning en handel, maar is ook een relatief goedkoop en uiterst effectief hulpmiddel om een publiek van duizenden, zo niet miljoenen, met hun boodschap van haat te bereiken.De internetsite gebruikt door (Karel de W) met met thuisbasis nederland,waarvan bekend was bij de Nederlandse Staat dat deze site -vanaf 2003- racisme,met haatteksten of neonazistische ideeën propageerden.Het publiekelijk verspreiden van racistische of xenofobe uitingen doormiddel van tekst,beeld of anderzijds is strafbaar.Deze tendens is uitermate zorgwekkend en moet met kracht worden bestreden.Voor de ontwikkeling van een doeltreffende strategie ter voorkoming van een verdere groei van dit verschijnsel is het van essentieel belang dat er tegen dergelijke misdrijven wordt opgetreden

INTERNATIONAAL

Op internationaal niveau zijn een aantal instrumenten goedgekeurd om de mensenrechten te beschermen en in het bijzonder om het probleem van discriminatie en racisme aan te pakken.Tot deze instrumenten behoort het Internationaal Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie van 7 maart 1996, dat de basis van de racismebestrijding op mondiaal niveau vormt. Dit verdrag beoogt uitdrukkelijk bescherming te bieden tegen rassendiscriminatie. Artikel 4, onder a), van dit verdrag bepaalt dat de staten die partij zijn bij het verdrag, "strafbaar bij de wet (…) verklaren het verspreiden, op welke wijze ook, van denkbeelden die zijn gegrond op rassuperioriteit of rassenhaat, aanzetting tot rassendiscriminatie, zomede alle daden van geweld of aanzetting daartoe, die zijn gericht tegen een ras of een groep personen van een andere huidskleur of etnische afstamming, alsook het verlenen van steun aan tegen bepaalde rassen gerichte activiteiten, waaronder begrepen de

financiering daarvan". Artikel 4, onder b), bepaalt dat de staten die partij zijn bij het verdrag,4" organisaties, alsook georganiseerde en alle andere propaganda-activiteiten die rassendiscriminatie in de hand werken en daartoe aanzetten, onwettig verklaren en (…) verbieden, en deelneming aan zodanige organisaties of activiteiten als strafbaar bij de wet aanmerken".Het verdrag is door alle EU-lidstaten geratificeerd.

EUROPEES

Gemeenschappelijk optreden verplicht de lidstaten deze gedragingen te bestraffen. Artikel 29 van het VEU betreft de ontwikkeling van gezamenlijk optreden van de lidstaten op het gebied van politiële en justitiële samenwerking in strafzaken en het voorkomen en bestrijden van racisme en vreemdelingenhaat als een middel om de doelstelling van de Unie te verwezenlijken, namelijk de burgers in een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid een hoog niveau van zekerheid te verschaffen.

CHRONOLOGISCHE WEERGAVE

Overzicht waarin de gebeurtenissen hebben plaatsgevonden.

- 2 april 2003 afbeelding Wijkerslooth (Hitlersnor en hakenkruis) ingekomen bij rechtbank, (stempel Centrale Balie ingekomen 2 apr 2003)
- 18 oktober 2003 artikel De Telegraaf, Ron van Couwenhoven.

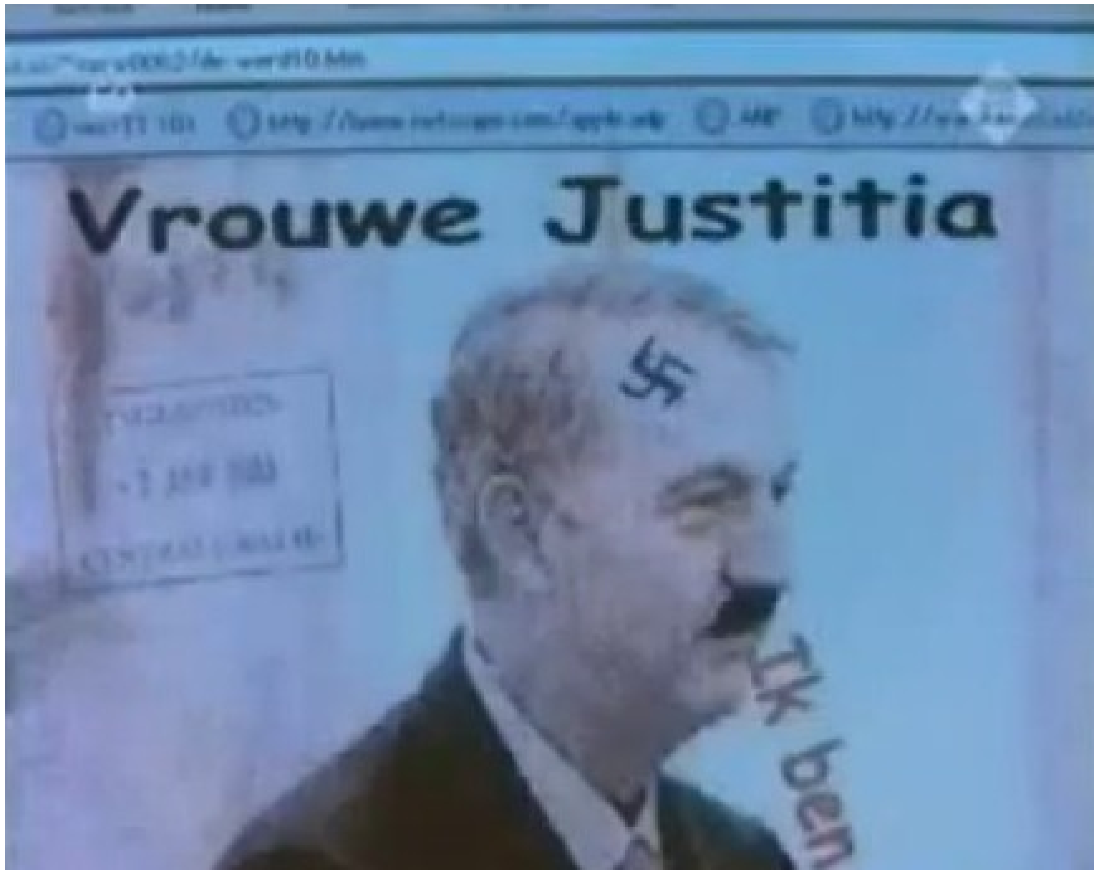
- 24 Oktober 2003, brief Donner aan Voorzitter Tweede Kamer der Staten-Generaal, 29200 VI-nr62.
- 13 November 2003 aangifte door bewoner uit Hoofddorp bij Officier van Justitie Amsterdam,met verzoek om strafvervolging tegen K de W naar aanleiding van artikel in de Telegraaf van 18 Oktober 2003.
- Nieuws en actualiteiten TV-zender Twee Vandaag Ned2, 26 November 2003, verklaring Wijkerslooth over hemzelf en minister van justitie Donner.

TWEE VANDAAG
(Ned 2, 26 November 2003 nieuws en actualiteiten TV-zender)

Met Procureur-Generaal van het Openbaar Ministerie de Wijkerslooth.


EO
OPENBAAR
MINISTERIE
J. de Wijkersloot
voorzitter College Procureurs-Generaal


EO
Den Haag
Hilversum



Nieuwslezer:
Zo vonden wij op internet nog een afbeelding van U,dat U met een soort Hitlersnor staat afgebeeld.

De Wijkerslooth:
Dat weet Ik,dat weet Ik al een hele tijd.Dat deel Ik overigens met de minister van Justitie (Donner),dat laat Ik nu maar zo.

Super PG De Wijkerslooth wordt hoogleraar strafrecht

Gepubliceerd op maandag 7 februari 2005

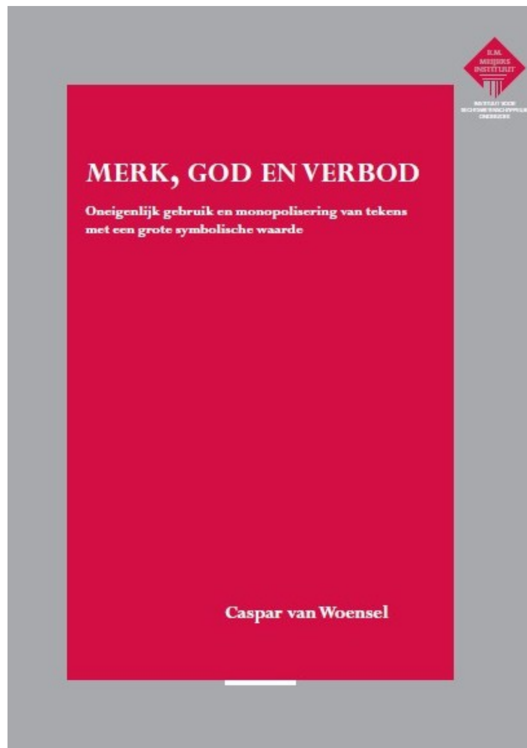
Organisatie: Openbaar Ministerie

De Minister van Justitie heeft ingestemd met het verzoek van mr. J.L. de Wijkerslooth hem per 1 juni 2005 uit zijn functie van voorzitter van het College van procureurs-generaal te

ontheffen. De Wijkerslooth wordt met ingang van 1 september 2005 benoemd tot hoogleraar straf- en strafprocesrecht aan de Universiteit van Leiden. Minister Donner van Justitie is voornemens om procureur-generaal mr. H.N. Brouwer voor te dragen als opvolger van De Wijkerslooth als voorzitter van het College van procureurs-generaal.

UNIVERSITEIT LEIDEN

(proefscnrift)



Prof.mr. J.L. de Wijkerslooth zat nadien in de promotiecommissie van het proefschrift van Caspar van Woensel in 2007,ter verkrijging van de graad van Doctor aan de Universiteit van Leiden.Terwijl de Wijkerslooth bekend is op internet te worden afgebeeld als Adolf Hitler samen met Donner.

Het proefschift is in boekvorm uitgebracht.

Titel: “Merk,God en Verbod”

Auteur: Caspar van Woensel

ISBN: 9789086920105.

In dit boek o.a. de strafrechterlijke handhaving van oneigenlijk symboolgebruik.

"oneigenlijk gebruik Hakenkruis".

DE TELEGRAAF

(artikel 18 oktober 2003)

DE TELGRAAF

18 oktober 2003

Met een wereldwijde smaadcampagne beledigt Karel de Werd minister Donner, maar justitie grijpt niet in

SMERIGE STRIJD OM RECHT

door RON COUWENHOVEN

AMSTERDAM, zaterdag

18 r

'Mijnheer De Werd, u heeft zeer hooggeplaatste personen onherstelbaar beschadigd. Ik moet u dringend verzoeken hiermee te stoppen.' Zo verzocht een inspecteur van de Criminele Recherche Inlichtingendienst op 31 juli in café ´t Sluisje aan de Nieuwendammerdijk in Amsterdam-Noord beleefd aan Karel de Werd zijn smaadcampagne op internet te staken. Op 16 juli had De Werd de twee hoogste justitiële autoriteiten van Nederland, minister van Justitie P.H. Donner en de voorzitter van het college van procureurs-generaal J.L. de Wijkerslooth, als Adolf Hitler afgebeeld op zijn internetsite, begeleid door een uiterst grof smaadschrift.

Justitie ondernam verder niets. De Werd werd niet gearresteerd en dat terwijl hij de eerste exemplaren van zijn

De Werd zegt: 'Dat klopt inderdaad. Mijn vrouw lag toen op sterven en ik ging zelf ook kapot aan de leugens van justitie. Men heeft de meineedzaak toen geseponeerd wegens verjaring, die nota bene na voortdurend getraineer van justitie zelf was ontstaan. Maar in de laatste brief van de minister aan de ombudsman staat feitelijk precies waar het in deze kwestie om draait. Hij citeert mij letterlijk: ´De strafrechtelijke vervolging tegen De L. terzake meineed, laat ik geheel te uwer beoordeling.´ Nu is meineed het zwaarste delict dat je voor een rechtbank kunt plegen. In mijn zaak is dit vele keren voorgekomen. Er staat een straf van zes

smaadcampagne rechtstreeks aan beide prominente slachtoffers zond met vermelding van zijn volledige adres.

'Het enige dat gebeurde was het gesprek tussen die inspecteur en mij', zegt De Werd (60), die in 1975 zijn florerende aannemersbedrijf in Amsterdam failliet zag gaan na een onterechte staking die door de vakbonden bij zijn bedrijf was uitgeroepen. Er volgden tientallen rechtszaken en meer dan zeventig rechters bogen zich over de onverkwikkelijke affaire. Het gerechtshof in Amsterdam eiste van justitie tot driemaal toe de vervolging van twee vakbondsleiders wegens meineed, maar justitie stopte deze bevelen rechtstreeks in de doofpot. Door de meinedige verklaringen van de vakbondsmensen verloor De Werd indertijd zijn processen tegen de bonden.

Sindsdien vecht Karel de Werd een hopeloze strijd, waarin hij op 23 augustus nog eens een schadeclaim van 12 miljoen euro bij de Staat der Nederlanden deponeerde via een brief aan minister-president Jan Peter Balkenende.

Toen de man van de CRI op 31 juli met zijn vriendelijke verzoek kwam in café ´t Sluisje, had Karel de Werd voor alle zekerheid twee getuigen mee genomen. Een van hen was Rob Brockhus uit Huizen, die met zijn Sociale Databank op internet tal van schrijnende zaken in Nederland aan de kaak stelt. Brockhus is een voormalig drogist, die nu in de bijstand rit. Hij zegt over de opmerkelijke bijeenkomst: 'De politieman was een keurige heer. Maar toen hij zei dat de minister en de voorzitter van de procureurs-generaal met de smaadcampagne onherstelbare schade werd toegebracht, antwoordde Karel: ´En wat denkt u dat er met mij gebeurd is? Ik heb nooit mijn enorme schade kunnen verhalen. Mijn leven is door justitie verwoest.´'

Volgens Brockhus was de inspecteur duidelijk een afgezant van de minister. Hij zegt: 'Hij vroeg naar de tot negen jaar op. Toch heeft justitie dit

criminele gedrag niet aangepakt. Als men dit wel had gedaan, had ik mijn schadeclaims bij de bonden kunnen indienen.'

Dat minister Donner op de hoogte was van de ernstige smaadcampagne die de woedende De Werd op 16 juli tegen hem en procureur-generaal mr. De Wijkerslooth begon, blijkt ook uit zijn brief aan de ombudsman. Hij schreef: ´Gelet op de voortdurende stroom van onfrisse aantijgingen die hij via internet jegens personeelsleden van het OM verspreidt, heeft het college geen behoefte meer aan rechtstreeks contact. Ik billijk deze stellingname van het college.´

In plaats van een arrestatie van De Werd, werd een week later de veiligheidsagent naar café ´t Sluisje op de Nieuwendammerdijk gestuurd. Hij hoorde er tot zijn verbijstering dat De Werd inmiddels wereldwijd 50.000 e-mails met de gewraakte smaadschriften heeft verspreid. Ze gingen naar Het Witte Huis in Washington, naar de Verenigde Naties, alle leden van het Europese parlement, het Engelse, Duitse en Franse parlement en tal van regeringsinstanties en ambassades. Rob Brockhus zegt: 'De inspecteur vroeg ook of er reële gevaren van onze kant dreigden voor hoogwaardigheidsbekleders. Kortom, of wij aanslagen zouden plegen. Hij luisterde geschokt naar Karels antwoord.'

'Ik vertelde hem namelijk dat ik ooit een half jaar had vastgezeten, omdat ik een van de betrokken vakbondsmensen in zijn been had geschoten, nadat hij mijn gezin steeds telefonisch bedreigde', zegt De Werd. 'Ook zei ik hem dat ik in 1980 alle ruiten van het gebouw van de Bouwbond NW in Woerden ´s nachts met een pistool aan diggelen had geschoten. Ik had mij toen als dader gemeld bij de Bouwbond en bij de politie. Er werd nooit een aanklacht tegen mij ingediend. Maar de inspecteur stelde ik gerust: de periode

voorwaarden waaronder de foto´s van internet zouden worden gehaald.' Karel de Werd: 'Ik heb toen gezegd: ´Ze gaan er af zodra er 12.020.000 euro is overgemaakt op mijn postgiro rekening. ´ En dat aanbod geldt nog steeds.'

Het gevecht tussen De Werd en de minister van Justitie en het College van procureurs-generaal escaleerde volledig nadat minister Donner op 2 april van dit jaar aan de Nationale ombudsman liet weten dat wat hem betreft de discussie met De Werd was gesloten. De minister had op vragen van de ombudsman betoogd dat er grote twijfel heerste over de stelling van De Werd dat drie bevelen tot vervolging wegens meineed van twee vakbondsmensen door justitie waren genegeerd. Dit onder het motto dat er in de archieven van justitie in Amsterdam niets over te vinden was. Maar op 23 juli - een week nadat De Werd met zijn smaadcampagne op internet was begonnen - viel er plotseling toch aanvullende informatie op de mat van de ombudsman.

De brief sloeg bij de Amsterdamse ex-aannemer in als een bom, want de ambtenaren hadden plotseling het gezochte materiaal gevonden. Minister Donner erkende nu dat de officier van justitie indertijd ver buiten zijn boekje was gegaan.

Hij schreef: ´Uit het dossier blijkt dat tegen een van de vakbondsmannen een gerechtelijk vooronderzoek is geopend en dat na sluiting hiervan aan hem een kennisge ving van vervolging is uitgebracht. Uit het dossier kan evenwel niet worden afgeleid dat tegen hem ook daadwerkelijk is gedagvaard. In zoverre moet de eerder in de brief van het College van procureurs-generaal aan klager van 16 oktober 2002 en mijn brief aan u van 20 maart 2003 geopperde mogelijkheid dat de betrokkene wel is vervolgd, thans worden uitgesloten.´

Minister Donner haalde in deze brief ook een serie gesprekken, notities en een telegram aan tussen justitie en De Werd, van dit soort acties is wat mij betreft voorbij.'

De onsmakelijke campagne die De Werd nu voert, is volgens hem het enige dat hem overblijft. Hij meent: 'De minister zegt dat ik de gebruikelijke weg via de rechter moet volgen, maar ik weiger me nog een keer in de slangenkuil van het Nederlandse recht te wagen. Justitie heeft nu zelf erkend dat men zware misdrijven als meineed niet vervolgd. En wat voor land is dit eigenlijk, waar je zomaar de minister van Justitie voor Adolf Hitler kunt uitmaken? Dat zou nergens ter wereld worden getolereerd.'

waarin deze eind 1987 te kennen had gegeven na twaalf jaar strijd van verdere actie tegen de betrokken vakbondsman De L. af te zien.

TWEEDE KAMER DER STATEN-GENERAAL
(vergaderjaar 2000-2001, kst-27792-3)

Discriminatie is moreel verwerpelijk, bedreigt de stabiliteit van de samenleving en is in strijd met de Grondwet. Racisme dient direct en duidelijk te worden veroordeeld en bestreden. Aldus zijn in het regeerakkoord de uitgangspunten van het beleid ter voorkoming van vooroordelen, discriminatie en racisme verwoord. Het onderhavige wetsvoorstel vloeit voort uit een van de voornemens van het regeerakkoord ter uitvoering van dit beleid. Nederland staat met zijn antidiscriminatiebeleid niet alleen. Artikel 13 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap verheft discriminatiebestrijding tot voorwerp van optreden van de Europese Unie. Verder omschrijft artikel 29 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, zoals dit luidt sinds het Verdrag van Amsterdam, het doel van de Unie als: «de burgers in een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid een hoog niveau van zekerheid te verschaffen door (...) voorkoming en bestrijding van racisme en vreemdelingenhaat.» De Europese Raad heeft deze doelstelling in oktober 1999 in Finland onderstreept door op te roepen «de strijd tegen racisme en vreemdelingenhaat op te voeren».

DONNER

(op 24 oktober 2003 verzond toenmalig Minister van Justitie J.P.H. Donner een brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal,Den Haag.(kst-29200VI nr 62)

In de brief o.a. onderwerpen:

Aanpak Openbaar Ministerie

Op 1 april 2003 is de nieuwe Aanwijzing Discriminatie van het College van procureurs-generaal in werking getreden. In de Aanwijzing worden regels gegeven over de opsporing en vervolging van discriminatie beantwoordning van de kamervragen van het Tweede Kamer, vergaderjaar 2003–2004, 29 200 VI, nr. 62 2 alsmede procedurevoorschriften voor het OM en de politie, daar waar het gaat om aangiften en klachten betreffende discriminatie. Aanbevelingen van de Landelijke Vereniging van Anti Discriminatie Bureaus (LVADB) en het Landelijk Bureau ter Bestrijding van Rassendiscriminatie zijn in de nieuwe Aanwijzing Discriminatie meegenomen.Overeenkomstig de Aanwijzing Discriminatie dient van alle aangiften en klachten betreffende discriminatie een proces-verbaal te worden opgemaakt.

Bij overtreding van discriminatiebepalingen in het Wetboek van Strafrecht volgt altijd een strafrechtelijke reactie, indien de zaak bewijsbaar is. Bij de overtreding van andere commune strafbare feiten met een discriminatoire achtergrond dient deze discriminatoire achtergrond te

worden benadrukt in het requisitoir en als strafverzwarende omstandigheid in de eis te worden betrokken. De eis dient met 25% te worden verhoogd.Conform de Aanwijzing Discriminatie heeft het Openbaar Ministerie een actief vervolgingsbeleid ten aanzien van verschillende verschijningsvormen van discriminatie.Aangiftes van antisemitisme worden serieus genomen.

Aanpak in internationale context

De Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa (OVSE),waarvan Nederland in 2003 het voorzitterschap bekleedt, besteedt ruime aandacht aan het onderwerp tolerantie en non-discriminatie, waaronder de bestrijding van antisemitisme, racisme, xenofobie en discriminatie. Zo vond op 19 en 20 juli jl. in Wenen de OVSE «Conference on Anti-Semitism» plaats, en werd op 3 en 4 september de OVSE «Conference on Racism, Xenophobia and Discrimination» gehouden. De resultaten van beide bijeenkomsten zullen op 14 oktober a.s. aan de orde komen op de OVSE Implementatiebijeenkomst inzake de Menselijke Dimensie, waarbij ook zal worden bezien op welke wijze hieraan verder vervolg zou worden gegeven.In de Taskforce for International Cooperation on Holocaust Education, Remembrance and Research (ITF), waarin de ministeries van VWS en Buitenlandse Zaken namens Nederland zitting hebben, is antisemitisme een belangrijk aandachtspunt. De ITF is een informele organisatie waaraan 15 landen deelnemen, zowel op regeringsniveau als op NGO niveau.De ITF houdt zich voornamelijk bezig met kennis- en informatie uitwisseling op het gebied van Holocaust educatie, onderzoek en herdenking.

MET RECHT DISCRIMINATIE BESTRIJDEN



'Met recht discriminatie bestrijden' is een praktische handleiding voor diegenen die in hun werkpraktijk, door studie of onderzoek in aanraking komen met rassendiscriminatie. Aan de hand van (inter)nationale wet- en regelgeving en jurisprudentie biedt deze handleiding inzicht in en instrumenten voor de juridische bestrijding van rassendiscriminatie.De handleiding komt

uit de expertise en jarenlange ervaring van het Landelijk Bureau ter bestrijding van Rassendiscriminatie (LBR, nu Art.1).

'Met recht discriminatie bestrijden' wordt uitgegeven door Boom Juridische uitgevers.
'Met recht discriminatie bestrijden', 292 pagina's, uitgave Boom Juridische uitgevers, Den Haag, 2004, ISBN 90-5454-427-9.

DONNER AFGEBEELD ALS ADOLF HITLER



Ministerie van Justitie
Ontvangst 'Met Recht Discriminatie Bestrijden'
Toespraak | 29-03-2004 | Den Haag, Minister Donner
Toespraak van minister Donner van Justitie bij de ontvangst van het boek: 'Met Recht Discriminatie Bestrijden' , 22 maart 2004 op het Ministerie van Justitie te Den Haag.

Sinds 2003 is Donner bekend op internet te worden afgebeeld als Adolf Hitler met Hitlersnor,hakenkruis,SS-tekens en adelaar.Ook zijn er ruim 500.000 e-mails verzonden wereldwijd.(Donner is in 2012 benoemd tot vice-voorzitter bij Raad van State)

(Donner)

Dames en heren,
Mag ik u allen van harte welkom heten. Door de omstandigheid van het overlijden van Koningin Juliana, ben ik niet door de Tweede Kamer verhinderd om dit boek zelf in ontvangst te nemen. In dit soort zaken geldt immers onverbiddelijk het primaat van de Kamer. Gelukkig, want anders verdwijnt mogelijk een zo belangrijk onderwerp als rassendiscriminatie naar de achtergrond. Die indruk moet worden voorkomen.Gisteren, 21 maart, was de jaarlijkse internationale dag tegen racisme. En deze hele week geldt als één lange actiedag tégen racisme en vóór samenleven met respect voor elkaar. Niet alleen hier op het Ministerie van Justitie, maar ook op vele andere plaatsen in Nederland worden activiteiten georganiseerd in scholen, buurthuizen, jongerencentra en ga zo maar door."Racism is the worst disease from which the society of our nation suffers" zei Albert Einstein een halve eeuw geleden. Zelf had hij er voor moeten vluchten. En nog steeds zorgen racisme en discriminatie voor vervreemding, angst en achterdocht tussen mensen en bevolkingsgroepen. Het gevaar dat hierin schuilt, mag niet worden onderschat. Wij worden er dagelijks aan herinnerd hoe kwetsbaar onze open samenleving is. Rassendiscriminatie moet met alle middelen worden bestreden en daarbij moeten we verder kijken dan onze neus lang is.We kunnen er niet omheen dat discriminatie in de afgelopen jaren een ander gezicht heeft
gekregen. Het gaat allang niet meer alleen om het onderscheid tussen een witte meerderheid en een zwarte minderheid. In onze samenleving waarin mensen van veel multi-etnische afkomsten leven, bestaan spanningen tussen andere groepen die net zo kwaadaardig kunnen zijn als de traditionele vormen van discriminatie. En met "verder kijken dan de neus lang is" bedoel ik ook dat we niet blind moeten zijn voor de oorzaken van racisme en discriminatie, die vaak een bodem vinden in sociale vervreemding en economische achterstand.
Terreur en aanslagen zoals in New York en Madrid vergen actie en dwingen tot alertheid. De bestrijding van terrorisme vergt dat we oude vanzelfsprekendheden opnieuwe tegen het licht houden. Maar bij de bestrijding van terrorisme moeten we ervoor waken dat we niet de uitgangspunten van de rechtsstaat zelf verlaten of hele groepen in de samenleving stigmatiseren en verdacht maken. Dan versterken we slechts wat we willen bestrijden en spelen de radicalisering in de hand. Met recht zal men ons dan kunnen tegenwerpen: u wilt dat

wij uw waarden van de rechtsstaat onderschrijven, begin bij uzelf. Juist nu zullen we moeten

kijken wat we samen hebben en delen. Het is noodzakelijk om met respect en verantwoordelijkheid met elkaar om te gaan. En daarbij is geen ruimte voor onderscheid op basis van ras of kleur. Daarin lag door de eeuwen heen onze kracht en daarin zullen we onze kracht moeten blijven zoeken.Nederland doet het namelijk lang zo slecht niet als het gaat om de bestrijding van rassendiscriminatie. Twee weken geleden nog prees het VN Comité voor rassendiscriminatie een Nederlandse delegatie voor haar beleid ter verbetering van de situatie van minderheden.En het Comité gaf zelfs te kennen dat zij Nederland ziet als - en ik quote -: "een model voor andere staten in het behalen van de doelstellingen bij de implementatie van de voorschriften van de VN-Conventie." Een moeilijke zin, maar een mooie pluim, dunkt mij. Het Ministerie van Justitie rust ondertussen niet op deze lauweren. Zo coördineert de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, die - zoals u weet - ook in dit gebouw zetelt, hetNationaal Actieplan tegen Racisme. Het geeft concrete actiepunten voor alle ministeries om racisme in Nederland te voorkomen en te bestrijden. Voor Justitie omvat dit onder meer:
· Dat multi-etnische samen met het Landelijk Bureau Racismebestrijding en de Anne Frank stichting een nieuwe racisme monitor multi wordt ontwikkeld. De informatie uit deze monitor kan helpen bij campagnes om mensen bewust te maken van racisme en discriminatie.· Vanaf 1 juni 2003 gaat er bij het Arrondissementsparket Amsterdam een registratie pilot lopen,waarmee inzicht verkregen kan worden in de vraag hoeveel commune delicten een discriminatoire achtergrond hebben.· Om discriminatie op het internet beter aan te kunnen pakken spant Justitie zich in voor
betere samenwerking en afstemming tussen alle betrokken instanties.
· Daarnaast wordt de samenwerking tussen de verschillende niet-gouvernementele organisaties bevorderd. Speerpunt is hierbij de fusie tussen het LBR en de Landelijke Vereniging van Anti-discriminatiebureaus, mede met het oog op verdere professionalisering van deze bureaus.· Tenslotte subsidieert het Ministerie van Justitie het Meldpunt Discriminatie Internet en, jawel, het LBR - de organisator van deze bijeenkomst.Deze activiteiten vinden plaats binnen een rechtstelsel, dat duidelijke handvatten verschaft om rassendiscriminatie te bestrijden. Nederland heeft haar strafwetgeving aangevuld met bepalingen die expliciet discriminatie op grond van ras verbieden, inovereenstemming met de VN Conventie ter bestrijding van alle vormen van Rassendiscriminatie. Evenzo zijn de mogelijkheden aangevuld om het beledigen en aanzetten tot haat of geweld wegens ras tegen te gaan. Een nog weer ander handvat is de Algemene Wet Gelijke Behandeling die onderscheid op grond van ras en nationaliteit verbiedt. En ook tal van andere, open normen in het recht maken het mogelijk om met recht discriminatie en racisme te bestrijden. Bijvoorbeeld de norm van het goed werkgeverschap, of de regels uit het algemeen bestuursrecht. Maar de overheid en de rechterlijke macht kunnen het niet alleen. Racisme effectief bestrijden vergt de inzet van alle burgers. Mensen hebben een eigen verantwoordelijkheid. "Beginnen ze weer over eigen verantwoordelijkheid," 'hoe moet dat dan?' hoor ik mensen denken. Dat kunt u nu allemaal in dit boek lezen dat ik zojuist heb ontvangen. *'Met Recht Discriminatie Bestrijden'* is bedoeld als een handig naslagwerk met juridische informatie voor iedereen die werkzaam is op het gebied van discriminatiebestrijding. De voorgaande versie verscheen in 1997 en het is goed dat er nu een actualiseerde uitgave is gekomen.Ik stel het zeer op prijs dat ik het eerste exemplaar van dit boek in ontvangst mag nemen.Zometeen zal het ook uitgereikt worden aan sleutelfiguren van verschillende maatschappelijke organisaties. Justitie zal samen met deze organisaties de komende jaren discriminatie en racisme actief blijven bestrijden.Ik had nu de hoop zullen uitspreken dat iedereen na afloop van de bijeenkomst nog het glas met mij zou heffen op het

boek. Maar de reden die maakt dat ik hier het boek in ontvangst kan nemen maakt ook dat die afsluiting nu niet mogelijk is. Ik hoop dat het voor de auteurs niet afdoet aan de glans van het boek; dat is niet bedoeld.

OLAF
(werking anti-fraude dienst)

Tweede Kamer der Staten-Generaal

Vergaderjaar 2008–2009 Aanhangsel van de Handelingen

Vragen gesteld door de leden der Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden

kenmerk: **1099**

Vragen van de leden Van Bommel en Luijben (beiden SP) aan de staatsecretaris van Buitenlandse Zaken over mogelijke misstanden bij OLAF. (Ingezonden 10 december 2008)

1
Herinnert u zich het recente debat over de Staat van de Unie 2009 waarin u zich bereid verklaarde informatie van de heer Paul van Buitenen, lid van het Europees Parlement, in ontvangst te nemen?

2
Deelt u de mening dat gezien de soms twijfelachtige reputatie van de instellingen van de EU als het gaat om het beheer van geld en vermeende zelfverrijking, het van het grootste belang is dat OLAF, het antifraudebureau van de EU, zich kenmerkt door onberispelijk handelen?

3
Deelt u de mening dat de informatie die u is aangedragen door Paul van Buitenen over mogelijke misstanden bij OLAF twijfels zaait over het goed functioneren van OLAF en dat het van groot belang is om die twijfels weg te nemen? Indien neen, waarom niet?

4
Wat is uw oordeel over elk van de verschillende casussen van misstanden bij OLAF die u zijn aangedragen door Paul van Buitenen?

5
Is er naar uw oordeel bij een van de casussen ook sprake van ontoelaatbare handelingen? Indien ja, welke? Indien neen, waarom niet?

6
Ziet u in één van de casussen aanleiding om verdere opheldering te vragen bij de Europese Commissie? Indien ja, wat wilt u opgehelderd zien? Indien neen, waarom niet?

7
Deelt u de mening dat de huidige organisatorische inbedding van OLAF bij de Europese Commissie onvoldoende is voor een effectieve uitoefening van haar taak? Indien neen, waarom niet? Indien ja, op welke wijze bent u van plan deze mening in te brengen in de discussie over de toekomstige organisatie van OLAF?

1 Debat Staat van de Unie 2008–2009,
6 november 2009.

Antwoord

Antwoord van staatssecretaris
Timmermans (Buitenlandse Zaken)
(ontvangen 24 december 2008)

1
Ja. In dit verband kan ik u melden dat de heer Van Buitenen mij op 24 november 2008 heeft geïnformeerd over de vermeende misstanden bij het Europees Bureau voor Fraudebestrijding (OLAF).

2
OLAF heeft tot doel de financiële belangen van de Europese Unie te beschermen door fraude, corruptie en andere onregelmatige activiteiten, inclusief slecht beheer binnen de Europese instellingen, te bestrijden. Vanuit die gedachte is het natuurlijk van groot belang dat het bureau, mede gezien zijn voorbeeldfunctie, van onbesproken gedrag is.

3
Laat ik voorop stellen dat de door de heer Van Buitenen aangedragen informatie aanleiding geeft nog eens goed te kijken naar OLAF. Een goed functionerend OLAF is in het belang van alle lidstaten, ook omdat OLAF mede een rol heeft bij het onderzoeken van besteding van EU-middelen in de lidstaten. Daarom is er zeker een belang voor Nederland om bij de Commissie aandacht te vragen voor de rond OLAF ontstane beroering.

4en5
De primaire verantwoordelijkheid voor de controle op OLAF ligt bij het Europees Parlement. Ik wil daarom niet ingaan op de verschillende casus. Nederland heeft echter wel belang bij een goed functionerend OLAF. Daarom zullen wij waar mogelijk Europese instanties aanspreken op hun verantwoordelijkheid met betrekking tot OLAF.

6
Nederland zal de problematiek in algemene zin onder de aandacht brengen van de Commissie. Aanleiding daarvoor is wanneer we in de aanloop naar de kwijting van de EU-begroting spreken over het rapport van de Europese Rekenkamer. De besprekingen beginnen half januari met het oog op besluitvorming door de ministers van Financiën in de Ecofin Raad van 10 februari 2009. In het kader van de kwijtingsprocedure kunnen lidstaten verbeteringen met betrekking tot het financiële toezicht, de aanpak van fraude en het rechtmatig besteden van EU-fondsen aan de orde stellen.

7
De institutionele inbedding van OLAF is een punt van zorg. Er moet nog eens goed gekeken worden naar het ingewikkelde institutionele krachtenveld waarin de organisatie zich nu bevindt. Aan de ene kant is OLAF immers een Commissie DG en aan de andere kant is het als fraude-onderzoeksinstituut onafhankelijk van diezelfde Commissie. Nederland ziet graag betere waarborgen voor de onafhankelijkheid van OLAF. De bevoegdheden van het Comité van Toezicht op OLAF dienen hierbij worden meegenomen. Nederland zal de institutionele rol van OLAF aan de orde stellen in de aanloop naar de hierboven genoemde kwijtingsprocedure.

Tweede Kamer, vergaderjaar 2008–2009

MARTA ANDREASEN

(ontslagen EU-klokkenluidster voor melden financiële fraude binnen de EU)

Ontslagen voor het melden van fraude in de EU.In een interview met Russia Today in 2011 met Marta Andreasen,schetst Zij dat is er thans nog weinig verandering en verbetering in de cultuur van de organisatie is te constateren.Er is geen respect voor Europese belastingbetalergeld.Het gebrek aan een grondige controle betekent dat geld wordt verspild.

SLOTWOORD

Door IFUD of Human Rights verzonden RAPPORT over financiële fraude in de EU op 21 maart 2012 aan de directeur-generaal Giovanni Kessler van anti-fraude bureau OLAF,tot op heden nog geen bericht hierop ontvangen van OLAF.Dit zou er op kunnen duiden dat er weinig verbetering is te constateren in de organisatiecultuur van OLAF met betrekking tot openheid / objectiviteit en respect voor “Zij” die misstanden melden.De Europese Unie,Europese Commissie en Europese Ombudsman houden elkander de hand boven het hoofd en klachten worden opzij geschoven.Er gaat veel Europees geld om in propaganda.De lessen uit het verleden zijn blijkbaar niet of onvoldoende getrokken.

BIJLAGE(N)

1) Kopie brief Europese Commissie / Emmanuel Crabit aan IFUD of Human Rights,dd 14-03-2012 (Ares(2012)302479-14/03/2012

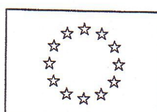
2) CD-rom met digitaal RAPPORT-OLAF_def met tevens op de CD-rom aanwezig de diverse bijlagen bij het rapport.

ONDERTEKENING

IFUD of Human Rights
de voorzitter

J.P. van den Wittenboer

Correspondence:Po.box 324, 5660AH Geldrop The Netherlands
Offices:Kastanje 28, 5731NK Mierlo The Netherlands
C.o.C.reg:41092925 Eindhoven N.L.
E-mail: ifudofhumanrights@yahoo.com
Internet: http://www.ifudofhumanrights.webs.com/
Phone:+31(-0)6 50 425 552



EUROPESE COMMISSIE
Directoraat-generaal Justitie

Directoraat C: Grondrechten en burgerschap van de Unie
Eenheid C1: Grondrechten en rechten van het kind
Hoofd van de eenheid

Ref. Ares(2012)302479 - 14/03/2012

Brussel
JUST/C1/AEP/am/299508s

J.P. Van den Wittenboer
Voorzitter van IFUD of Human Rights
Kastanje 28
5731 NK Mierlo
Nederland

Geachte heer Van den Wittenboer,

Dank voor uw brief van 27 januari 2012 aan de heer Barroso. Ik antwoord namens hem omdat kwesties betreffende de grondrechten deel uitmaken van de portefeuille van vicevoorzitter Reding, commissaris voor Justitie, Grondrechten en Burgerschap.

In uw brief spreekt u uw bezorgdheid uit over het vertoon van nazisymbolen in het openbaar in Nederland. U bent van mening dat dit aanzet tot haat en u verzoekt de Commissie hiertegen op te treden.

De Europese Commissie verwerpt alle vormen en uitingen van intolerantie, omdat die onverenigbaar zijn met de waarden en beginselen die ten grondslag liggen aan de EU. De Commissie bestrijdt deze verschijnselen met alle middelen waarover zij krachtens de Verdragen beschikt.

Kaderbesluit 2008/913/JBZ inzake de bestrijding van bepaalde vormen en uitingen van racisme en vreemdelingenhaat door middel van het strafrecht verplicht alle EU-lidstaten ertoe het opzettelijk publiekelijk aanzetten tot geweld of haat jegens een groep personen, of een lid van die groep, die op basis van ras, huidskleur, godsdienst, afstamming, dan wel nationale of etnische afkomst wordt gedefinieerd, strafbaar te stellen. Ook het verspreiden of uitdelen van geschriften, afbeeldingen of ander materiaal kan hieronder vallen. Het kaderbesluit moest uiterlijk op 28 november 2010 door de lidstaten in nationaal recht zijn omgezet.

Hoewel het gebruik van nazisymbolen als zodanig niet verboden is krachtens het EU-recht, kan het in sommige gevallen wel onder kaderbesluit 2008/913/JBZ vallen. De nationale autoriteiten, i.e. de politie en de rechter, moeten elk geval afzonderlijk onderzoeken om vast te stellen of er sprake is van het opzettelijk aanzetten tot geweld of haat.

De Commissie volgt de omzetting van het kaderbesluit door de lidstaten zo goed mogelijk en werkt momenteel aan een analyse van de omzettingsmaatregelen die door de lidstaten, waaronder Nederland, zijn meegedeeld. De Commissie is volgens de Verdragen tot 1 december 2014 niet bevoegd inbreukprocedures in te leiden op basis van kaderbesluiten. Zij zal echter in 2013 wel een rapport opstellen over de omzetting van kaderbesluit 2008/913/JBZ.

Hoogachtend,

E.C.

Emmanuel Crabit

Europese Commissie, B-1049 Brussel - België. Tel: (32-2) 299 11 11.
Kantooradres: MO59 5/009. Doorkiesnummer: (32-2) 298 54 96. Fax: (32-2) 296 76 23.

Betreft: aanvulling nieuwe feiten Lidstaat Nederland.

Door: IFUD of Human Rights.

Datum: 21 December 2012

Toelichting:

Het houden van willekeurige razzia's "SS of Gestapo methoden tegen groepen van de eigen onderdanen.[WWB-razzia's]

Handtekening

IFUD of Human Rights

De voorzitter

J.P. van den Wittenboer

Huisbezoek voor rechtmatigheid uitkering

Dit wetsvoorstel maakt het mogelijk dat uitkerende instanties (gemeente, UWV, SVB) meer mogelijkheden krijgen om de informatie die een uitkeringsgerechtigde geeft over zijn leefsituatie te checken. Dit kan onder meer via een huisbezoek, hierdoor is het mogelijk voor uitvoeringsorganen om de leefsituatie 'achter de voordeur' vast te stellen. Wat betreft de leefvorm gaat het er om dat het uitvoeringsorgaan de cliënt kan verzoeken aan te tonen dat hij alleenstaande (ouder) is en hem aanbieden dat het in dat kader een huisbezoek aflegt. Wat betreft de woonsituatie gaat het er om dat het uitvoeringsorgaan de cliënt kan verzoeken aan te tonen waar en hoe hij woont (al dan niet zelfstandig) en hem aanbieden in dat kader een huisbezoek af te leggen. Met het rapport dat het uitvoeringsorgaan opstelt naar aanleiding van het huisbezoek is de leefsituatie dan aangetoond. De gegevens die de cliënt verstrekt, kunnen zo eenvoudig geverifieerd worden.

Als een uitkeringsgerechtigde niet meewerkt aan een huisbezoek heeft dit gevolgen voor de uitkering. **Ook wanneer er geen concreet vermoeden van fraude is**, mogen controles worden uitgevoerd om de leefsituatie na te gaan, bijvoorbeeld of iemand wel echt alleenstaand is. Deze extra controlemogelijkheid geldt voor alle sociale uitkeringen waarbij de uitkering is gerelateerd aan de samenstelling van het huishouden (bijvoorbeeld AOW, bijstand en kinderbijslag).

Het wetsvoorstel verduidelijkt ook wat de rechtsgevolgen zijn als de cliënt niet aantoont dat de door hem voorgestelde leefsituatie correct is: geen uitkering, een lagere uitkering of een beëindiging van de uitkering.

Deze samenvatting is gebaseerd op het wetsvoorstel en de memorie van toelichting zoals ingediend bij de Tweede Kamer.

Eerste Kamer der Staten-Generaal

2012

Ombudsman van Rotterdam*

Baas in eigen huis

***"Tja, wij komen eigenlijk voor alles…*[1]**

rapport van een ambtshalve onderzoek
naar de praktijk van huisbezoeken

*) De ombudsman is thans werkzaam in de volgende gemeenten in het Rijnmondgebied: Barendrecht, Capelle aan den IJssel, Hellevoetsluis, Krimpen aan den IJssel, Maassluis, Rotterdam, Rozenburg, Schiedam, Spijkenisse, Vlaardingen en Westvoorne. De ombudsman is daarnaast werkzaam voor de bestuursorganen: DCMR Milieudienst Rijnmond, Stadsregio Rotterdam, Volwasseneneducatie Rijnmond, Gemeenschappelijke regeling Halt Rotterdam-Rijnmond, Gemeenschappelijke regeling Veiligheidsregio Rotterdam-Rijnmond; meer dan 1 miljoen burgers kunnen een beroep op het instituut doen.

[1] Zie deel 2 Casus 41

Colofon
Rapporten en de voorbereidende onderzoeken vinden per definitie plaats onder de verantwoordelijkheid van de ombudsman

Het onderzoekteam bestond uit:
- Dhr drs S. Matthijssen, projectleider
- Dhr mr J.C. van der Meer,
- Mw drs K.A. van der Veer,

Er is verder gebruik gemaakt van bijdragen van:
- Het College Bescherming Persoonsgegevens, i.h.b. de heer drs A. Haasnoot, beleidsmedewerker sociale zekerheid, betrokken bij de procesbeschrijving heimelijke waarneming interventieteams.
- Mw mr L.M. Rens (in het kader van voorbereiding van haar doctoraalscriptie).

April 8Th 2003

Dear Sir/Madam,

I am writing to you as I am absolutely outraged and appalled by the way I have been treated by officials from the social Department of Rotterdam.
I am a temporary resident of the Netherlands renting an apartment in Marconi Plein. On the 18th of March a group of men arrived at my apartment, and claimed that they were from the Huurteam and that they had come to investigate the state of the building and safety of the area. Therefore I was happy to allow them to enter my home as I thought they were trying to help me, I was also happy to answer the questionnaire they had about the building and the area. However after this, one man claimed that he wanted to check the upstairs balcony for safety reasons, but once he arrived in the upstairs bedroom he began checking the clothing, the bed and the toiletries.

This same man then began asking me a series of questions about the sleeping arrangements I have with the man who is also registered at my address. He asked me if we sleep in the same room, if we sleep in the same bed and finally if we were having a relationship. These questions were all asked in an intimidating manner without any explanation as to why they were being asked. I was and I am still deeply upset about being asked such personal questions. I cannot understand why the harassment of women in their own homes is legal in this country. I do not receive any money from the government, but the man who I live with and who is registered at my address does receive money as he is currently unemployed. This apparently I have now discovered was one of the reasons why our apartment was raided.

I find this arbitrary invasion of privacy appalling, the social Department's disrespect of people's fundamental rights should not be tolerated. The abuse of people's rights just because they are seen to be in a vulnerable situation is something that all Dutch people should be deeply ashamed of. I trust that you will use your position to take action against the employees of the social Department who are responsible for this kind of uncivilised behaviour and ensure that it does not happen to other people in the future.

I look forward to hearing from you soon,

Yours sincerely

S. S

Rapport 2 november 2007: Baas in eigen huis.

INHOUD

DEEL 1 INLEIDING, CONCLUSIES EN AANBEVELINGEN

INLEIDING

De hiervoor afgedrukte Engelse brief (en daarop volgende andere signalen van burgers), heeft de ombudsman geconfronteerd met de Rotterdamse praktijk van huisbezoeken. Bij het klachtonderzoek daarnaar (hoor en wederhoor), kreeg de ombudsman over essentiële zaken die nodig zijn om een oordeel te vellen (relevante regelgeving, politieke-, bestuurlijke-, en ambtelijke verantwoordelijksstructuur, jurisprudentie en Ombudsprudentie) geen eenduidig antwoord. Juist ten aanzien van het huisbezoek bleek de informatie snel te verouderen en de door de gemeente verstrekte interpretatie van het wettelijk regime niet overtuigend. Een en ander heeft de ombudsman doen besluiten ter zake diepgravender zijn licht op te steken. Het resultaat daarvan is dit rapport waarin aandacht wordt besteed aan de wijze waarop de diverse functionarissen[2] - in opdracht van (of in samenwerking met) de gemeente Rotterdam – zich melden bij de woning van de burgers om zaken achter de voordeur te onderzoeken. De problematiek van huisbezoeken, zeker voor zover die samenhangt met voornamelijk formele aspecten gerelateerd aan toezicht en controle op grond van sociale zekerheidswetgeving, is de laatste jaren in toenemende mate voorwerp van discussie[3]. Dit rapport heeft een bredere scope: naast de formele voorwaarden die gelden bij huisbezoeken wordt expliciet ingegaan op gedragsaspecten bij het feitelijke huisbezoek (zgn materiële behoorlijkheidsnormen). Daarnaast beperkt dit rapport zich niet tot huisbezoeken uit hoofde van toezicht en controle op naleving van sociale zekerheidswetgeving, maar worden alle vormen van door de gemeente geïnitieerde huisbezoeken onder de loep genomen. Uit de praktijk is gebleken dat de verschillende Rotterdamse diensten allerlei vormen van huisbezoek kennen:

- De dienst sociale zaken en werkgelegenheid, o.a. in het kader van de controle op de naleving van de Wet werk en bijstand (Wwb)
- De dienst stedenbouw en volkshuisvesting, o.a. in het kader van de controle op de naleving van de woningwet, het bouwbesluit, de bouwverordening c.a. en de huisvestingsverordening c.a.
- De dienst Publiekszaken in het kader van de controle op de naleving van de wet gemeentelijke basisadministratie personen (GBA).[4]

---

[2] Er wordt voor de term *functionarissen* gekozen (en niet voor de term *ambtenaren*) omdat niet zelden medewerkers van organisaties die niet tot de overheid behoren (zoals woningbouwverenigingen en nutsbedrijven) deel uitmaken van de interventieteams.

[3]. Zie bijvoorbeeld Rapport Gemeentelijke Ombudsman Onverwacht huisbezoek Gemeente Amsterdam, Dienst Werk en Inkomen 3 juli 2006 RA0612157 en mw mr A.M.F. Loof-Donker:"Huisbezoeken in het sociale zekerheidsrecht", in: NJCM-bulletin, jgr 32, nr 6, okt 07, pp 812-824.

[4] Opgemerkt zij dat ook andere diensten van de gemeente Rotterdam huisbezoeken afleggen (te denken valt aan de medewerkers van de dienst Onderwijs bij de controle op spijbelen en mede-

Daarnaast vinden er onderzoeken plaats door multidisciplinair samengestelde teams (interventieteams) waarbij het aantal bezoekende functionarissen flink kan oplopen, burgers geven soms aan dat er zelfs 12 mensen zouden zijn binnen geweest.

Dit rapport bevat een analyse die is mede tot stand gekomen op basis van de beschrijving die burgers èn ambtenaren[5] hebben gegeven van de gang van zaken bij huisbezoeken. De signalen over de feitelijke gang van zaken (Deel 2) laten - zeker omdat die signalen inhoudelijk gelijkluidend zijn en afkomstig zijn van in tijd, plaats en sociale achtergrond verschillende bronnen[6] - een terugkerend patroon van inbreuken op rechtsnormen en behoorlijkheidsnormen zien.
Dit rapport gaat over de grote lijnen die zichtbaar werden bij de genoemde analyse en wil een voorzet geven om tot een verbetering van het gebruik en de uitvoering van huisbezoeken te komen.

Hoor en wederhoor

Op 24 september 2007 heeft de ombudsman zijn conceptrapport aangeboden aan het college van burgemeester en wethouders, de burgemeester van de gemeente Rotterdam[7] en de dagelijkse besturen van de Rotterdamse deelgemeenten, aan de dienst Publiekszaken Rotterdam, aan de dienst Stedenbouw en Volkshuisvesting dS+V, aan de Directie Veiligheid, aan de dienst Sociale Zaken en Werkgelegenheid. Op 23 oktober 2007 heeft de ombudsman een reactie van het college van burgemeester en wethouders ontvangen (zie voor integrale tekst van deze reactie Deel 4, bijlagen).
Al met al lijken het college en de ombudsman grotendeels op één lijn te zitten[8]. De ombudsman heeft daarom geen aanleiding gevonden zijn conceptrapport dras-

---

werkers van de GGD bij het aanbieden van (bemoei)-zorg en het verlenen van crisisinterventie. Ter zake van de huisbezoeken van deze diensten worden in dit rapport geen klachten behandeld. Of en in hoeverre zij deel uitgemaakt hebben van interventieteams is voor de ombudsman onduidelijk.

[5] Functionarissen van politie, nutsbedrijven of woningbouwverenigingen zijn niet gehoord.

[6] Omdat in tijd en plaats gescheiden burgers identieke beschrijvingen geven van de gang van zaken bij huisbezoeken, spreken we van een intersubjectieve werkelijkheid. Aan deze intersubjectieve werkelijkheid kan waarde worden toegekend omdat de burgers elkaar niet op de hoogte hebben kunnen stellen van de beschrijvingen die zij aan de ombudsman geven. Bij het horen van de burgers is strikt de hand gehouden aan het eerst volledig laten beschrijven van de gang van zaken (geen leading questions) en pas achteraf - middels gerichte vragen – controleren of zaken die bij andere huisbezoeken zijn misgegaan zich ook in dit individuele geval zouden hebben voorgedaan.

[7] In zijn hoedanigheid van de portefeuillehouder Openbare Orde en Veiligheid en mede i.v.m. het Korpsbeheerderschap Politie Rotterdam-Rijnmond.

[8] Het college zegt toe veel aanbevelingen een plaats in het protocol "huisbezoeken, stedelijke en deelgemeentelijk interventieteams" te zullen geven of in de toekomst nader gestalte te zullen geven. Het college zegt toe in de toekomst te trachten de interventies op een voor de burger zo min

tisch te veranderen: hier en daar is nadere uitleg gegeven om kennelijke misverstanden te ontzenuwen.

Op grond van het voorgaande zullen de in het rapport beschreven normen ook in het vervolg als uitgangspunt gelden bij de beoordeling van eventuele klachten over huisbezoeken.

OPBOUW VAN HET RAPPORT, LEESWIJZER

Opbouw

- In dit eerste Deel wordt bondig neergezet wat het standpunt van de ombudsman ten aanzien van de huidige praktijk van de huisbezoeken is.
- In Deel 2 treft u - per politieke verantwoordelijke gerubriceerd - een overzicht van casus aan waaruit blijkt hoe de diverse actoren die te maken hebben met huisbezoeken (burgers en gemeenteambtenaren) de gang van zaken beschrijven; het betreft een intersubjectief beleefde werkelijkheid[9].
- In Deel 3 wordt een analyse gegeven van het in het tweede deel verzamelde materiaal: langs een fictieve chronologische lijn worden aspecten van het huisbezoek beschreven.
- In Deel 4 wordt achtergrondinformatie die nodig is voor een goed begrip van het rapport, verder uitgewerkt of onderbouwd. Afsluitend worden in dit deel de juridische achtergronden, normen- en toetsingskaders gegeven.

Leeswijzer

Het zal niet iedereen gegeven zijn om dit rapport van kaft tot kaft door te lezen. Wie zich binnen een halfuur een beeld wil vormen, wordt geadviseerd om aan de hand van de inhoudsopgave van deel 3 vast te stellen welke onderdelen van de huisbezoeken allemaal geproblematiseerd worden. Vervolgens is het goed om willekeurig enkele casus uit deel 2 te lezen. Nadien volstaat het verder doorlezen van dit Deel 1.

---

mogelijk belastende wijze te laten plaatsvinden. Eerdaags zal bij de behandeling van het eerdergenoemde protocol en dit rapport van de ombudsman moeten blijken in hoeverre de in ruime bewoording gestelde reactie van het college goed begrepen is door de ombudsman.

[9] Er is voor gekozen om de lopende tekst niet steeds te larderen met citaten uit de casus (aannemende dat deze werkwijze die in eerdere rapporten van de gemeentelijke ombudsman en van de Nationale ombudsman wordt toegepast, de aandacht te veel zou afleiden van de argumentatie). Als vorm van hulp aan de lezer en ter illustratie van het gestelde, wordt verwezen naar de casus uit Deel 2

- ANDERS DAN ANDERE RAPPORTEN

Bij het onderzoek naar de eerste klachten over huisbezoeken was onduidelijk onder wiens verantwoordelijkheid een en ander geschiedde[10], bleef lange tijd eveneens onduidelijk welke bevoegdheden precies van toepassing waren en bleek achteraf dat de ombudsman niet blind kon varen op de door de gemeente gegeven interpretatie van de bevoegdheden[11].
In die eerste fase werd ook duidelijk dat fundamentele rechtsstatelijke aspecten een rol van belang speelden en ervoer de ombudsman een soort van "hakken in het zand" attitude bij zijn onderzoek[12].
Ondertussen kwamen er klachten van burgers binnen die op dat moment - in verband met onduidelijkheden over bevoegdheden, verantwoordelijkheden en toepasselijk wettelijk kader - eigenlijk niet goed behandeld konden worden.
Als gevolg daarvan zijn een aantal klachten niet beoordeeld (moet bijvoorbeeld nog wederhoor plaatsvinden, of hoopt de ombudsman naar aanleiding van dit rapport tot een normvaststelling te kunnen komen die hij kan gebruiken bij de beoordeling van hun individuele casus). Met klagers is een en ander besproken en is er, om hun signaal niet te laten verdampen, voor gekozen om hun signaal te betrekken bij dit ambtshalve onderzoek (Deel 2).

De ombudsman heeft ervaren dat de juridisch ingewikkelde achtergronden die van toepassing zijn bij dit onderwerp (zoals de doorwerking van verdragsregels en het concept van herstellende en bestraffende sancties en de daarbij behorende verschillende rechtsbeschermingstrajecten), volstrekt niet "leven" bij degenen die huisbezoeken afleggen, laat staan bij wie een huisbezoek wordt afgelegd. Dit rapport is deels geschreven om een breed palet aan geïnteresseerden te informeren over de praktijk en de zeer ingewikkelde juridische werkelijkheid die daarachter steekt.
Met name uit het oogpunt van het bedienen van vele soorten publiek heeft de ombudsman besloten om de dagelijkse werkelijkheid zoals burgers die beleven als illustratie op te nemen. De gekozen vorm is niet ongebruikelijk.[13]

---

[10] Er wordt immers gewerkt met een nieuw soort, steeds maar weer qua samenstelling wisselende, organisaties waarin gewone ambtenaren ressorterend onder verschillende diensten, deelgemeenten en het centrale bestuur, gedetacheerde (politie) ambtenaren, medewerkers van woningbouwverenigingen en nutsbedrijven samenwerken, ieder op basis van eigen bevoegdheden. (Illustratie: casus 5)

[11] Bijvoorbeeld: lange tijd heeft de ombudsman het standpunt vernomen dat van een interventieteam alleen de leider van het team zich behoeft te legitimeren. Zoals verderop in dit rapport zal blijken is dat onjuist.

[12] Zie Deel 4: “Hakken in het zand”.

[13] Zie onder andere het door de Vlaardingse ombudsman uitgebrachte rapport: "Die Flardingha Ruiters” en het rapport van de Nationale ombudsman: “100%-controles op Schiphol”

Het nadrukkelijk niet de bedoeling om de illustraties (de individuele casus) tot onderwerp van gesprek te maken: het gaat om de gedragspatronen en de daarop van toepassing zijnde normen.

Conclusies

- De overheidsvrije zone

Onderzoek heeft geleerd dat de discussie over huisbezoeken zich maar al te gemakkelijk concentreert rond het rendement en voorbijgaat aan het rechtsstatelijke uitgangspunt dat de woning van een burger een overheidsvrije zone is.
Met regelmaat wordt de ombudsman geconfronteerd met de stelling *dat juist achter de voordeur van de burger zoveel interessante informatie voor de overheid te vinden is*. Uiteraard kan dit niet ontkend worden. Deze stelling kan zelfs uitgebreid worden met het argument dat de agenda van de burger, zijn computer en analyse van zijn giraal betalingsverkeer nog veel meer interessante informatie voor de overheid oplevert. Er zijn (met name door moderne technieken) eindeloos veel bronnen te benoemen welke de overheid van dienst kunnen zijn bij haar werkzaamheden.
Wie uitsluitend op basis van een doel/middelen-afweging (hoe krijgt de overheid tegen de laagste kosten/inspanning de meeste relevante informatie) na wil denken over instrumenten die aan de overheid gegeven moeten worden kent zijn geschiedenis niet (of miskent zijn geschiedenis): er is hard en lang gevochten (en niet alleen met woorden) om de mensenrechten (zie Deel 4: Selectie uit het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)) een afdwingbaar recht van iedere burger te laten zijn. Met name de overheid - die voor het goed functioneren van de parlementaire democratie afhankelijk is van burgers die de waarde van mensenrechten begrijpen - heeft in dit opzicht een voorbeeldfunctie. Wie onzorgvuldig of gemakzuchtig om gaat met deze rechten, plaatst zich zich buiten het culturele erfgoed dat sinds de Verlichting onvervreemdbaar deel uitmaakt van onze maatschappij.
De ombudsman stelt zich op het standpunt dat de overheid het effectief gebruikmaken van burgerrechten (met name voor zover die duidelijk omschreven en vastgelegd zijn in verdrag en grondwet) in de meest ruime zin van het woord moet faciliteren. Hij beschouwt het als een van zijn meest basale taken om het ongehinderde gebruik van deze onvervreemdbare rechten actief te bevorderen.
Tot dat de wet veranderd is, geldt dat, alleen als daartoe een prangende noodzaak bestaat, de overheid - nadat allerlei procedures gevolgd zijn en onder zeer strikte voorwaarden - zich tegen de wil van de burger toegang tot diens woning kan verschaffen.

In alle andere gevallen (dus ook bij controle) moet de overheid toestemming om de woning te betreden verkrijgen. Deze toestemming dient vrijwillig (dus zonder dwang) geven te worden.

- ALGEMEEN STANDPUNT

De ombudsman stelt naar aanleiding van zijn analyse in Deel 3 vast dat:

- er geen politiek gedekte integrale beleidsvaststelling te vinden is waaruit blijkt dat nagedacht is over de rechtsstatelijke aspecten die de praktijken van de huisbezoeken in het geding blijken te zijn;
- het bij de uitvoeringspraktijk van de huisbezoeken mede om wezenlijke rechten en beginselen gaat die deel uitmaken van de basis van onze democratische rechtsstaat (het huisrecht, het recht op privacy, het fair trialbeginsel en het fair playbeginsel);
- de wijze waarop wordt omgegaan met de hiervoor genoemde wezenlijke rechten en beginselen deels niet en deels slechts in beperkte mate op juiste wijze blijkt te geschieden;
- de gebleken vermenging van doelen (repressie, hulp, controle) en de vermenging van bevoegdheden, leiden tot een te veelvormig en te onbestemd instrument dat voor de burger tot grote verwarring leidt;
- het instrument huisbezoeken selectief wordt toegepast, als gevolg waarvan de minder weerbare burgers onevenredig veel met het instrument te maken krijgen;
- de (veranderlijke) organisatievormen en de verantwoordingsstructuren te divers en daardoor onduidelijk zijn als gevolg waarvan de organisatie van de feedback, de feitelijke controle op de uitvoeringspraktijk en de controlemogelijkheden door onafhankelijke derden onvoldoende mogelijk zijn.

Het voorgaande leidt ertoe dat de ombudsman de gemeente aanbeveelt om op essentiële punten de huisbezoeken anders te reglementeren en organiseren.

De huisbezoeken zoals die thans plaatsvinden hebben een gecombineerd doel: hulp en controle. Hulp (mits niet afgedwongen) mag altijd aangeboden worden, controle is wettelijk ingekaderd. Wie gecontroleerd wordt (aan toezicht wordt onderworpen), is geen verdachte (in de zin dat er ten aanzien van hem signalen zijn dat er iets niet zou kloppen) maar maakt deel uit van een willekeurig gekozen groep. Bij controles mogen - onder strikte voorwaarden - inbreuken op grondrechten gemaakt worden

Vastgesteld moet worden dat de diverse huisbezoeken nogal vaak op ad hoc basis plaatsvonden[14], onder een ruim mandaat en met een gebrekkige verantwoordingsstructuur.

Ten einde de diverse huisbezoeken te kunnen analyseren is besloten dat langs de chronologische lijn der gebeurtenissen te doen: Van adresselectie via het binnentreden, het feitelijke huisbezoek tot aan de nazorg.

- DE CONCLUSIES UIT DEEL 3

Als voorbereiding op de casus in Deel 2 en bij wijze van inleiding op het rapport volgt hieronder een kort-door-de-bocht samenvatting van de resultaten van het onderzoek:

- SELECTIE VAN HET ADRES (ALLEEN DE ONDERKANT VAN SAMENLEVING WORDT GECONTROLEERD)

Conclusie: de selectie van het adres geschiedt niet willekeurig, expliciet politieke dekking voor de keuzes is onvoldoende zichtbaar, de burger krijgt niet te horen op grond waarvan hij geselecteerd is (en hij kan daardoor onvoldoende zijn rechten die hij heeft, waar maken), tijdens het selectieproces worden gegevens over burgers uitgewisseld tussen allerlei instanties en lijkt aannemelijk dat daarmee de privacy van burgers geschonden wordt.

- ENTREE (OVERROMPELEN, MISBAAR, LEGITIMATIE ONVOLDOENDE)

Conclusie: bij het binnentreden van woning laat de gemeente zich niet van een al te beste kant zien: burgers worden willens en wetens overrompeld, centrale hal en bellenbord worden zoveel mogelijk omzeild, er wordt misbaar gemaakt en het legitimeren geschiedt zeer gebrekkig.

- TOESTEMMING (NIET VOLGENS DE REGELS)

Conclusie: Toestemming is een van de belangrijkste elementen tijdens het huisbezoek. Alhoewel het formeel wettelijke systeem de burgers allerlei mogelijkheden biedt om een huisbezoek te weigeren, blijkt dat de burgers onder oneigenlijke druk gezet worden om toestemming voor een huisbezoek te geven.

---

[14] zie Deel 4, Frontlinefilosofie (Prof. DR. P. E.W.M. Tops) "Frontlijnteams, zoals de Rotterdamse interventieteams, zijn een passende organisatievorm met een passende aanpak voor probleemsituaties. Dit vraagt, volgens Tops, om een andere kijk op teams, organiseren en uitvoeren, maar vooral om krachtige en slimme regisseurs en leiders, die krachten kunnen bundelen, actiemandaat hebben en slimme interfaces kunnen organiseren tussen frontlijnteam en de eigen dienst".

- UITVOERING HUISBEZOEKEN (SLEEPNET, HEIMELIJK WAARNEMEN)

Conclusie: huisbezoeken beperken vaak niet tot de controle van het feit dat aanleiding vormde om het betreffende adres te selecteren en hebben vaak het karakter van een sleepnet/fishing expedition, er worden heimelijke waarnemingen gedaan en de bejegening laat te wensen over.

- NA HET HUISBEZOEK (GEBREKKIGE INFORMATIE)

Conclusie: burgers worden vooraf, tijdens en ook achteraf niet altijd voldoende geïnformeerd over het hoe, en waarom (zoals de juridische basis) van het huisbezoek. Evenmin worden zij afdoende geïnformeerd over de hen ten dienste staande (rechts) beschermingsmogelijkheden (onder meer het klachtrecht). Het bieden van hulp geschiedt wellicht na een zware selectie en in zeer uitzonderlijke gevallen; het blijft althans voor de ombudsman onzichtbaar.

- DE RAPPORTAGE (GEBREKKIG)

Conclusie: deugdelijke informatieve rapportages die een voor de burger herkenbaar beeld opleveren van wat er zich in zijn huis heeft afgespeeld, zijn zeldzaam. Rapportages worden soms pas opgesteld nadat de ombudsman er om heeft verzocht. Het belang van goede rapportage wordt kennelijk nog onvoldoende ingezien.

- INTERNE KLACHTBEHANDELING (ONDUIDELIJK, AFWEREND, GEBREK AAN FAIR-PLAY)

Conclusie: Het voor burger en ambtenaren onduidelijke traject, de onduidelijke organisatorische inbedding en normen leiden ertoe dat de klachtbehandeling verzandt.

- STALEN DEUREN (IN STRIJD MET DE WET WONINGEN GESLOTEN)

Conclusie: Tijdens het onderzoek is de ombudsman er driemaal mee geconfronteerd dat klagers stellen (zonder enige vooraankondiging) uit hun huis te zijn gezet (casus 3, 4 en 40). In twee gevallen (3 en 40) is voor klagers het terugkeren naar hun huis onmogelijk gemaakt omdat het huis was afgesloten met een stalen deur. De ombudsman stelt vast dat in twee van de door hem gedocumenteerde gevallen voor de toepassing van dit zware instrument geen grondslag was, zodat aannemelijk is dat er gebruik is gemaakt van bevoegdheden voor een ander doel dan waarvoor zij gegeven zijn.

WENS VOOR DE TOEKOMST: DE GEBORGDE PRAKTIJK

Het optreden van de ombudsman moet ertoe leiden dat de rechtsnormen en de behoorlijkheidsnormen volledig tot hun recht komen. Het probleem is daarbij de borging van de praktijk. De gemeente erkent onorthodoxe methoden te gebruiken om de onmiskenbaar grote problemen in de stad aan te pakken. Dat is een vrije keuze van het gemeentebestuur. De gemeente stelt zich daarbij op het standpunt dat fundamentele rechtsbeginselen volledig gerespecteerd dienen te worden, doch dat daarbij - binnen de grenzen die de wet stelt - maximaal gebruik gemaakt moet worden van de bevoegdheden. De gemeente zoekt de randen van de wet op. Hoe stellen we vast of zij die overschrijdt?

Volgens vaste jurisprudentie mag op grondrechten (zoals het huisrecht en de privacy) gelimiteerd inbreuk gemaakt worden als - ondermeer - de toets van de proportionaliteit en subsidiariteit doorstaan wordt. Inbreuk op grondrechten is een ultimum remedium en geen speeltje of slimme/snelle manier om op goedkope wijze resultaten te bereiken[15].

AANBEVELINGEN

Het onderzoek[16], de reactie daarop van het college van burgemeester en wethouders (zie laatste bijlage in Deel 4) en reacties van derden nopen tot het in het vervolg beter borgen van de normen die bij huisbezoeken gelden.

De ervaring met het meewerken aan het opstellen van het protocol Huisbezoeken SoZaWe was deels positief (de dienst en de wethouder bleken in belangrijke mate de conclusies van de ombudsman te delen) en deels negatief:
de huisbezoeken bleken in de praktijk weliswaar tot minder klachten te leiden, maar zeker nog niet probleemloos te verlopen[17].

---

[15] Een bijkomend probleem is dat uit het ombudsman-onderzoek blijkt dat de grondrechten-inbreuken alleen een beperkte groep (minder weerbare / sociaal zwakkere) Rotterdammers blijkt te treffen. Zie verder Deel 3, Analyse.

[16] En gelet op de in Deel 2 beschreven ervaringen van burgers

[17] Op 22 oktober 2007 ontving de ombudsman een formulier dat de dienst gebruikt bij het vaststellen van een weigering om mee te werken aan een huisbezoek; alhoewel de ombudsman meende volstrekte helderheid te hebben verschaft over het verbod om de toestemming voor huisbezoeken af te dwingen, stond in dit formulier**: "Gevolgen weigering**. Bovengenoemde klant heeft geweigerd medewerking te verlenen aan een huisbezoek uitgevoerd door bovenstaande medewerk(st)er(s) van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (SoZaWe). Hij/zij is op de hoogte gebracht van de consequenties van deze weigering en hij/zij heeft aangegeven de consequenties te begrijpen. De weigering zal tot gevolg hebben dat zijn/haar aanvraag uitkering WWB/IOAW/IOAZ/WWIK wordt afgewezen of dat zijn/haar lopende uitkering WWB/IOAW/IOAZ/WWIK wordt ingetrokken

De positie van de ombudsman werd er, na de definitieve acceptatie van het protocol door de relevante raadscommissie – waarbij niet alle verlangens van de ombudsman werden gehonoreerd – voor sommigen niet helderder op.

Toch heeft de ombudsman het tot zijn taak gerekend om in verregaande mate mee te denken met de verdere ontwikkeling van protocollen, maar is daarmee gestopt[18] toen hem bleek:

- dat er teveel compromissen ten aanzien van de normen die de ombudsman ter zake geldend acht moesten worden gesloten,
- dat de feitelijke gang van zaken bij huisbezoeken onvoldoende gereguleerd werd/kon worden en/of onvoldoende controleerbaar gemaakt werd
- dat huisbezoeken in de toekomst ook zouden blijven plaatsvinden in combinatie met woningbouwverenigingen en nutsbedrijven
- dat de amorfe toestemming voor een integraal onderzoek (sleepnet) niet uit te bannen leek.

Analyse van de bij de ombudsman bekende feiten leert hem dat het huisrecht van de verdachte in een opsporingsonderzoek beter gewaarborgd is dan het huisrecht van een burger in Rotterdam die met een onaangekondigd huisbezoek (controle) wordt geconfronteerd.
Zeker nu de controle vaak de minder weerbaren in deze stad treft, die hun rechtsbescherming om tal van redenen[19] , niet benutten en dientengevolge de eventuele correctie door de rechter sporadisch en dan nog vaak laat in de tijd plaatsvindt, dienen de huisbezoeken met een aantal stevige procedurele waarborgen omgeven te worden. Reden om de navolgende aanbevelingen aan de gemeenteraad van Rotterdam te doen:

Beleid:

---

of beëindigd." Deze informatie komt direct in strijd met het standpunt dat door het ter zake hoogste rechtscollege (de Centrale Raad van Beroep) is ingenomen en door de ombudsman aan de dienst is voorgehouden.

[18] Brief 20 juli 2007 aan de ketenmanager Veilig: **Conclusie** De vermenging van doelen (repressie, hulp, controle) leidt voor de burger tot grote verwarring. Ik acht de organisatievormen en verantwoordingsstructuur te onduidelijk, ik acht de doelen te veelvormig en onbestemd en ik acht de controlemogelijkheden achteraf dermate onvoldoende, dat ik in gemoede geen protocol kan voorstellen dat onder dat gesternte de rechten van burgers voldoende kan waarborgen.
Eerdaags zal ik mijn onderzoek naar de praktijk van de huisbezoeken afronden en de rapportage daarvan aan de gemeenteraad aanbieden. Vooruitlopend daarop bied ik - ter nakoming van de afspraken die ik op 07 juni 2007 met u gemaakt heb - mijn (ongezouten) commentaar op het protocol aan.

[19] Enerzijds omdat zij het niet aandurven de monopolistische overheid waar zij vaak afhankelijk van zijn, voor de voeten te lopen en anderzijds omdat zij geen inzicht hebben in de mogelijkheden (noch de financiële middelen) om dat te doen.

A. Ontwikkel één gemeentelijk[20] beleid, zonodig uitmondend in een beleidsregel of verordening, waarbij nut en noodzaak van de inzet van het instrument huisbezoek worden gereguleerd[21]. Dit beleid moet onder andere de navolgende onderwerpen behandelen:
   a. de wezenlijke rechten en beginselen die in het geding zijn;
      i. in beginsel is de woonruimte van een burger een overheidsvrije zone waar alleen onder zeer dwingende omstandigheden de overheid mag binnenkomen;
      ii. bij elk contact met de burger en zeker als de overheid inbreuken op vrijheidsrechten, dient de overheid zorgvuldig en transparant te werk te gaan zodat de burger gebruik kan maken van zijn rechten (fair-play en klachtrecht).
   b. het ultimum remedium karakter van het (onaangekondigd) huisbezoek:
   c. de alternatieven die er zijn vooraleer naar het zware middel van huisbezoek gegrepen wordt en de verschillende modaliteiten van huisbezoeken (aangekondigd of niet, wat er allemaal moet worden bekeken);
   d. de verplichte doel/middelen-afweging (proportionaliteit) en de regel dat voor de minst bezwarende methode gekozen moet worden (subsidiariteit);
   e. maak scherp onderscheid tussen de soorten huisbezoeken (opsporing, controle of het aanbieden van hulp) en (om verwarring bij burgers te voorkomen) vermeng die verschillende doelen nimmer;
   f. de sociale selectiviteit van huisbezoeken in het kader van controle en de maatschappelijke gevolgen daarvan;
   g. de adequate organisatie-, en verantwoordingsstructuur passend bij de zwaarte van de inbreuk die wordt gemaakt;
   h. het ontwikkelen van een in de praktijk hanteerbaar protocol, dat steeds aan de actuele stand van de jurisprudentie en ombudsprudentie wordt aangepast en waarbij de bejegening van de burgers een centrale plaats dient in te nemen;
   i. de methode/toelaatbaarheid van het uitwisselen van informatie tussen de betrokken ambtenaren;
   j. omdat niet aangenomen mag worden dat burgers of uitvoerende ambtenaren weet hebben van het wetenschappelijk relevante verschil tussen herstellende en leedtoevoegende sancties, dient - in het kader van Fair-

[20] Nadrukkelijk dient vermeden te worden dat de deelgemeenten ten aanzien van dit onderwerp een andere koers varen dan de gemeente.

[21] Maak meer gebruik van de bestaande mogelijkheden van bestandsvergelijking en zie daarvan niet af omdat dit mogelijk geen actuele kennis zou opleveren; alle energie dient alsdan aan actualisering van de bestanden gestoken te worden.
Nodig burgers (meer dan tot nu toe gebeurt) uit om op kantoor de benodigde informatie te (komen) leveren.
Ontwikkel nieuwe methoden van informatieverzamelen.

play[22] - in alle gevallen dat de mogelijkheid van een leedtoevoegende sanctie bestaat, de burger alle rechten te worden gegeven die een verdachte heeft.

Uitvoeringspraktijk
Bepaal dat - in afwachting van het te ontwikkelen beleid - vanaf heden bij huisbezoeken, naast het in acht nemen van wettelijke en verdragsrechtelijke bepalingen, in ieder geval het volgende gedaan wordt:

a) het verschriftelijken van de uitkomst van de beantwoording van de vragen naar de proportionaliteit en subsidiariteit van de beslissing een huisbezoek af te leggen en het hierover schriftelijk volledig informeren van de burger bij aankomst bij zijn huis;
b) het bij eerste contact met de burger ongevraagd legitimeren van alle ambtenaren die meedoen aan een huisbezoek met uitleg van wat de betreffende ambtenaren komen doen en wat de respectievelijke bevoegdheden en onderzoeksdoelen zijn[23];
c) het afleggen van een huisbezoek te laten geschieden door maximaal twee ambtenaren waarvan er altijd een een bijzondere opsporingsambtenaar is;
d) het niet aanwezig laten zijn van niet-gemeentelijke diensten of bedrijven (zoals nutsbedrijven of woningbouwverenigingen);
e) het vastleggen van de door de burger schriftelijk gegeven toestemming om zijn/haar woning te betreden;
f) het binnen een week na afloop van het huisbezoek presenteren van een verslag van het betreffende huisbezoek;
g) het bij binnenkomst aan de burger verstrekken van een folder over het beleid van de gemeente inzake de huisbezoeken en de wijze waarop de burger tekst en uitleg over het concrete huisbezoek kan bekomen en waar, zo nodig hij een klacht kan indienen;
h) het respectvol bejegenen van de burger, onder meer door zo mogelijk het huisbezoek aan te kondigen, het bellenbord niet te omzeilen en niet te tutoyeren;
i) het organiseren van een geloofwaardig controlesysteem op de feitelijke gang van zaken tijdens huisbezoeken;
j) buiten de gevallen waarin aan alle voorwaarden van de wet Victoria voldaan is, zullen geen stalen deuren meer geplaatst worden. Een uitzonde-

[22] Fair-play wil zeggen dat burgers de mogelijkheid gegeven moet worden om hun procedurele kansen te benutten

[23] Zie ook de aanbevelingen van de ombudsman van Amsterdam: 2. de werkwijze tijdens het huisbezoek a. maak een stappenplan met een controlelijst op grond waarvan beoordeeld wordt of verdere bezichtiging enz. nodig is; b. laat de cliënt dit na afloop voor 'gezien' of 'akkoord' tekenen en verstrek hem een kopie;

ring hierop vormt het schriftelijk vastgelegde uitdrukkelijke verzoek van de bewoner om zijn woning af te sluiten;

k) het evalueren van het ingezette instrument.

DEEL 2 DE PRAKTIJK VAN HUISBEZOEKEN

De hier achter opgenomen casus beogen de geïnteresseerde lezer te informeren over hoe betrokkenen een huisbezoek ervaren. Deze subjectieve beleving van de betrokkenen mag niet opgevat worden als het oordeel van de ombudsman. Wel vormen deze casus tezamen de basis waarop de ombudsman meent te mogen concluderen dat de beschrijvingen van de feitelijke gang van zaken - zeker omdat die signalen inhoudelijk gelijkluidend zijn en afkomstig zijn van in tijd, plaats en sociale achtergrond zeer verschillende bronnen - een geloofwaardig beeld geven van de geringe mate van doelrealisatie van wat in de protocollen staat; analyse van de klachten laat een terugkerend patroon van inbreuken op rechtsnormen en behoorlijkheidsnormen zien.
In de casus worden fictieve namen gebruikt. De namen zijn zo gekozen dat het eventuele land van herkomst herkenbaar blijft.
Waar mogelijk zijn teksten zoals burgers of ambtenaren die hebben aangeleverd gebruikt; om het geheel leesbaar te houden zijn herhalingen, wijdlopigheid er uitgehaald en is al te specifiek of emotioneel taalgebruik gekuist.

Lezing van de casus kan de vraag oproepen wat de ombudsman als reactie op het afgegeven signaal heeft gedaan. Alhoewel dat niet relevant is voor dit rapport, hecht de ombudsman eraan een beeld te geven van de meest gebruikelijke reacties:

a) Ingezet op de materiële oplossing van het conflict (zoals het bevorderen dat stalen deuren verwijderd worden en burgers terug kunnen keren naar hun woning).
b) Het voeren van gesprekken met de deelgemeente en de vragen van uitvoerende ambtenaren.
c) Het kenbaar maken bij de verantwoordelijke diensten voor behandeling in het interne klacht traject.
d) Het meedenken over de ontwikkeling van protocollen die diensten gebruiken bij de huisbezoeken.
e) Het aandacht vragen voor bepaalde pijnpunten bij de wethouder, de commissie en hoofden van dienst.
f) Waar nodig de burger gewezen op openstaande rechtsbeschermingstrajecten en het gebruik daarvan - indien dat nodig was – gefaciliteerd.

De casus zijn per portefeuillehouder gerubriceerd (volgens het stramien dat kenners van de verslagen van werkzaamheden van de ombudsman zullen herkennen).

Als kopje is aan de casus een opsomming toegevoegd van opvallende elementen die zich tijdens het huisbezoek (volgens betrokkenen) hebben voorgedaan.

1 2003.296 COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN WETHOUDERS VAN DE GEMEENTE ROTTERDAM

1. *"What the heck is the huurteam?"*
2. *"Strange intimidating questions"*
3. *"I cannot understand why the harassment of women in their own homes is legal in this country"*

==============================

Eerste kennismaking met het fenomeen huisbezoek naar aanleiding van een brief van een Australische dame aan de ombudsman

----

Dear Sir/Madam, April 8Th 2003

I am writing to you as I am absolutely outraged and appalled by the way I have been treated by officials from the social Department of Rotterdam. I am a temporary resident of the Netherlands renting an apartment in Marconi Plein. On the 18th of March a group of men arrived at my apartment, and claimed that they were from the Huurteam and that they had come to investigate the state of the building and safety of the area. Therefore I was happy to allow them to enter my home as I thought they were trying to help me, I was also happy to answer the questionnaire they had about the building and the area. However after this, one man claimed that he wanted to check the upstairs balcony for safety reasons, but once he arrived in the upstairs bedroom he began checking the clothing, the bed and the toiletries.

This same man then began asking me a series of questions about the sleeping arrangements I have with the man who is also registered at my address. He asked me if we sleep in the same room, if we sleep in the same bed and finally if we were having a relationship. These questions were all asked in an intimidating manner without any explanation as to why they were being asked. I was and I am still deeply upset about being asked such personal questions. I cannot understand why the harassment of women in their own homes is legal in this country. I do not receive any money from the government, but the man who I live with and who is registered at my address does receive money as he is currently unemployed. This apparently I have now discovered was one of the reasons why our apartment was raided.

I find this arbitrary invasion of privacy appalling, the social Department's disrespect of people's fundamental rights should not be tolerated. The abuse of people's rights just because they are seen to be in a vulnerable situation is something that all Dutch people should be deeply ashamed of. I trust that you will use your position to take action against the employees of the social Department who are responsible for this kind of uncivilised behaviour and ensure that it does not happen to other people in the future.

I look forward to hearing from you soon,

Yours sincerely, Ms S.

2 2005.335 BURGEMEESTER VAN ROTTERDAM

1. "Aanbellen, zo hoort het!
2. Dat er iets als interventieteams bestaat, vind ik een schandvlek voor de stad"
==============================
De heer Van Zuijlen schrijft (2005) het volgende aan de burgemeester:

Geachte heer Opstelten,

Dinsdag 29 maart 13:50 uur stond het interventieteam bij mij op de stoep en vroeg of men binnen mocht komen? Daar had ik geen moeite mee. Bij vertrek vroeg men mijn handtekening dat men met mijn goedkeuring is binnen geweest. Tot zover OK! Bij mijn buurman op de eerste etage hoorde ik dat er heftig op de deur geklopt werd. Sodeju, zijn jullie helemaal gek geworden? Op basis van mijn handtekening bij mijn buren aankloppen. Dat klopt niet. Aanbellen, zo hoort het!
Dat er iets als interventieteams bestaat, vind ik een schandvlek voor de stad. Ik vind dat u hierin bent doorgeschoten, goedwillende burgers die zich voor hun stad inzetten lastigvallen. Foei. En als de interventieteams zichzelf niet kunnen beheersen lappen ze alle regels aan hun laars, zoals uit voorgaande blijkt. Daarom dien ik een officiële klacht in. De politieman die de troep leidde heet Ysbrandsen. Graag uw reactie.

Was getekend

De heer Van Zuijlen.

Naschrift:
Naar aanleiding van dit per e-mail verzonden bericht, heeft de ombudsman contact opgenomen met de klager. Van Zuijlen is zijn hele leven bakkersgezel geweest op de grote vaart, lid van de oud-werknemers club van de Holland Amerika Lijn (HAL) en vakbondsman. Hij heeft toen het interventieteam zijn huis verliet een folder gekregen over maatschappelijk werk. Hij heeft geen afschrift gekregen van de verklaring die hij heeft ondertekend. Van Zuijlen laat aan de ombudsman weten dat hij het interventieteam de toegang zou hebben geweigerd als hij geweten had dat dit kan.
Van Zuijlen voegt eraan toe dat hij het bestaan van de stadsetiquette kent en meent dat de gemeente dan ook maar het goede voorbeeld moet geven.

3 2005.1764 BURGEMEESTER VAN ROTTERDAM

1. Paspoortcontrole in eigen huis
2. Grove bejegening, een directief optreden
3. Uit huis gezet/ stalen deur
4. Hulpbehoevend en onverzorgd achtergelaten

Voordat Rabassah zijn relaas begint, vertelt hij dat hij nog nooit problemen met een overheidsorgaan heeft gehad. De heer Rabassah woont meer dan dertien jaar in Nederland en spreekt redelijk Nederlands. Zijn vrouw is net in Nederland, zij is al enkele maanden zwanger en volgt een inburgeringscursus. Samen bewonen zij sinds 4 april 2005 de eerste etage van een appartementencomplex.
Op 5 oktober 2005 (de 1e dag van de Ramadan) - om een uur of half negen's avonds – zijn zij net klaar met eten als de heer Rabassah geklepper hoort aan de deur. Rabassah treft voor de deur twee geüniformeerde politieagenten aan. Een agent staat beneden aan de trap, de ander boven aan de deur. Op verzoek van de agent boven legitimeert Rabassah zich. De agent vertelt Rabassah dat de politie een onderzoek aan het uitvoeren is. Rabassah laat weten dat hij daar geen bezwaar tegen heeft. De agent gaat naar de bewoners op de tweede verdieping. Dan komen twee andere mensen langs. Het zijn de heer Stam en een medewerker van de Eneco. De heer Stam zegt meteen: 'Legitimatie!'
De familie Rabassah voldoet aan het verzoek en laat opnieuw de legitimatiebewijzen zien.
Rabassah: 'Op dat moment komt er een medewerker van de Eneco bij die even overlegt met de heer Stam. Daarna vraagt de heer Stam of ik mijn papieren bij me heb. Ik laat hem de papieren zien over een meningsverschil dat ik heb met de gemeente Rotterdam over mijn woonvergunning. Die zou voorlopig zijn afgewezen.' Rabassah legt Stam uit dat hij bezig is met een procedure over de huisvestingsvergunning en dat daarin nog geen eindoordeel geveld is.
De heer Stam zegt daarop: 'Ik wil geen discussie met jou. Je moet nu het huis verlaten.'
Rabassah vraagt Stam naar de reden van de huisuitzetting. Stam geeft geen antwoord, maar beweert *dat de familie Rabassah stroom heeft gestolen.* Rabassah zegt dat hij elke maand 150 euro betaalt voor stroom. Stam zegt dat hij geen huisvestingsvergunning heeft en dus moet vertrekken. Rabassah legt nogmaals uit dat er nog geen definitief besluit is over de huisvestingsvergunning. Dit lijkt geen indruk maken op Stam, die herhaalt: 'Ik heb geen discussie met u. U moet gewoon het huis verlaten." Rabassah: 'Zonder reden?'

Afgesloten
De Rabassahs merken dat medewerkers van Eneco de stroom hebben afgesloten door ergens in het bovenappartement iets af te koppelen. Zij hebben geen eigen meter en zitten nu in het donker. Rabassah vraagt Stam om een schriftelijke verklaring met de reden dat hij het huis moet verlaten. Stam: 'Die geef ik u niet, u kunt van mij het telefoonnummer krijgen van de heer Jansen, die u verder kan

inlichten'. Met de heer Jansen kan ook een afspraak gemaakt worden om over 5 dagen spullen uit het huis te halen.
Rabassah zegt dan tegen Stam: 'Waar moet ik heen? Ik heb geen andere plek om naartoe te gaan.' Stam zegt dat hij maar naar familie moet gaan. Maar die heeft Rabassah niet en dat heeft hij aan de heer Stam gezegd. Stam zegt dat Rabassah dan maar ergens anders naartoe moet gaan.
Dan voert Stam een telefoongesprek met de huiseigenaar, de heer Grashoff. Rabassah begrijpt dat Grashoff alleen goede dingen over hem heeft gezegd: hij zou tijdig betalen en een keurige huurder zijn. Rabassah en zijn vrouw verlaten niettemin de woning. 'Onder deze druk en omstandigheden kon ik niet anders dan het huis verlaten. We hebben de hele nacht op straat gezworven. Mijn vrouw is nu nog steeds bang.' Rabassah krijgt de volgende dag via de advocaat van huisbaas Grashoff de tip om de ombudsman te benaderen.

De ombudsman stelt - na informatie ingewonnen te hebben bij de deelgemeente - vast dat aan geen enkele voorwaarde genoemd in de wet Victoria is voldaan. Daarmee geconfronteerd laat de deelgemeente weten dat de stalen deuren zijn geplaatst als een vorm van zaakwaarneming (bescherming tegen inbraak van een verlaten woning).
[Met zaakwaarneming wordt bedoeld: het bewust behartigen van het belang van een ander, zonder dat daaraan een overeenkomst ten grondslag ligt. Als iemand ten behoeve van een ander die daar door omstandigheden zelf niet toe instaat is, maatregelen neemt om schade te voorkomen of te beperken, dan is er sprake van zaakwaarneming. Per definitie kan er geen sprake zijn van zaakwaarneming als de belanghebbende in staat is zijn eigen belangen goed te behartigen en uitspreekt dat hij niet op die manier geholpen wenst te worden.]
De ombudsman kan deze vorm van zaakwaarneming niet accepteren en op zijn zeer dringende verzoek wordt op 6 oktober 's avonds de stalen deur van het huis weggehaald. Vanaf dat moment wonen de heer en mevrouw Rabassah weer in het huis. Zij hebben wel gas, maar geen elektriciteit. Zij verlichten het huis met behulp van kaarsen, wat het geheel niet minder brandgevaarlijk maakt.

Opmerkingen achteraf
De familie Rabassah verklaart desgevraagd:
> dat de heer Stam zich niet heeft gelegitimeerd. Stam heeft wel gemeld dat hij voor de deelgemeente werkte en dat hij een controlefunctie heeft;
> dat hij geen informatie op papier heeft gekregen van het interventieteam. Hij heeft nog expliciet gevraagd om een verklaring waarom hij het huis moest verlaten, maar hij heeft niets ontvangen. De familie Rabassah had het geluk dat Stam de naam Jansen noemde, een medewerker van de deelgemeente. Via Jansen is Rabassah achter de naam Stam gekomen;
> dat de heer Stam niet heeft gevraagd of hij binnen mocht komen. Stam is gewoon naar binnen gegaan door de deur, die kennelijk nog open was omdat de politie net was langs geweest.
> dat er vanaf dat moment geen elektriciteit meer in het huis is en zij in het donker worden aangesproken door mensen met schijnwerpers.

Op de familie Rabassah is het optreden van de heer Stam agressief overgekomen: 'De heer Stam was een beetje boos'. Rabassah voegt eraan toe dat hij zelf een jaar als beveiliger heeft gewerkt.

De familie Rabassah komt de Eneco-medewerker de volgende dag tegen op het politiebureau, waar Rabassah met zijn huisbaas naartoe is gegaan. Rabassah zegt dat hij vernomen had dat men dacht dat hij stroom had gestolen. De medewerker doet het dan af als een misverstand.

Stam heeft de familie Rabassah enige tijd gegund om de spullen bij elkaar te zoeken om mee te nemen voordat het huis wordt dichtgespijkerd. Stam had die tijd ook nodig om mensen op te roepen die het huis met een stalen moesten afsluiten.

Aanleiding voor het optreden: een gênante situatie.
Onderzoek heeft de ombudsman geleerd dat het interventieteam op pad was gestuurd door deelgemeentelijke bestuurders die klachten (van kennissen) hadden ontvangen over het wangedrag (schelden spugen intimiderend gedrag) van pubers uit van het kroostrijke gezin dat boven de heer Rabassah woont. Het interventieteam heeft ook de bovenburen bezocht, maar deze hebben het pand niet hoeven verlaten noch zijn er andere maatregelen genomen.

Reden van de huisuitzetting
De ombudsman heeft vernomen dat de familie het pand heeft moeten verlaten, omdat het brandgevaarlijk zou zijn. Rabassah ontkent dit resoluut: omdat het niet brandgevaarlijk was konden de bovenburen blijven zitten. De ombudsman concludeert dat de zogenaamde brandgevaarlijkheid geen reden kan zijn om de familie Rabassah uit huis te zetten. Het interventieteam heeft namelijk niets gecontroleerd in zijn huis, alleen de doorverbinding met de meterkast afgestopt en de bovenburen rustig laten zitten.

Rotterdamwet
De ombudsman concludeert - de papieren van Rabassah gelezen hebbend - dat van Rabassah binnenkort gevorderd zal worden om de woning te ontruimen.
Op het moment dat de familie Rabassah geen woning meer heeft, wordt - na een twee maanden zoektermijn - de uitkering opgeschort. De familie Rabassah zegt al 4 jaar lang ingeschreven te staan en voortdurend te reageren op aanbiedingen van vrijkomende woningen. Zij maken nergens kans.

4 2006.2860 BURGEMEESTER VAN ROTTERDAM

De heer Souidi heeft pech met zijn verhuurder en raakt zijn kamer kwijt; stalen deur

Mijnheer Souidi huurt een kamer bij de heer Geluk. De verhuurder heeft een alcoholprobleem, dat leidt tot klachten van buren. Als Souidi rond 20 september 2006 afwezig is, wordt de woning met een stalen deur afgesloten in het kader van de wet Victor (op grond waarvan de gemeente onder stringente voorwaarden drugspanden kan sluiten).
Souidi heeft hierover contact opgenomen met de gemeente, die hem vertelt dat hem een brief gestuurd zou zijn. Deze brief heeft hij nooit ontvangen. Souidi zwerft en gebruikt medicijnen waar hij soms duizelig van wordt.

Volgens de ombudsman vormde Souidi waarschijnlijk geen aanleiding voor de sluiting. De lasten van het algemeen belang mogen daarom niet grotendeels op zijn schouders terechtkomen.
Als duidelijk is dat Souidi op het adres bij de heer Geluk staat ingeschreven, zal de ombudsman bevorderen dat hij andere woonruimte krijgt aangeboden of weer terug kan naar zijn eigen kamer. In ieder geval moet Souidi de gelegenheid krijgen zijn kamer netjes te ontruimen op het moment dat hij alternatieve woonruimte heeft.
Later blijkt de heer Saoudi onvindbaar.

5 2004.1450 **DIRECTIE VEILIGHEID**

1. Aan 1 persoon toestemming gegeven; het hele team komt binnen
2. Onduidelijke legitimering en informatie over het doel van het huisbezoek
3. *"Ik was niet meer de baas in mijn eigen huis"*
4. *"Ze hebben mijn huis doorzocht"*
========================
Verslag van horen van een klager, de interventieteam-leider de heer Stam, en het hoofd van een afdeling van de huidige directie Veilig (de heer Bol) waarin het perspectief en de opstelling van de interventiemedewerker verhelderd wordt. Voor de leesbaarheid wordt alleen de heer Stam als sprekende partij opgevoerd.

Het horen.
De ombudsman legt uit dat er een klacht is binnengekomen over het optreden van het interventieteam, die is doorgestuurd naar de dienst burgerzaken en het Programmabureau Veilig. Met name de reactie van het Programmabureau Veilig en de beschrijving van Harmachi zijn tegenstrijdig. Dat is de reden om de direct betrokkenen in elkaars aanwezigheid te horen. Het projectbureau wordt vertegenwoordigd door de heer Stam en het hoofd van de afdeling.

Voor het leesgemak wordt alleen de heer Stam (fictieve naam) als spreker namens de dienst opgevoerd.

Waarheidsvinding
De ombudsman: 'Deze hoorzitting is gericht op waarheidsvinding. Daarom moet iedereen antwoord geven op mijn vragen en mij ook ongevraagd alles melden dat kan bijdragen aan een goed en objectief oordeel in deze zaak - u heeft een zogenoemde actieve informatieplicht. Ik zal mij niet alleen beperken tot het onderzoek naar wat er precies bij het bezoek aan het huis van Harmachi is gebeurd, maar u ook in zijn algemeenheid over het handelen van interventieteams bevragen.'
De heer Stam: :'U bent door de gemeente meerdere malen uitgenodigd om te vernemen hoe de interventieteams werken en om mee te denken over de aanpak met interventieteams. Hier bent u niet op ingegaan U heeft alleen uw reactie op radio en televisie gegeven'.
De ombudsman erkent dat hij de toezegging van zo'n uitnodiging heeft gehad, maar nadien heeft hij vruchteloos contact gezocht met de dienst om de uitnodiging om te zetten in een feitelijk dagje meelopen, dat kon er rond die tijd (medio 2005) maar niet van komen. De ombudsman heeft inderdaad gereageerd in de media, dat geschiedde echter alleen nadat de media hem daartoe hadden benaderd (niet andersom) en omdat in eerste instantie de aandacht op het onderwerp was gekomen door optreden van de dienst zelf.
De heer Stam: 'Nu Harmachi hier aanwezig is, gaan wij de ombudsman alleen informatie geven over de werkwijze van de interventieteams in het algemeen. Wij

leggen niet al onze procedures open en bloot. Ik neem aan dat u dat snapt. Als u meer informatie zou willen, dan wordt u hierbij opnieuw uitgenodigd om mee te gaan met een interventieteam.'
De ombudsman geeft aan dat hij het van waarde vindt als dit soort zaken volledig transparant zijn. Hij stelt vast dat de ombudsman en de gemeente tegenover elkaar staan.[...]

De feitelijke gang van zaken; organisatie
De ombudsman: 'Heeft u een lijst van aanwezigen bij het huisbezoek met hun functieomschrijving?'
De heer Stam: 'De lijst van aanwezigen kan niet worden geven. Ik weet ook niet wie er precies van de politie aanwezig was bij het huisbezoek.'
De ombudsman: 'Er is dus, als ik het goed begrijp, wel een dossier van deze zaak, maar u voelt zich op grond van de privacyregelgeving niet vrij om dat aan de ombudsman ter inzage te geven?'
De heer Stam: 'Er is van elke pand dat wij betreden een dossier.'
De ombudsman: 'Wat staat er zoal in zo'n dossier?'
De heer Stam: 'Als ik dat ga vertellen is het geen geheim meer.'
De ombudsman: 'U hoeft niet inhoudelijke te vertellen wat er in staat, maar kunt wel aangeven welke onderwerpen erin behandeld zijn.'
De heer Stam: 'U heeft dossiers opgestuurd gekregen en u heeft achtergrondinformatie gekregen, dus u kunt zelf uitzoeken welke vragen er zoal gesteld worden.'
De ombudsman: 'Ik wil het graag eenvoudig houden. Als u een dossier heeft dan staan er een naam in, een adres. Kunt u ook vertellen op grond waarvan dit adres is geselecteerd om te onderzoeken?'
De heer Stam: 'Door een melding.'
De ombudsman: 'Weet u van wie die melding was?'
De heer Stam: 'Ik weet niet wie in dit geval de melding gedaan heeft. Die gegevens staan niet in het dossier. U moet begrijpen dat de interventieteams soms optreden naar aanleiding van een melding. Dat kan een telefoontje zijn. Of het kan zijn dat een van deelnemers aan het interventieteam vindt dat we naar een adres toe moeten. Het kan ook zijn dat het pand in een straat ligt waar alle panden bezocht worden. Deze gegevens worden niet vastgelegd in het dossier, we weten dus niet meer wat de aanleiding voor het betreffende huisbezoek was.'
De ombudsman: 'Nemen aan de interventieteams ook bijzondere opsporingsambtenaren deel?'
De heer Stam: 'Soms is er een bijzondere opsporingsambtenaren bij, soms niet.'
De ombudsman: 'Dat lijkt vrij willekeurig; is er geen vast stramien dat er altijd een bijzondere opsporingsambtenaren bij is?'
De heer Stam: 'Het hangt van het gebied af hoe de samenstelling van het team is. U kunt zich voorstellen als we heel veel woningen van een woningcorporatie bezoeken dat de woningcorporatie deelneemt in het team. Wij hebben een vaste kern, dat is ook in een brief aan u meegedeeld, die bestaat meestal uit iemand van

de deelgemeente, de projectleider, de politie en iemand van de sociale dienst. Voor de rest is het variabel.'
De ombudsman: 'Wat is het verschil tussen een bezoek van het interventieteam zonder dat er een melding is en een bezoek op basis van een melding?'
De heer Stam: 'Als er een klacht is, wil dat niet zeggen dat het om opsporingsactiviteiten gaat. Als er gezegd wordt dat ergens een hennepkwekerij is, gaat het interventieteam daar niet naartoe, omdat dat een opsporingsactiviteit is voor de politie.'
De ombudsman: 'Voor mij is nog niet helemaal duidelijk hoe de verantwoordingsstructuur is. Kunt u me dat eenvoudig duidelijk maken, wie eigenlijk de baas is van u en de andere leden van het interventieteam?'
De heer Stam: 'Er is geen gebruikelijke hiërarchische structuur van een directeur, onderdirecteur, het personeel. Het is een integraal team, dus wij zijn als gemeente niet de baas over de politie als die er bij is. De politie staat mensen af voor het integrale team. Daardoor zijn het meer horizontale lijnen – als we het zo mogen noemen – dan verticale lijnen. De verantwoordelijkheid qua operatie - dus hoe er wordt opgetreden en op welke gebieden - ligt deels bij B&W, deels bij de stuurgroep Veilig en voor een deel bij het dagelijks bestuur van de deelgemeente, dat de keuze heeft om de teams in te zetten, waar het bestuur dat lokaal gezien het meest nodig vindt.'
De ombudsman: 'De structuur wordt me nu iets duidelijker. In de regel heb je toch ambtelijke bazen, al was het maar om over het functioneren te oordelen. Als er klachten over je zijn, hoe verloopt de beoordeling dan?'
De heer Stam: 'Door de projectleider. Dat is nu de heer Zaagman.'
De ombudsman: 'En voor u betekent dit dat u in dienst bent bij de deelgemeente?'
De heer Stam: 'Ja, dat is mijn werkgever.'

Binnentreden, toestemming en bejegening
De ombudsman: 'We hebben het daarnet even gehad over wat de aanleiding was voor het onderzoek. Als er binnen wordt getreden, dan…'
De heer Stam: 'Wij treden niet binnen, wij vragen vriendelijk of wij binnen mogen komen en dan is het aan de bewoner op dat moment om ons toe te laten of niet. Als de bewoner 'nee' zegt, dan gaan we weg.'
De ombudsman: 'En dan vraagt u ook wat de reden is van de weigering?'
De heer Stam: 'Altijd.'
De ombudsman: 'En als men geen reden wenst te geven?'
De heer Stam: 'Wij vragen altijd netjes of wij daar binnen mogen komen. De Afdeling Burgerzaken, die over de gemeenschappelijke basisadministratie (GBA, het 'bevolkingsregister') gaat, bepaalt of er gecontroleerd mag worden wie er op dat moment daadwerkelijk woonachtig zijn op het genoemde adres. Dus of je mag verifiëren of degenen die ingeschreven staan ook degenen zijn die er feitelijk wonen. Woningtoezicht heeft het recht om te kijken hoe de woning er zelf uit ziet en of er achterstallig onderhoud is. Daarnaast melden we ook dat de sociale dienst, als die op dat moment in het team aanwezig is, kan controleren. Of Eneco (de

aansluitingen in orde?). Elke dienst is op dat moment zelf aansprakelijk voor zijn doen en laten.'
De ombudsman: 'Waren er op dat moment ook Eneco-mensen aanwezig?'
De heer Stam: 'Ja. (…) Ik stel de mensen altijd voor.'
Harmachi: 'Mag ik, als ze zich niet hebben voorgesteld, nogmaals de vraag stellen: wat komt u doen? Mag dat, heb ik daar recht op, of niet?'
De heer Stam: 'Al is het tien keer.'
Harmachi: 'Ik ben bij u langs geweest en heb vragen gesteld over uw bezoek. Heeft u daarop een antwoord gegeven of niet?'
De heer Stam: 'Daar heb ik antwoord op gegeven.'
Harmachi: 'Nee, u heeft gezegd 'dat heb ik al eerder verteld, ga maar'. Ik zei tegen u: Ik heb een klacht, u hebt mij niet serieus genomen.'
De heer Stam: 'Klopt.'
Harmachi: 'U zei tegen mij: als u een klacht heeft, gaat u maar. Daarna heeft u mij uitgelachen.'
De heer Stam: 'Klopt.'
Harmachi: 'Toen ik bij u langs kwam en vroeg wat het interventieteam heeft gedaan, heeft u gezegd: 'Dat heb ik tegen u verteld.''
De heer Stam: 'Dat heb ik ook tegen u gezegd. En ik heb een folder bij u achtergelaten. Als u een klacht tegen mij wilt indienen, is het logisch dat ik die klacht niet aanneem. Dan moet u bij het stadhuis of de deelgemeente zijn. Ik ga geen klacht tegen mezelf aannemen. Ik denk dat dat heel reëel is.'
De ombudsman: 'Wij hebben dit vastgelegd. Dit probleem staat los van de informatie over het waarom van het binnentreden.'
De heer Stam: 'U zegt steeds binnentreden, wij treden niet binnen!'
De ombudsman: 'Ik ben daar nog niet zo goed in, ik bedoel langskomen.'
De heer Stam: 'Ja, ik vind het wel vervelend. Want als we het over binnentreden hebben, komen we met een machtiging van de hulpofficier van justitie en dan houden we ons aan de regels. U moet ons niet in de mond leggen dat we onrechtmatig zijn binnengetreden.'
De ombudsman: 'Dat gebeurt niet. U hoeft helemaal niet boos te worden.'
De heer Stam: 'Dat vind ik wel vervelend.'
Harmachi: 'Binnentreden... Het was wèl binnentreden. Er is niet gevraagd: 'Mag ik binnenkomen?' Ik heb aan u gevraagd: 'Hebt u een bevel bij u?' 'Nee' zei u, 'Maar mogen wij naar binnen?' U kwam wel naar binnen. Ik heb maar één iemand toestemming gegeven. Maar als u bij mij mijn huis binnenkomt, hoeft u mij niet te vertellen wat ik moet doen. De vraag is: mag je - als je toestemming krijgt om binnen te komen – van alles gaan opschrijven (rapportages maken), allerlei zaken doen en dan wegwezen? Die mijnheer met de Eneco-map stond een kast in de keuken open te doen zonder te vragen. De politieman was in de lange gang en heeft een deur van een extra kamertje, een opruimkamertje, geopend om daarin te kijken. U zei dat dat niet onder u valt, maar is dat netjes? Ik ben gewoon thuis. Er kan daar gewoon iemand liggen te slapen of iets dergelijks. Als u volgende keer komt, moet u met een bevel komen.'

De heer Stam: 'Ik hoef niet met een bevel te komen.'
Harmachi: 'Dan komt u niet binnen.'
De heer Stam: 'U hoeft ons ook niet binnen te laten.'
Harmachi: 'Nee, u zei: 'Volgende keer kom ik bij de buren kijken of hier alles opgeruimd is'.'
De heer Stam: 'Wij willen een schoon en veilig Rotterdam hebben, waar iedereen even plezierig woont. En als omwonenden op dat moment last hebben van uw tuin kunnen wij inderdaad zeggen dat u die rommel in de tuin moet opruimen.'
Harmachi: 'Als iemand met een klacht komt, kan hij beter naar mij komen.'
De ombudsman: 'Het is helder wat u zegt. De heer Stam: (het Programmabureau Veilig) heeft gezegd dat de toestemming om binnen te komen op normale wijze is verkregen. U hoorde daarnet dat dit door de heer Harmachi wordt tegengesproken. Kunt u mij duidelijk maken hoe dat volgens u gaat, op die normale wijze?'
De heer Stam: 'Wij hebben gevraagd of wij binnen mogen komen. Wij hebben ons eerst voorgesteld als het interventieteam dat kwam kijken wie er op dat adres wonen en verblijven; een controle van de GBA-gegevens, althans een verificatie daarvan. Als wij dan worden binnengelaten gaan we binnen verder vragen stellen met behulp van een checklist.'
[Let op: er blijkt sprake te zijn van een tip over rommel in de tuin en men begint met GdeBA-controle]
De ombudsman: 'En als mensen zeggen: nou, liever niet. Is het dan direct op de hakken rechtsomkeert?'
De heer Stam: 'Dan doen we nog een verzoek en vragen waarom ze het niet willen. Als zij daar dan een gegronde reden voor hebben dan haken we af.'
[Let op: de burger geeft op basis van vrijwilligheid toestemming voor het betreden van zijn huis en hoeft geen enkele reden te geven als hij daar niet aan mee wenst te werken]
De ombudsman: 'Moeten ze een reden hebben om u te weigeren?'
De heer Stam: 'Ik neem aan dat ze daar een reden voor hebben. Ik heb wel eens gehad dat iemand zegt: liever niet, want ik sta op het punt om naar mijn werk te gaan. Nou, jammer dan, dan kom ik een andere keer wel terug. Prima.'
De ombudsman: 'Maar als ze zeggen:'ik wil het niet, want ik wil het niet...?'
De heer Stam: 'Dan zijn we nog niet klaar natuurlijk, want volgens het GBA is de desbetreffende bewoner verplicht om inlichtingen te verstrekken. Hij moet zich legitimeren en eventueel andere documenten overleggen. Dat wil nog niet zeggen dat mijnheer ons dan binnen moet laten, maar mijnheer krijgt dan een proces-verbaal aangezegd, op grond van de GBA-wetgeving. Dan wordt hij gewaarschuwd dat hij een maand hechtenis kan krijgen of een geldboete van de tweede categorie. Overigens is dit uitzonderlijk. Vandaar dat wij even de reden vragen. We moeten wel de reden weten. Is het onwil of heeft hij een geldig excuus en moet hij ergens naartoe?'
De ombudsman: 'Laten we even terug gaan naar de reden van het onderzoek. Als de deelgemeente zegt: 'Ik wil wat extra aandacht voor deze wijk', er dus geen specifieke reden is om een bepaald adres te onderzoeken en de bewoner zegt dat hij geen zin heeft om mee te werken aan het onderzoek - is dat voor u dan reden om u op uw hakken om te draaien en een volgend adres te proberen?'

De heer Stam: 'Ik ken de zaak van Harmachi niet. Maar stel dat op het desbetreffende adres een uitkering wordt verstrekt en dat er iemand van de Sociale Dienst bij is, dan wil die op dat moment natuurlijk ook even kijken of die uitkering rechtmatig is. Gewoon een rechtmatigheidstoets in het kader van de Wet Werk en Bijstand. Deze wet geeft ons geen binnentredingsbevoegdheid, maar wel een controlebevoegdheid. Daarnaast zijn er ook nog andere gronden, zoals de onderwijswetgeving, de bouwverordening, de huisvestingsvergunning, en noem maar op. Dus het is een algemene brede gemeentelijke controle. De deelgemeente wijst de straat aan. En daarin controleren wij soms gewoon alle adressen om de goedwillende bewoners het idee te geven dat je bij de overheid niet alleen kunt klagen, maar ook heel direct met bijvoorbeeld een politieman kunt praten. Of bijvoorbeeld bij iemand van een woningcorporatie een klacht kunt neerleggen en ook afspraken maken hoe die worden opgelost. In het geval van meneer Harmachi waren er problemen met vuil in de achtertuin. Dan is het ook de taak van het interventieteam om deze mijnheer daarop aan te spreken en de gelegenheid te geven daar iets aan te doen. Doet mijnheer dat niet, ja dan volgen andere gemeentelijke stappen, zoals bestuurlijke aanschrijving en noem maar op.
Harmachi: Er was geen vuil in mijn achtertuin, ik was bezig met een verbouwing. Ik heb tijdens uw bezoek ook al toegelicht dat ik een afspraak had gemaakt met de Roteb om het grofvuil op te halen. Dat had men kunnen verifiëren. De Roteb komt niet op elk moment langs dus ik moest even mijn eigen rommel opslaan. Waar had ik anders met het vuil naartoe moeten gaan? Ik ben niet dagelijks thuis, ik woon op de kazerne. Dus ik kan niet op elk moment de Roteb bedienen. Ik heb ook van u al een brief thuis gekregen waaruit blijkt dat u weet dat ik niet altijd thuis ben. Ik heb geen dierentuin thuis. U doet onderzoek in zwarte straten. Ik heb nog nooit meegemaakt dat mensen zo reageren op een bewoner, op een burger van Rotterdam.'
De heer Stam: 'Daar moet ik me toch van distantiëren van dit soort opmerkingen, want daar is geen sprake van.'
De ombudsman: 'Mijnheer Harmachi, hoeveel mensen zijn er naar uw beleving binnen geweest in de woning?'
Harmachi: 'Ik ben geschrokken van zoveel mensen, maar omdat er een politieman met uniform bij was, heb ik ze binnengelaten. Anders zou ik geweigerd hebben – of zij een proces-verbaal hadden opgemaakt of niet.'
De ombudsman: 'Het uniform vond u wel belangrijk?'
Harmachi: 'Ja, dacht ik, dit moet kennelijk. De rest van de groep is achtergebleven en iedere keer kwam er iemand anders binnen. Ik wist niet hoeveel. In mijn ogen waren het twaalf personen, maar ik weet niet precies of het er echt twaalf waren.'
De heer Stam: 'In totaliteit kunnen het nooit meer geweest zijn dan zes personen.'
De ombudsman: 'Wie van die zes hebben zich gelegitimeerd?'
De heer Stam: 'Allemaal.'
Harmachi: 'Nee, niet één persoon, geen pasje niets. Hij (Harmachi wijst naar de leider van het interventieteam) vroeg of hij binnen mocht komen. Ik zeg: 'Hebt u een bevel daarvoor?' 'Nee geen bevel, ik vraag netjes of ik binnen mag komen.' Ik

zeg: ‘U mag wel binnen.’ Verder heeft niemand gezegd waar hij voor kwam.’
De ombudsman: ‘Dat is dus in tegenspraak met wat de gemeente zegt.
De heer Stam: ‘Ja, dat zijn mijnheer zijn woorden; mijn woorden zijn anders.
De ombudsman: ‘Welk middel gebruikte u ter legitimatie?’
De heer Stam: ‘Een legitimatiemiddel, dat ik nu niet bij me heb, want ik ben nu niet op mijn werk.’
De ombudsman: ‘Is dat een pasje waarop staat dat u van het interventieteam bent, met een deelgemeente-stempel?’
De heer Stam: ‘Ja, met een deelgemeente-stempel en een foto van mij.’
De ombudsman: ‘Wordt het feit dat er gelegitimeerd is in het dossier vastgelegd?’
De heer Stam: ‘Ja, te allen tijde.’
De ombudsman: ‘Dat staat dus in het dossier?’
De heer Stam: ‘Ja.’
De ombudsman: ‘U heeft al gezegd dat u er problemen mee heeft om ons in het dossier te laten kijken. Ik wijs u er alvast op dat wij onderzoeksbevoegdheden hebben op grond van de Verordening gemeentelijke Ombudsman. Hoe verloopt de regie nadat het interventieteam is binnengelaten? Harmachi stelt in zijn brief dat u hem heeft gesommeerd op een bepaalde plaats te gaan staan en dat hij vanuit die plek heeft gezien hoe medewerkers van uw interventieteam (met Eneco-mapjes) keukenkastjes hebben opengemaakt, de inhoud hebben gecontroleerd en een agent in uniform kamerdeuren heeft geopend.’
De heer Stam: ‘Het hoofd van het interventieteam draagt de verantwoordelijkheid voor de gang van zaken tijdens het huisbezoek. Als er dingen fout gaan, spreekt hij de betrokken medewerker daarop aan, ook al heeft hij formeel geen bevoegdheid tegenover bijvoorbeeld medewerkers van woningbouwverenigingen, de Eneco, de politie. Wat Harmachi stelt is absoluut niet waar: wij hebben niet gezegd waar hij moest gaan staan en zijn huis is niet doorzocht. Daarvoor hadden wij geen toestemming.’
Harmachi: ‘Ik ben door het hoofd van het interventieteam meegenomen naar een plek in de tuin. Van daaruit kon ik zien dat mensen mijn keukenkastjes openden en dat de agent in uniform kamerdeuren opende. Er is tegenspraak of het huis nu wel of niet is doorzocht. Er is overeenstemming over het feit dat er geen bevoegdheid of toestemming was om het huis te doorzoeken.’

Het indienen van een klacht

De ombudsman: ‘Duidelijk is dat Harmachi lange tijd gedwaald heeft toen hij over het optreden een klacht wilde indienen. Ook uit de verklaring van zojuist blijkt dat u aanvankelijk geweigerd heeft om een klacht over het optreden van het interventieteam op te nemen. Hoe is dat nu geregeld?’
De heer Stam: ‘We hebben gemerkt, aan de hand van wat mijnheer is overkomen, dat het toch niet in alle gevallen goed gaat. Daarom hebben wij gezegd dat wij hier op actie ondernemen. Je blijft in het gemeenteapparaat altijd zitten met mensen die wel of niet goed de procedures kennen.’ […]
De ombudsman: ‘Als u in uw functie van hoofd interventieteam dingen doet, hoort

het dan niet onder het toezicht van het Programmabureau Veiligheid? Waar legt u verantwoording af? Is er een link naar het Programmabureau?'
De heer Stam: 'Iedere zes weken bespreken de projectleiders zaken als deze: wat is daar gebeurd en wat kunnen we daarvan leren? We kwamen er in dit overleg achter dat de snelheid waarmee wij de klacht van mijnheer hebben afgehandeld, te wensen over liet. Voor de rest werken de teams met onze instructies, maar is er feitelijk geen hiërarchische verhouding. Bij integrale teams heb je nooit een hiërarchische structuur.'
De ombudsman: 'Dat is lastig, want nu is het even zoeken hoe het precies zit.'
De heer Stam: 'Kijk naar het Westland Interventie Team. Dat heeft hetzelfde soort zaken. Daar werkt de sociale dienst, het centrum voor werk en inkomen en andere sociale partners samen om illegale arbeid op te sporen en te bestrijden. Ja, wie is verantwoordelijk? De teamleider.'
De ombudsman: 'De interventieteams proberen natuurlijk te kijken hoe je dat procedureel fatsoenlijk doet. Bestaan er nu ook uitspraken van de bestuursrechter in Rotterdam over het optreden van de interventieteams?'
De heer Stam: 'Nee.'

We komen altijd binnen
De ombudsman: 'U hebt gezegd: 'Ik heb nog nooit meegemaakt dat wij een machtiging nodig hadden om binnen te komen.' Bij hoeveel zaken werd u de toegang geweigerd en ging u via een machtiging alsnog naar binnen?'
De heer Stam: 'We kunnen voor de GBA-wetgeving geen machtiging vragen om binnen te treden. Op grond van de Huisvestingwet mogen we wel met een machtiging naar binnen. Bijvoorbeeld als er het vermoeden bestaat van een illegaal logement. Dat is dan de verantwoordelijkheid van de inspecteurs van Woningtoezicht. Die hebben een eigen bevoegdheid om binnen te treden. Wij kijken soms of wij eventueel via de politie een machtiging kunnen krijgen van de vreemdelingenpolitie. Daarnaast hebben we nog eventueel de Opiumwet en de Vuurwapenwet. Maar hoe vaak er een machtiging bij komt, tja…'
De ombudsman: 'Ik stel deze vraag omdat je als je met een zeker elan aan het optreden bent juist ten aanzien van de mensen die bewust de deur dicht houden zou kunnen denken: daar willen we nou per se wel naar binnen. Dan moet je een breekijzer vinden om binnen te komen.'
De heer Stam: 'Ja, dat vinden wij ook wel. Laat ik een voorbeeld geven van de Strevelsweg. Daar hebben we geen enkele keer een machtiging gebruikt. Daar zijn we in januari 2001 begonnen en in mei hebben we daar de laatste vier hennepkwekerijen opgeruimd. De mensen wisten dat we bezig waren, hebben allemaal een brief gehad en bij die hennepkwekerijen zijn we allemaal binnengelaten.'
De ombudsman: 'Daarom is dit ook wel interessant.'
De heer Stam: 'Als iemand zegt: mijnheer, ik laat u niet binnen en wij hebben verder geen enkel strafbaar feit aan de orde te stellen of illegaliteit te veronderstellen, ja, dan is het een kwestie van een proces-verbaal opmaken voor die

weigering op grond van de GBA-wetgeving. Of misschien toch helemaal niks als we geen politieagent of bijzonder opsporingsambtenaar bij ons hebben. Hebben we die wel bij ons dan maken we proces-verbaal op. Hebben we die niet bij ons… ja, dan komt mijnheer er misschien zo van af en gaan we weg. Hoe vaak gebeurt dat? Nog minder dan procenten.'
De ombudsman: 'Het is even goed om het kader te zien.'
De heer Stam: 'Ik heb het in het afgelopen jaar nog niet één keer meegemaakt.'
Harmachi: 'En dan zeg ik u: meewerken met de gemeente deed ik graag, maar nu was het de laatste keer. Als u een proces-verbaal wilt maken, hoeft u niet langs te komen, want uit gewoon dossieronderzoek blijkt dat ik niet thuis woon. Wat heeft het voor zin om medewerking te verlenen aan een huisbezoek als ik daarna toch moet bewijzen dat ik thuis woon?'

Verhaspelde informatie doorgegeven
De heer Stam: 'Het kan ook zijn dat er een andere oorzaak is. Mijnheer had namelijk aangegeven dat het huis binnen zes weken verkocht zou zijn en hij zou vertrekken. Dat hebben wij gewoon doorgegeven.'
Harmachi: 'Ik ben naar Irak vertrokken, maar het huis was op dat moment niet verkocht. Ik zei tegen u dat ik als militair naar Irak zou gaan.'
De heer Stam: 'U heeft zoiets gezegd als: 'Ik ga hier weg'. Dat geven we dan door aan Burgerzaken en die dienst stuurt u een brief om te vragen of u werkelijk gaat verhuizen. Als dat niet zo is, moet u dat even aantonen en blijft u gewoon ingeschreven staan.'
Harmachi: 'De heer Stam heeft mijn privacy geschonden, dat vond ik nog erger. Er zijn door toedoen van de gemeente andere mensen op de hoogte gesteld van het feit dat iemand die bij mij thuis woonde verhuisd is. Dat gaat niemand wat aan. Kennelijk dacht men dat ik ook meeverhuisde.'
De heer Stam: 'Wij werken nauw samen met Burgerzaken omdat er gemeenschappelijke procedures zijn. Wij geven een signaal af. In dit geval: 'Mijnheer is voornemens om binnen zes weken weg te gaan'. En dan gaat Burgerzaken niets anders doen dan een onderzoek instellen.'
De ombudsman: 'Ja, daar is niets mee mis. Ik wil u nog in de gelegenheid stellen iets te vragen of te zeggen.'
Harmachi: 'Ik gaf in het verleden graag medewerking aan de gemeente. In de toekomst zal ik weigeren. Dus wegwezen. Verder meen ik dat men mij in mijn eigen huis niet moet vertellen wat ik allemaal moet doen. Als u in een kast wilt kijken of in een andere kamer moet u dat vragen. Ik heb u binnengelaten; u bent mijn gast. Als ik zeg: 'Dat niet, of dat wel…' is dat mijn eigen zaak. Als u er niet blij mee bent, of wat dan ook - we hebben een rechtbank, daar kan een procedure gestart worden.'
De ombudsman: 'Dat is helder. Ik heb nog wel een vraag aan de gemeente. Voor de duidelijkheid zou ik graag een organigram van het Programmabureau hebben: hoe zien de organisatie en de politieke verantwoordelijkheid van dit bureau eruit?'
De heer Stam: 'Ik ben niet de baas van het Programmabureau. Nogmaals, er is geen

hiërarchische verhouding tussen het interventieteam en het programmabureau, maar wel tussen de teamleider en de deelgemeente. Er is ook een hiërarchische verhouding tussen een politieman en het wijkbureau binnen die deelgemeente. Verder is er een hiërarchische verhouding tussen mij en de heer Van der Woude., dat lijkt me ook duidelijk. Maar ik heb geen hiërarchische verhouding met de interventieteams. De interventieteams werken volgens onze methodiek. Wij komen samen, ik zorg voor kennis, ik zorg voor gezamenlijke afspraken met diensten, zoals de vreemdelingendiensten, de Roteb, de sociale dienst en noem maar op om te voorkomen dat iedereen verschillende afspraken maakt. Om te zorgen voor een uniforme werkwijze hebben wij onder meer een programma ontwikkeld. Ik wil nog een belangrijk ding melden. Mijnheer Harmachi's woning ligt in het zogenaamde 'hot spot'-gebied van Rotterdam. Dus dat zijn straten die extra aandacht nodig hebben om tot verbetering te komen.'

6 2005.1676 **DIRECTIE VEILIGHEID**

1. ***"Wat gebeurt er, wat zijn mijn rechten?"***
2. **Samenwerking politie en commerciële bedrijven**
3. **Legitimeren in eigen huis?**

Begin augustus 2005 komt het interventieteam langs bij mevrouw Rijken. Zij werkt graag met het team mee en geeft vrijwillig alle informatie.
Medio september is mevrouw Rijken bij haar familie in Barendrecht als zij wordt gebeld door een buurvrouw. Die vertelt haar 'dat de politie bij haar op de stoep is geweest'. Thuisgekomen treft mevrouw Rijken een briefje aan dat de politie om vier uur 's middags uur langs is geweest en om acht uur 's avonds weer zal langskomen. De politie komt die dag ook 's avonds tevergeefs langs, maar treft mevrouw Rijken enige tijd later wel thuis.

Marketing
Er blijkt een preventieteam langs te zijn geweest. Dat team bestaat uit vertegenwoordigers van de politie en commerciële bedrijven, die inbraakwerende middelen proberen te slijten, zoals dievenklauwen, raamsloten en secu-strips. Mevrouw Rijken heeft alles al en is daarom een beetje verbaasd over dit opdringerige bezoek. Op het moment dat ze haar verbazing laat blijken, staat de begeleidende agente erop dat zij zich - in haar eigen huis - identificeert. Mevrouw Rijken zegt dan: 'Ik heb zes weken geleden al alle informatie aan het interventieteam gegeven. Ik ben slecht ter been. Moet ik nu weer twee trappen oplopen om mij te identificeren in mijn eigen huis?' De politieagente zegt: 'Ik vraag het toch vriendelijk?' En blijft aandringen. De hierbij aanwezige wijkagent - een bekende van mevrouw Rijken - onderneemt niets.
Achteraf blijkt dat dit preventieteam alleen maar langs gaat bij particuliere huiseigenaren. Mevrouw Rijken is één van de weinige particuliere eigenaren in de omgeving.
1. Is het samengaan met politie en commerciële bedrijven wel koosjer?
2. Ik vind in het optreden van de politie nogal dwingend (door briefjes achter te laten en afspraken maken et cetera) kan dat in dit soort serviceverlenende trajecten?
3. Ben ik verplicht mij in mijn eigen huis te identificeren?

7 2005.1751 DIRECTIE VEILIGHEID

1. Uitzwermend interventieteam
2. Kind wordt ondervraagd
3. Geen legitimatie
4. Geen uitleg of opgave van redenen
5. Huisdoorzoeking
6. Geen informatie achtergelaten

Medio augustus 2005 meldt zich een aantal mensen bij mevrouw Tavares aan de deur. Zij is niet thuis en een dochter van zestien jaar opent de deur. De dochter kan niet zien waar in huis de bezoekers zich ophouden, omdat het er teveel zijn. De dochter krijgt vragen over de huurprijs, de Eneco-afdrachten en de plaats waar de sleutel van de Eneco-kast ligt, omdat men de apparatuur wil controleren.
Een groot gedeelte van deze vragen kan de dochter niet beantwoorden omdat zij de antwoorden simpelweg niet kent. Op 24 augustus 2005 krijgt mevrouw Tavares een brief die ondertekend is door de dienst sociale zaken en werkgelegenheid. In de brief staat dat zij op maandag 29 augustus 2005 na negen uur 's ochtends nog een keer bezoek kan verwachten van het interventieteam.
Naar aanleiding van deze brief heeft mevrouw Tavares onmiddellijk telefonisch contact opgenomen met iemand van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid om te melden dat zij op het aangegeven moment een afspraak buitenshuis heeft. Mevrouw Tavares vraagt of het interventieteam in de middag langs kan komen.

Kennelijk is het bericht niet goed verwerkt, want op 29 augustus staat het interventieteam 's ochtends vroeg toch bij mevrouw Tavares op de stoep. De partner van mevrouw Tavares, mijnheer Marabou, is op dat moment wel aanwezig. Mevrouw Tavares niet - zoals aangekondigd.

Bij het tweede bezoek van het interventieteam zijn volgens de heer Marabou acht mensen langs geweest. Zij hebben geen legitimatie getoond en niemand heeft zich voorgesteld. Mijnheer Marabou heeft zich wel gelegitimeerd en de persoonsgegevens van vrouw en kinderen verstrekt. De leden van het team hebben niet verteld wat zij precies kwamen doen, behalve: ‘ Wij komen voor controle’. Het team heeft Marabou niet verteld dat hij het recht had om zijn medewerking aan het onderzoek te weigeren. Marabou heeft geen enkel idee van welke dienst of organisatie de bezoekers zijn. Twee mannen, twee vrouwen en een agente gingen naar binnen, de drie anderen bleven buiten staan. De vijf leden van het team hebben geen toestemming gevraagd om binnen te komen. Zij wandelden gewoon langs hem heen toen hij de deur open deed. De teamleden zijn zonder toestemming verschillende kamers binnen gelopen, hebben kleerkasten geopend, met zaklantaarns onder het bed geschenen en in de badkamer en de wc gekeken. Verder zijn zij zonder toestemming van de heer Marabou in de slaapkamer geweest. De agente bleef rondlopen en deed verder niets.
Het onderzoek duurde bij elkaar ongeveer drie kwartier. Het team heeft een folder

of brochure achtergelaten. De heer Marabou begrijpt niet waarom het team juist bij hem onderzoek is komen doen. ‘Ik fraudeer niet, ik ga naar school. Bij mij is onderzoek niet nodig.’

Mijnheer Marabou en mevrouw Tavares hebben om verschillende redenen moeite met de gang van zaken. Mevrouw Tavares heeft enkele keren contact opgenomen met de dienst om het bezoek te verzetten. De dienst Sociale Zaken en Werkgelegenheid heeft dit telefoontje niet goed verwerkt. Daarbij komt dat de dienst Burgerzaken schriftelijk heeft laten merken dat zij twijfelt aan de juistheid van het adres van mevrouw Tavares en haar dochters. Desondanks schrijft de dienst hen op het desbetreffende adres aan.
Mevrouw Tavares heeft naar aanleiding van de brieven, waarin Burgerzaken de twijfels uitte, meer dan een halfuur gebeld met mevrouw Naaldwijk van deze dienst.

---

8 2005.1792 DIRECTIE VEILIGHEID

Weigeren toestemming niet serieus genomen

Mevrouw Lavreij belt de ombudsman op 12 oktober 2005 en meldt een medewerker dat het interventieteam de dag tevoren is langs geweest. ‘Ik liep nog in mijn pyjama in huis toen er aangebeld werd. Ik zag twee agenten en daar achter twee vrouwen en een man aan mijn voordeur. Zij zeiden:’ Goedemorgen, mogen wij even binnenkomen?’ Ik heb gevraagd waarvoor het was? Ze zeiden dat het een buurtonderzoek betrof en dat zij van het interventieteam waren. Ik dacht dat ik niet verplicht was om mee te werken en heb gevraagd of ze op een ander moment konden langskomen? Ik was namelijk nog niet in de gelegenheid om mensen te ontvangen.
Deze mensen waren niet genegen om later langs te komen. Zij zeiden dat dat eigenlijk niet zo goed ging en ze bleven maar aandringen. Ik heb toen uiteindelijk toegestemd, maar heb daar achteraf behoorlijk spijt van.
Na enige tijd bleek dat een van de dames werkt bij de woningbouwvereniging. Zij meldde mij dat ze nogal veel huisdieren in mijn huis zag. En min of meer dreigend vertelde zij mij dat het beleid van de woningbouwvereniging ten aanzien van het houden van huisdieren binnenkort gaat veranderen. Ik heb gevraagd of zij klachten had? Dat ontkende zij.

---

9 2006.2572 **DIRECTIE VEILIGHEID**

1. Huiscontrole onder valse voorwendsels
2. Onjuiste informatie
3. Bonken op de deur/intimidatie
==============================
Klager schrijft aan een leidinggevende van de directie Veilig:
--

Geachte heer Bol,

Naar aanleiding van ons telefoongesprek gisterenmiddag stuur ik u mijn klachten per email. Zoals gezegd is mij niet duidelijk wat de bevoegdheden van uw dienst zijn. Ik kan daarom niet in alle gevallen beoordelen of de klachten te maken hebben met wanprestaties van uw collega's of van verkeerde instructies vanuit de politiek aan uw collega's of nog iets anders.

Ik ga hieronder telkens de voorvallen opsommen en zal met een nummer (1 tot en 14) markeren waar het een klacht betreft.

Op 13 februari hebben we ons bij de gemeente Rotterdam gemeld om ons aan te melden als nieuwe bewoner van Rotterdam. De medewerkster van de gemeente vertelde ons dat we in een hot spot wonen en dat er daarom een huiscontrole zal plaatsvinden. Ik zei dat we NIET in een hot spot wonen. De medewerkster van de gemeente was onverbiddelijk. Haar computer meldde "hot spot", dus was er geen discussie mogelijk. Wij zijn toen rechtsomkeert naar huis gegaan, zonder ons in te schrijven.

Twee dagen later hebben we ons alsnog ingeschreven. Tegen zulke onverbiddelijkheid is ter plekke toch geen kruid gewassen. Er wordt een afspraak gemaakt voor mij op 22 februari en voor mijn vriendin op 27 februari. (Later werden telefonisch beide afspraken verzet naar 22 februari 's avonds) bij controle van de hot spotadressen op de website van de gemeente Rotterdam (http://www.rotterdam.nl/smartsite2055208.dws?Menu=150327&MainMenu=0) bleek dat de computer bij burgerzaken verkeerd geïnformeerd is. Hier staat de exacte afbakening van de "hot spots". Ons huis zit er niet bij. De dichtstbijzijnde hotspot is zelfs ca 500 meter verderop.
Uw collega's van burgerzaken hebben ons dus onder valse voorwendselen een huiscontrole opgedrongen. Ik verwijt de dienst burgerzaken een onzorgvuldige administratie en uw medewerker bij burgerzaken onwil om haar uitspraken via bijv internet of hotspot brochures te verifiëren.

Op 15 feb heb ik gebeld met xxxxxx met de vraag hoe ik de ambtenaren van de gemeente zal kunnen herkennen. M.a.w. hoe ze zich identificeren. Ik zou worden teruggebeld

Op 17 feb ben niet nog niet teruggebeld en heb zelf nog eens gebeld:
Later belt om ca 16 uur, "Jos Sonneveld" hysterisch op, biedt aan dat de ambtenaren die langs gaan komen kort van te voren bellen om hun bezoek aan te kondigen. Hij is niet bereid de namen of personeelsnummers van de ambtenaren te noemen die gaan langskomen, noch om een voorbeeld van een personeelskaart te faxen. “Ambtenaren hoeven zich niet met hun rijbewijs of paspoort te identificeren. Komen alleen langs volgens afspraak.” Toen ik vroeg hoe ik dan een ambtenarenkaart kan herkennen, dreigde hij mij niet in te schrijven en gooide even later de hoorn er op.

2) De dreiging mij niet in te schrijven is machtsmisbruik.

3) Het opgooien van de telefoon is hoogst onbeschoft. Als burger heb ik het recht te weten hoe een ambtenaar in functie zich legitimeert en hoe ik kan herkennen of het daadwerkelijk ambtenaren zijn.
De folder die ik meekreeg van burgerzaken heet “ Wat u moet weten als u zich laat inschrijven in de Rotterdamse wijken…etc” . Hierin wordt de uitleg van de nieuwe regels aangekondigd. Elke fatsoenlijke uitleg ontbreekt echter:

4) Er wordt geschreven over Nederlandse regels die een maximum aantal bewoners per adres toestaat. Dat is grote onzin. Binnen de Nederlandse regels (op nationaal niveau) is niet vastgelegd hoeveel mensen op een adres mogen wonen.

5) Ook wordt er gesuggereerd dat het hebben van een keuken verplicht is. Dat is niet het geval. Het staat mensen vrij geen keuken te hebben (bouwbesluit)

6) Er wordt een verband gesuggereerd tussen overbewoning en brandgevaar. Dat is onzin. Hoe meer mensen, hoe sneller een brand ontdekt kan worden. In Portugal bijvoorbeeld zijn er de laatste jaren meer bosbranden omdat er geen mensen meer wonen in de bewuste gebieden.
Ik las op internet (gemeente Rotterdam) dat het resultaat van uw huisbezoeken is dat zich 70% minder mensen inschrijven.

7) U bent daar schijnbaar trots op. Ik niet. Hierdoor daalt het draagvlak voor voorzieningen in de buurt, winkels zullen gaan sluiten en trams zullen minder of helemaal niet meer gaan rijden. Hoe gaat u dit verlies aan draagvlak compenseren voor de achterblijvers?????

22 februari: De gemeente Rotterdam komt haar afspraak niet na. Wij zijn 3 uur lang thuis tussen 18-21 uur. De ambtenaren belden niet af.

8) Dit is een schande. Wij zitten drie uur voor niets thuis. We zijn bovendien eerder

van ons werk weggegaan.

24 februari ochtend: ik heb gebeld naar het nummer van de gemeente om verhaal te halen.

24 februari middag: ik word teruggebeld, ambtenaren zijn nog onbereikbaar, ik zal maandag 27 februari teruggebeld worden voor een nieuwe afspraak

25 februari zaterdagochtend: Wij zijn niet thuis. Ambtenaren komen onverwacht 's ochtends langs voor mijn vriendin, met veelvuldig aanbellen en bonken op de deur, ook bij de buren. De ambtenaren maken bij een derde huisgenote een afspraak voor mijn vriendin voor dinsdagavond 28ste.

9) Waarom werd het bezoek niet aangekondigd?

10) Volgens de heer Sonneveld zouden alle bezoeken worden aangekondigd. Dus heeft de heer Sonneveld ofwel gelogen of heeft was dit bezoek onrechtmatig.

11) Het machtsvertoon dat tentoongespreid werd is onbeschoft. Waarom wordt er niet rustig aangebeld? Het leek wel een razzia. Wat moeten de buren wel niet denken?

12) Waarom werd er niet naar mij gevraagd en alleen naar mijn vriendin?

Ik bel maandag de 27 nog eens op om verhaal te halen. Nog geen antwoord.

Dinsdag 28 opnieuw telefonisch contact: de afspraak voor dinsdag avond wordt bevestigd voor mij en mijn vriendin. "De afspraak van vorige week kon niet doorgaan omdat het team het te druk had bij een andere inval." Zo werd gezegd

Dinsdag avond 28 februari komt het team gedrieën eindelijk op bezoek. Onder leiding van de heer Waarde. Onze paspoorten werden langdurig overgeschreven. Ook werd er gevraagd of we een hond hebben, een auto, of en waar we werken en of mijn vriendin zich al voor een inburgeringscursus heeft aangemeld.

13) Dit is alles in tegenspraak met de folder, waarin een huisinspectie (brandgevaarinspectie en tellen van het aantal vertrekken en inwoners) en het zoeken naar illegalen wordt gesuggereerd. De wc heeft u niet geïnspecteerd! Persoonlijke zaken had u ook bij inschrijving op het gemeentehuis kunnen vragen, zo u al het recht heeft naar privé zaken te vragen. Daar hadden we geen 2 avonden voor thuis hoeven te blijven. Meneer Waarde vertelt tevens dat zij een week eerder niet opkwamen dagen omdat we (foutief) op een zogenaamd lijst stonden die mogelijk als verrassing bezocht zou moeten worden. Hij excuseert zich voor het feit dat we voor niets hebben gewacht.

14) Dit betekent dat Sonneveld heeft gelogen dat er nooit onaangekondigde bezoeken plaatsvinden en dat uw telefonische medewerker heeft gelogen dat ze het te druk hadden bij een inval die de hele avond duurde. Van medewerkers van de overheid verwacht ik geen leugens.

In de folder staat dat dit alles binnen 10 werkdagen zal worden afgehandeld.

15) Dat zou dan 23 februari moeten zijn geweest. Pas op 9 maart werd ik ingeschreven en mijn vriendin zelfs nog meer dan een week later later!!! Meneer Waarde waarschuwde er al voor dat het na het huisbezoek nog 2 tot 4 weken kon duren…
Door deze vertraging kon mijn vriendin nog geen sofi-nummer aanvragen op haar nieuwe adres. Ik kon geen btw-nummer aanvragen en we konden ook geen fietstrommel aanvragen omdat we nog niet gemeld waren bij de gemeente. Voor deze vertraging stel ik u aansprakelijk.
Al met al hebben we onder valse voorwendselen ("de computer zegt dat u in een hotspot woont") een huiscontrole opgedrongen gekregen, die achteraf gezien vooral een persoonscontrole blijkt te zijn geweest.

---

10 2006.2630 **DIRECTIE VEILIGHEID**

1. **Binnen komen onder valse vlag**
2. **Privé-vertrekken besnuffelen**
3. **Verdachtmakingen**

De heer Soekhi heeft een klein hotel. Hij heeft, naar later blijkt, controle van een interventieteam gehad. Aanvankelijk hebben de leden van het interventieteam zich als "gasten" voorgesteld; de heer Soekhi meent dat dit een lelijke manier van handelen is. Het hotel - familiebedrijf - is in de loop der jaren opgewaardeerd van 1 ster naar 2 sterren. De heer Soekhi laat desgevraagd weten dat het hotel al 15 jaar lang "schoon" is, dat wel zeggen dat er geen kamers per uur (seks) worden verhuurd en dat hij het optreden van het interventieteam zeer brutaal vond: ze zijn zonder te vragen rond gaan lopen in de bedrijfsruimten en ook in de priveruimte waar duidelijk borden staan dat het privé-gebied is. Ook in die laatste gebieden heeft men zonder te vragen gefilmd. Klager ergerde zich eraan dat medewerkers van de ene dienst (Eneco) volstrekt ten onrechte - naar later bleek - melden dat er fouten zouden zijn bij zaken die andere diensten aangaan (zoals de waterleiding); ook de brandweer meende opmerkingen te moeten maken over elektriciteit die, zoals later bleek, volstrekt onjuist waren.

---

11 2007.2965 **DIRECTIE VEILIGHEID**

"Waar blijft het interventieteam?"

Mevrouw Van Houte is moeder van een thuiswonende dochter van 14 jaar en een uithuizige zoon van 20 jaar.
Mevrouw Van Houte heeft recentelijk een zeer vervelende scheiding achter de rug die tot gevolg had dat zij woningloos werd. Zij is met haar dochter ingetrokken bij haar moeder. Moeder verhuurt in haar eigen huis nog twee kamers aan mensen die afhankelijk zijn van alcohol en drugs. Mevrouw Van Houte is op dit moment werkzaam binnen een penitentiaire inrichting in Krimpen aan den IJssel en is dagelijks meer dan 10 uren van huis.

Ergens in het begin van 2007 zou een interventieteam zich gemeld hebben op bovenstaand adres, gesproken hebben met de alcoholist of de junk en van hen te horen gekregen hebben dat mevrouw Van Houte niet meer op dat adres woonachtig is. Mevrouw Van Houte heeft daarvan geen officieel bericht gekregen.

In februari 2007 is op, naar later bleek, onjuiste gronden, de Eneco afgesloten en heeft mevrouw Van Houte met haar dochter het onverwarmde pand tijdelijk verlaten; zij is tijdelijk bij haar broer gaan wonen op het adres De La Rey-singel 120. Mevrouw Van Houte heeft van het eerste bezoek van het interventieteam een telefoonnummer gekregen en het interventieteam uitgenodigd om vast te stellen dat zij op dat moment feitelijk (en tijdelijk) bij haar broer woont.

In een latere fase heeft mevrouw Van Houte geprobeerd door te geven dat zij weer bij haar moeder woont. Het blijkt dat mevrouw Van Houte op dit moment de aanschaf van een nieuwe woning niet kan door laten gaan (geen notariële akte kan laten passeren) omdat haar adres in onderzoek zou zijn. Mevrouw Van Houte probeert het interventieteam ertoe te bewegen om een bezoek af te leggen op het moment dat zij ook aanwezig kan zijn. Mevrouw Van Houtes klacht is dat het interventieteam niet genegen is om buiten kantooruren het adres te controleren terwijl mevrouw Van Houte (wellicht mede van de vele verwikkelingen in het laatste jaar) niet (meer) in de gelegenheid is om op die momenten vrij te nemen van haar werk en aanwezig te zijn.

Na bemiddeling van de ombudsman verschijnt een interventieteam binnen 2 dagen en wordt alles netjes geregeld voor mevrouw Van Houte.

12 2007.2947 <u>DIENST STEDENBOUW EN VOLKSHUISVESTING</u>

"Ze blijven maar komen"

De heer Bernards verhuurt zijn bovenwoning aan zijn oudste dochter (studente), die de woning onderverhuurt aan enkele mede-studenten. Eén van die jongeren gaat in 2004 op stage in het buitenland en verhuurt zijn kamer voor een beperkte periode aan een ander. De nieuwe onderhuurder schrijft zich in op dit adres. Vermoedelijk is deze inschrijving de reden voor een controle in de bovenwoning.

Eerste controle
Bij deze controle - het is nu augustus 2004 - maken controleurs onder meer foto's en stellen vast dat er sprake is van een soort woongroep in plaats van een pension. Dochter Bernhards vraagt om een kopie van het dossier, zodat ze de volgende keer kan aantonen dat het geen pension is. De kopie heeft zij nooit ontvangen.

Tweede controle
In november 2004 volgt een nieuwe controle door andere ambtenaren, die niets weten van bovengenoemd dossier en de standpunten die daar in zijn opgenomen.

Derde 'controle'
Het is inmiddels 2005 als de vrouw van eigenaar Bernhards bij de voordeur op twee agenten stuit die vragen of ze binnen mogen kijken. Omdat er politie bij is, stemt de vrouw toe. Zij komt uit uit Guinee Bissau, waar men anders omgaat met politie. Op dat moment stormen aan de achterzijde van het huis drie politiemannen met kogelvrije vesten naar binnen en nog twee andere ambtenaren, onder wie in ieder geval medewerkers van Eneco. Terwijl een deel van het team de vrouw beneden aan de praat houdt, gaat een ander deel zonder toestemming door het huis en onderzoekt onder meer de slaapkamers en de bedden. Alle gezinsleden moeten zich identificeren. De kinderen van - op dat moment - veertien en acht jaar oud schrikken hiervan en zijn zeer boos

Gesprek
Naar aanleiding van dit 'bezoek' geeft de politie in een gesprek toe dat dit niet zo had mogen gebeuren. Het stoort Bernhards dat men de familie kennelijk ergens van verdenkt, maar niet duidelijk maakt waarop de verdenking is gebaseerd. De politie komt met argumenten die moeilijk te geloven zijn: 'Er zijn veel in- en uitloopbewegingen die met drugs te maken zouden hebben.'

Vierde controle
In 2005 wordt opnieuw of de bovenwoning gecontroleerd wel of geen pension is. Uit het bezoek vloeien geen acties voort.

Alles in orde
Op 12 mei 2006 heeft de dochter Bernhards telefonisch contact met haar vader, die

zich in verbinding stelt met de controleurs. Daarbij hoort Bernhards de ene controleur tegen de andere zeggen dat de woning gecontroleerd is en in orde bevonden. De controleurs zeggen toe een telefoonnummer achter te laten, zodat controleurs bij een volgende gelegenheid kunnen vaststellen dat de woning gecontroleerd en in orde is.

Vijfde controle
Op 4 september komen onaangekondigd enkele medewerkers van de gemeentelijke basisadministratie langs bij Bernhards, die niet thuis is. Hun wordt de toegang geweigerd. Op de stoep controleren zij de namen en geboortedata van alle gezinsleden. Omdat zij toch verder wil controleren, spreken zij af de volgende dag opnieuw langskomen en dan met Bernhards te spreken.
De volgende dag komen twee mensen langs, die een badge met Interventieteam op hun kleding hebben. Een van hen legitimeert zich en begint over het gesprek van de vorige dag: ‘U kent de reden waarvoor we komen…’
Bernhards weet van niets en zegt: ‘Leg maar eens uit waarom u hier komt controleren en niet bij de heer burgemeester?’
De leden van het interventieteam vertellen dat dit te maken heeft met de historie van het pand.
Volgens Bernhards kan dit niet kloppen. De woning is immers gecontroleerd en in orde bevonden.
De leden van het interventieteam kunnen niet aangeven waarvoor ze komen en waarom ze dit adres zo intensief controleren. Ze gaan onverrichter zake weg.
Nog steeds weet Bernhards niet wat de reden is voor de verdenkingen en de permanente controles.

Wat nu?
Het interventieteam laat een kaart achter van de GBA, waarvan de suggestie uitgaat dat de bewoners van het adres nu worden uitgeschreven. Bernhards vraagt de ombudsman onder meer na te gaan wat de stand van zaken is en wat hij verder voor acties van de gemeente kan verwachten.

Stage van de dochter.
oktober 2006 kondigt de dochter bij de ombudsman aan dat zij het eerste halfjaar van 2007, in het kader van haar studie, in het buitenland zal verblijven. zij vraagt de ombudsman wat zij moeten doen om te voorkomen dat zij wederom geconfronteerd gaan worden met huisbezoeken? De ombudsman adviseert haar een brief aan de directeur Publiekszaken te zenden waarin zij haar vragen voorgelegd. Na drie maanden wachten is er nog geen antwoord. Drie dagen voor zijn het vliegtuig instapt krijgt zij een brief van de directeur Publiekszaken deze adviseert haar om alsnog een woongroep op te richten. Voor die actie is dan geen tijd meer. Als gevolg van de nieuwe ontwikkelingen wordt het huis nadien nog twee keer bezocht door ambtenaren die telkens wederom niet weten wat de voorliggende geschiedenis is. Pas in een later stadium blijkt dat de heer Bernards, bouwkundige,

ook principiële bezwaren heeft tegen de zijns inziens volstrekt nutteloze bureaucratische rituele dans van stempeltjes halen om een zogenaamd veilige woongroep te worden.

Post Scriptum
De ombudsman heeft de heer Berhards laten weten dat hij het beleid van de gemeente niet zal beoordelen tenzij er sprake is van inbreuken op grondrechten of verdragsrechten. De heer Berhards is teleurgesteld dat de ombudsman zijn visie ten aanzien van de in zijn ogen onzinnige eis om zich als woongroep te laten registreden, niet deelt. Hij schrijft de ombudsman:
"Ik herhaal dan ook nogmaals, maar nu wel voor de laatste maal, de uitnodiging om te komen kijken in het pand.
Dan kunt u met eigen ogen aanschouwen of deze woonsituatie bestreden moet worden ja dan nee. En of er sprake is van het voeren van een gezamenlijke huishouding.

Ik meen van de huidige regering te hebben begrepen dat de ambtenaren in het uitvoeren van het beleid en het toepassen van de regels zouden moeten letten op het voorkomen van "burgertje pesten" en regelfetisjisme. Dus zouden moeten beoordelen of het toepassen van de regel het doel dient waar de regel voor bedacht is.
Elke ambtenaar die in het pand is geweest en de woonsituatie heeft bekeken, kwam tot de conclusie dat het in orde was.

Tenslotte geeft de directeur van de dienst Publiekszaken op geen enkele wijze aan dat de oorzaak van deze klacht weggenomen wordt wanneer er een woongroep wordt opgericht. De bron van ergernis is immers de constante dreiging en vele malen plaatsvindende inbreuk op de huisvrede door binnenvallen van de chaotisch opererende gemeentelijke diensten. Die elk hun "recht" op deze veelvuldige huisvredebreuk ontlenen aan het vinkje "periodieke controle".
Verwijder het vinkje en klaar is Kees. Het GBA biedt alle mogelijkheden om de echte prestatie-indicator te monitoren.

Uit de stukken in het bestuurlijke documentatie systeem blijkt dat er een overspannen vrees voor (illegale en legale) kamerverhuur is in Delfshaven. Ik ken als weinig anderen de praktijk hiervan. En ik ben voorstander van de aanpak van ongeschikte pensions. Maar ik ben tegenstander van een atoombom strategie.

De instroom van gewenste doelgroepen moet worden bevorderd. Daaronder worden uitdrukkelijk ook studenten verstaan. En dan zeker in de categorie "rustig en bijna of al helemaal afgestudeerd". Het optreden van de gemeente leidt ertoe dat deze doelgroep Delfshaven zal verlaten."

13 2006.152 DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID

DIRECTIE

1. **Afgedwongen toestemming**
2. **Controle-onderzoek i.v.m. tip**
3. **Verzet tegen huisbezoek niet serieus genomen**
4. **Huisdoorzoeking**

Voorgeschiedenis

Op 25 februari krijg ik een schriftelijke uitnodiging om op dinsdag 28 februari 2006 om één uur 's middags uur langs te komen bij de dienst sociale zaken en werkgelegenheid. Mij wordt verzocht de giroafschriften mee te nemen van de PGB-rekening, de rekening voor het persoonsgebonden budget, en de rekening van mijn dochter. Op 21 december 2005 ben ik al bij de dienst langs geweest om de rechtmatigheid en doelmatigheid van de uitkering te bespreken. Daarbij heb ik al afschriften overlegd van mijn privé-girorekening, waarop overschrijvingen staan naar de PGB-rekening en de rekening van mijn dochter. Ik heb de dienst een toelichting gegeven op dit betalingsverkeer.

In verband met de afspraak van dinsdag 28 februari bel ik de cliëntmanager op maandag 27 februari. Ik krijg via een bandje te horen dat de cliëntmanager dinsdag aanwezig is. Op dinsdag spreken wij af dat de afspraak wordt verzet naar 7 maart. De afspraak zal schriftelijk worden bevestigd. Dat gebeurt niet.

Op maandag 6 maart bel ik de dienst met de vraag of ik inderdaad een afspraak heb op dinsdag 7 maart. Men kan niets vinden. Klantmanager Been werkt niet op maandag. Ik ga ervan uit dat ik op een later tijdstip een brief zal ontvangen voor een nieuwe afspraak.

Op dinsdag 7 maart belt mevrouw Been mij om kwart over een, dat er toch een afspraak is. Ik bied aan om te komen, maar dat vindt zij niet nodig. 'Wij komen naar u toe.'

Ik vraag waarom. Ik beschouw het namelijk als een inbreuk op mijn privacy om twee complete vreemden in mijn huis te moeten toelaten. De reden voor het bezoek is een vermoeden van fraude. Volgens een tipgever zou ik samenwonen met de heer Kwakernaat. Deze tip dateert van drie jaar geleden. Als ik niet meewerk zal de uitkering worden gestopt.

Het huisbezoek

Mevrouw Been legitimeert zich niet, de heer Broccoli, controleur, wel. Ik geef nogmaals te kennen dat ik het niet eens ben met de gang van zaken. Weer wordt gezegd dat mijn uitkering gestopt wordt als ik niet meewerk. Ik overhandig fotokopieën van de PGB-rekening, waarin ik de informatie over zorgverleners onzichtbaar heb gemaakt. Verder geef ik originele afschriften van de rekening van mijn dochter en de originele beschikking indicatiebesluit PGB.

Mevrouw Been zegt dat het wegplakken van informatie niet is toegestaan vanwege 'fraude'. Ik moet een 'rondleiding' geven door de woning en daarbij alle kasten en

laden openen. Ik heb een vrij ruime woning met veel kastruimte. Er valt dus aardig wat te bekijken. Als mevrouw Been een mooie oude kast in mijn slaapkamer ziet, zegt zij: ‘ U houdt nogal van antiek, he?
Beneden moet ik uitleggen van wie de hoedjes en de jassen op en aan de kapstok zijn. De inpandige berging met daarin een aantal (zomer)dekens en logeerbeddengoed ontlokt mevrouw de uitspraak: ‘Nogal veel beddengoed.’
Ik moet mijn hele medicijnenvoorraad laten zien. Mevrouw Been: ‘Dat zijn wel veel medicijnen.’

Nabespreking
Op vrijdag 10 maart moet ik om elf uur 's ochtends op het kantoor van de dienst verschijnen voor een nabespreking over het huisbezoek en het doelmatigheidsonderzoek. Er is niet geconstateerd dat ik samenwoon. Maar als er de komende twee jaar weer een tip binnenkomt over eventueel samenwonen, wordt de sociale recherche ingeschakeld.
Er zal maar iemand een hekel aan je hebben en allerlei verhalen over je inspreken op een tiplijn. Dat is bij mij namelijk het geval geweest. Gelukkig heb ik nog een bewijs dat ik gestalkt ben. Dat moet ik nog wel even laten zien aan de dienst.
Al met al heeft het ertoe geleid dat ik niemand meer vertrouw en nog verder in een sociaal isolement zal raken. Ook kan ik me niet aan de indruk onttrekken, dat bepaalde (grond)rechten niet gelden als je van een uitkering afhankelijk bent. Ik voel me nu een tweederangsburger.

14 2006.2217 DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID

DIRECTIE

1. **Onderzoek n.a.v. tip: buurtonderzoek**
2. **Afgedwongen huisbezoek**
3. **Documenten ondertekenen die men niet begrijpt**
4. **Directief optreden**
5. **Huisdoorzoeking**
6. **Onvoldoende informatie gegeven**

Mevrouw Sutil komt in maart 2006 samen met mevrouw Radstake langs bij de ombudsman. Mevrouw Sutil heeft haar voormalige buurvrouw meegenomen, omdat zij de taal nog niet zo goed machtig is en niet precies begrijpt wat haar allemaal overkomen is.

Huisbezoek

De zaak komt aan het rollen als op 8 maart 2006 de uitkering van mevrouw Sutil wordt stopgezet. Zij gaat bij de dienst sociale zaken en werkgelegenheid langs om te vragen wat daarvoor de reden is. Men kan het haar niet vertellen, maar zegt toe haar hierover nog te zullen benaderen.

Op 15 maart krijgt mevrouw Sutil onverwacht huisbezoek van de dienst. Zij is zelf niet thuis. Haar ex-man wil op dat moment net haar huis verlaten, nadat hij de gootsteen heeft gerepareerd.

Mevrouw Beun en een andere, onbekende donkere, medewerkster van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid legitimeren zich niet. De donkere dame gaat zitten op de trap. Mevrouw Beun voert het woord en zegt 'dat ze het huis wil bekijken'. De ex-man zegt dat hij zojuist klaar is met zijn klus, dat de bewoonster van het huis niet thuis is en dat hij op het punt staat het pand te verlaten. Hij trekt zijn jas aan en doet de voordeur dicht.

De overbuurman van mevrouw Sutil krijgt later ook bezoek van de medewerksters van de dienst. Zij hebben bij hem aangebeld en zijn bij hem binnen geweest.

De medewerksters hebben hem onder meer gevraagd of de ex-man van mevrouw Sutil nog bij haar woont. De overbuurman zegt dat hij al heel lang op hetzelfde adres woont en dat hij de ex-man slechts een enkele keer even heeft zien langskomen bij zijn overbuurvrouw.

Bezoek aan de dienst

Mevrouw Sutil en mevrouw Radstake zijn ondertussen twee keer op het stadhuis geweest. Daar hebben zij aan Cindy Molenaar verteld dat de uitkering ten onrechte is stopgezet en dat zij al twee keer voor niets bij de dienst sociale zaken en werkgelegenheid zijn langs gegaan om te horen waarom. Zij vragen aan mevrouw Molenaar wat mevrouw Sutil nu moet doen. Mevrouw Molenaar zegt dat mevrouw Sutil moet wachten op een oproep. (Mevrouw Sutil heeft deze nooit ontvangen).

Op 16 maart belt mevrouw mevrouw Beun mevrouw Sutil met de mededeling dat

zij op 20 maart gebeld zal worden over de resultaten van het onderzoek dat op dat moment nog gaande is. Als dit telefoontje uitblijft, neemt mevrouw Sutil weer contact op met mevrouw Molenaar. Die nodigt haar uit om de volgende dag om drie uur 's middags bij haar langs te komen.
Mevrouw Molenaar belt tijdens dit bezoek de heer Jansen met de vraag waarom de toezegging om helderheid te verschaffen niet is nagekomen.
Op dinsdag 21 maart wordt mevrouw Sutil om vier uur 's middags gebeld door de heer Klaassen: zij wordt de volgende ochtend om negen uur verwacht bij de dienst. Die ochtend wordt zij ontvangen door mevrouw Beun en de andere medewerkster, die bij het huisbezoek aanwezig was. Mevrouw Sutil moet bankafschriften overleggen, haar paspoort inleveren en de papieren waaruit blijkt dat zij naar school gaat. Van alles wordt een kopie gemaakt. Mevrouw Sutil krijgt geen bewijzen of afschriften.
Als mevrouw Sutil wordt gedwongen een papier te ondertekenen, geeft zij aan dat zij de inhoud daarvan niet begrijpt. Haar wordt gezegd dat zij vastgehouden zal worden bij de dienst sociale zaken en werkgelegenheid en dat de medewerkers naar haar huis zullen gaan om het huis te onderzoeken als zij het document niet ondertekent. Mevrouw Sutil geeft toe. Van de ondertekende papieren krijgt zij geen kopie.
Mevrouw Sutil krijgt te horen dat de dienst sociale zaken en werkgelegenheid bij een eerder bezoek aan haar huis foto's heeft gemaakt van haar ex-man. Deze foto's krijgt zij niet te zien. De oud-buurvrouw van mevrouw Sutil zegt dat zij het logisch vindt als de dienst de bewijzen die zij zegt te hebben ook aan mevrouw Sutil laat zien.
Na een uur te zijn bevraagd door de dienst krijgt mevrouw Sutil te horen dat de medewerksters aansluitend een huisbezoek willen afleggen. Mevrouw Sutil voelt zich duidelijk overvallen door deze wens. Zij had liever even van tevoren gehoord dat zoiets zou kunnen gebeuren, omdat haar huis op dat moment onvoldoende opgeruimd is naar haar zin. Mevrouw Sutil ervaart de aankondiging van het huisbezoek als een opdracht die zij niet kan of mag weigeren.

Opnieuw een huisbezoek
Weer thuis zegt mevrouw Sutil tegen haar dochter dat zij op het kantoor van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid twee papieren heeft moeten tekenen. De dochter spreekt goed Nederlands en vraagt aan de medewerksters van de dienst of zij mag zien wat haar moeder heeft moeten tekenen. De medewerkers van de dienst staan dit niet toe en zeggen volgens mevrouw Sutil tegen haar dochter: ‘Jij moet op de bank zitten. Jij moet je stilhouden en niet (Hindoestaans) met je moeder praten.’ Om de zaak te sussen heeft mevrouw Sutil haar dochter gemaand zich stil te houden.
Vervolgens moet mevrouw Sutil het hele huis (alle kamers, de schuur, koffers) ondersteboven halen. Daarna halen de medewerksters van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid alle spullen (handdoeken, kleding, dekens) uit de kasten zonder deze terug te leggen. De buurvrouw heeft foto's heeft gemaakt van de

ravage na de doorzoeking.
Aan mevrouw Sutil en de overbuurman vertellen de medewerksters dat zij tips hebben gekregen dat de ex-man nog bij mevrouw Sutil in huis zou wonen.
Kennelijk is de dienst op zoek naar bewijzen dat de ex-man nog in het huis van mevrouw Sutil verblijft.
Voor alle duidelijkheid ontkent mevrouw Sutil ook tegenover de ombudsman dat haar ex-man bij haar woont. Hij heeft een eigen adres en komt alleen maar langs om klusjes uit te voeren en om zijn dochter te zien.
Later blijkt dat de dienst inderdaad een tip heeft gekregen. De dienst heeft mevrouw Sutil echter niet verteld dat zij niet hoeft mee te werken aan het onderzoek naar die tip, dus niet hoeft te antwoorden en de deur niet hoeft open te doen et cetera.

De medewerksters van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid treffen vier sleutels aan en mevrouw Sutil moet aangeven op welke deuren deze passen. Eén daarvan is van de schuur, die de dienst als laatste onderzoekt. Als de medewerksters weggaan moet mevrouw Sutil nog een document ondertekenen. Zij vermoedt dat het een verslag is van de doorzoeking, maar kan dat niet goed controleren.
Bij het verlaten van de woning zegt een van de medewerksters dat mevrouw Sutil geen uitkering zal krijgen en dat ze de zaak nader zullen onderzoeken. De uitkering is vanaf dat moment definitief stopgezet.
Volgens mevrouw Sutil kan dit besluit alleen gebaseerd zijn op twee bankafschriften van haar ex-man die men in haar huis gevonden heeft. Eén daarvan is het betalingsbewijs van een wasmachine die haar ex-man ongeveer twee jaar geleden voor haar heeft gekocht bij Radio Modern. Verder hebben de medewerksters geen belastend materiaal aangetroffen: geen onderbroeken van haar ex-man, geen kleding en geen medicijnen.

Afronding
Mevrouw Sutil is na het huisbezoek overstuur naar de overbuurman gelopen en heeft bij hem uitgehuild. Op zijn advies is zij vervolgens naar een sociaal raadsvrouw gegaan.
Het onaangekondigde huisbezoek heeft haar in ernstige verlegenheid gebracht. Dat men bij de buren navraag heeft gedaan naar haar handel en wandel vindt mevrouw Sutil heel erg. Dat voor dit soort zware onderzoeken geen huisbezoekingsbevel of zoiets nodig is, vindt zij maar vreemd. En het steekt haar dat de medewerksters van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid tijdens het huisbezoek deden alsof ze de baas waren in haar huis.
De ombudsman zegt toe de stand van zaken rond de uitkering te onderzoeken en nader onderzoek te doen naar de gang van zaken bij het huisbezoek.

15 2006.2615 DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID

DIRECTIE

Ambtelijke huisvredebreuk

Op 10 april 2006 treft de heer Harsi in zijn huis een kaart aan waarop staat dat de dienst tevergeefs geprobeerd heeft om een huisbezoek af te leggen. Harsi wordt gevraagd telefonisch contact op te nemen met zijn klantmanager, mevrouw Nevada.
Op 18 april ontvangt Harsi een brief van zijn klantmanager. Hij schrijft onmiddellijk terug. ‘Heden 18 april ontving ik uw briefje. U trof mij op 10 april niet thuis. Het is u bekend dat de deurbel niet werkt. U weet ook dat ik op elke afspraak altijd thuis ben. Het is prettig als u vooraf een afspraak maakt. Mijn telefoonnummer is 06 @*@*@*@*. Mijn excuus voor het of ongemak of misverstand.‘ Op 4 mei stuurt de dienst Harsi een brief met het verzoek om op 12 mei om tien uur 's ochtends op gesprek te komen. Op 11 mei treft Harsi een brief aan waaruit blijkt dat de dienst om 's ochtends tien uur geprobeerd heeft een huisbezoek af te leggen. Harsi wordt verzocht contact op te nemen met zijn klantmanager.

Huisbezoek

Van zijn huisbaas, de heer Wojtila, hoort Harsi dat de medewerkers van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid hem de sleutel van de kamer van Harsi hebben gevraagd en dat zij de kamer van Harsi hebben doorzocht. Het huisbezoek zou als volgt zijn verlopen:
De medewerkers bellen aan en de huisbaas doet open. De medewerkers laten een legitimatiebewijs zien en suggereren dat zij een soort politie zijn. Zij eisen dat Wojtila de kamer van Harsi opent. Wojtila doet dat en loopt mee met het onderzoeksteam. Hij ziet dat de onderzoekers kasten openen, de vuile was bekijken, in boeken snuffelen en de koelkast openen. Het team constateert dat er te weinig in de koelkast staat en dat er geen brieven te vinden zijn.
Harsi begrijpt dat zijn klantmanager en een andere vrouw het huisbezoek hebben uitgevoerd en dat dit tien minuten heeft geduurd.

Huisvredebreuk

Harsi huurt een kamer en heeft het huurcontract overhandigd aan de ombudsman, samen met een bewijs dat hij op dit adres is ingeschreven in de gemeentelijke basisadministratie (GBA). Harsi heeft een goede relatie met zijn huisbaas. Hij vindt het niet erg als de ombudsman contact met Wojtila opneemt. De ombudsman wil ook van de huisbaas vernemen hoe het huisbezoek is verlopen. Verder moet duidelijk worden of hier een zelfstandige woonruimte is gehuurd en of Harsi op dat adres in de GBA stond ingeschreven. Nadat dit vast is komen te staan, adviseert de ombudsman de heer Harsi om aangifte van ambtelijke huisvredebreuk te doen bij de politie.

16 2006.2893 DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID

DIRECTIE

1. Flash-ID
2. Geen toestemming gevraagd; dus afgedwongen
3. Geen (juiste) informatie gegeven
4. Directief en onbehouwen optreden

Het is donderdag 21 september, kwart over acht 's ochtends. Mevrouw Van Stolwijk heeft ontbijt klaargemaakt voor de kinderen. Zij heeft de zorg voor drie kinderen: Veronique (achttien jaar), Juliette (zeventien jaar) en Philippe (dertien jaar). Als twee van de drie naar school zijn, gaat zij weer naar bed. Zij heeft migraine en moet 's middags weer vrijwilligerswerk doen.
Opeens wordt er keihard gebeld. Mevrouw Van Stolwijk hoort Juliette de deur opendoen en verbaasd uitroepen 'O'. Mevrouw Van Stolwijk denkt dat het iets met de school van Juliette te maken heeft. Maar de bezoekers zeggen: 'Is er een ouder thuis? We komen om het recht op huurtoeslag te controleren.'
Als de dochter haar moeder komt halen, schiet mevrouw Van Stolwijk haar ochtendjas aan en gaat naar beneden. Daar ziet zij twee onbekende dames, die heel kort hun legitimatiebewijs tonen. Het gaat zo snel dat mevrouw Van Stolwijk- mede door de hoofdpijn - niet goed kan controleren wie zij nu voor zich heeft. Enigszins overdonderd zet zij een stap naar achter en zegt: 'Ik lag nog op bed omdat ik mij niet lekker voelde.' Daarop stappen beide dames ongevraagd naar binnen. 'O, komt u dan maar verder,' zegt mevrouw Van Stolwijk verbaasd. Als de dames vragen of de vijf honden -die aanslaan als er iemand binnenkomt - vastzitten, antwoordt zij bevestigend.
Dan zegt één van de controleurs: 'Nou zien we waarom de rekeningafschriften zo hoog zijn.'
'Welke rekeningafschriften? Wat bedoelt u?,' vraagt mevrouw Van Stolwijk.'
'De bankafschriften zijn de laatste tijd te hoog.'
Mevrouw Van Stolwijk: 'Echt niet, dan heeft u niet goed gekeken!'
'Jawel ik heb juist echt alles erg goed nagekeken!'

Als Mevrouw Van Stolwijk de dames uitnodigt, hoort zij dat ze voor een huiscontrole komen. Mevrouw Van Stolwijk snapt dan dat het hier medewerkers van SoZaWe betreft.
De binnengetreden dames laten weten wat ze allemaal willen zien: paspoort, bankafschriften, bewijzen van zorgtoeslag, huurtoeslag, schenkingen etc. Mevrouw Van Stolwijk, die zeer moeilijk ter been is en buitenshuis met krukken loopt, moet vier keer de trap op en af om alle bescheiden te halen. Mevrouw Van Stolwijk ziet dat de dames allerlei conclusies trekken naar aanleiding van de overhandigde papieren en veel opschrijven.
De controleurs vragen waarom mevrouw Van Stolwijk een spaarrekening heeft, maar geven haar de kans niet om te antwoorden. Zij willen vervolgens de contracten zien van de stichting, waarvoor mevrouw Van Stolwijk thuis vrijwillig

honden opvangt totdat zij een nieuwe baas hebben. In de contracten staat dat de nieuwe bazen de stichting 160 euro moeten betalen om alle gemaakte kosten, zoals inentingen, te vergoeden.
'Zie je wel!,' zeggen de dames, wijzend op het bedrag. Mevrouw Van Stolwijk wil uitleggen dat niet zij het geld krijgt en dat zij alles vrijwillig doet. De stichting is van iemand die mevrouw Van Stolwijk niet persoonlijk kent.

Niets te verbergen

'Nu moeten we even het huis gaan bekijken,' zegt één van de controleurs daarna.
Mevrouw Van Stolwijk zegt dat dit niet zo goed uitkomt, omdat het wegens een interne verhuizing een puinhoop is in de kamers.
'Het zal toch moeten....,' is de reactie.
'Nou okee dan. Ik heb niets te verbergen hoor.'
Eén van de controleurs merkt desondanks fijntjes op dat het er 'rot en onverzorgd' uitziet. 'Die rommel is vast niet van een dag!'
Mevrouw Van Stolwijk heeft zelf de kasten moeten demonteren, verplaatsen en in elkaar zetten. Omdat zij nog lang niet klaar is, doet de kamer in kwestie dienst als rommelkamer.

Mevrouw Van Stolwijk voelt zich gekwetst, vernederd en gechoqueerd.
'Moet ik me dan verontschuldigen voor de rommel? Ik heb het toch proberen uit te leggen?'
Het vernederende schuilt hem er vooral in dat mevrouw Van Stolwijk ondanks herhaalde verzoeken niet wordt erkend als mantelzorger . Als mantelzorger zou zij niet verplicht zijn om te solliciteren of ('vrijwillig') te werken. Want haar drie kinderen behoeven alle drie in meer of mindere mate extra zorg. De twee dochters kampen met ernstige problemen die maken dat zij vaak moet bijspringen. En haar zoon is autistisch. Daarnaast heeft mevrouw Van Stolwijk vier kleinkinderen en een 'oma-zeggertje', die regelmatig komen logeren. Net als de hond van de dochter.
Voor de zoon wordt al jarenlang vruchteloos goede scholing gezocht. Zolang die niet gevonden is, blijft hij met medeweten van de leerplichtambtenaar van Rotterdam thuis. Daarom steekt het mevrouw Van Stolwijk als een van de controleurs opmerkt: 'Waarom is deze zoon nog thuis? Daar moet werk van gemaakt worden!'

Bankafschriften

Het huisbezoek gaat verder en mevrouw Van Stolwijk moet haar klerenkast openen en de inhoud laten zien, zoals de (onder)kleding.
Als zij weer in de woonkamer zijn, nemen de controleurs de personalia van alle bewoners nogmaals door en krijgt mevrouw Van Stolwijk een lijst van zaken die ze binnen een week moet inleveren. Dat zal mevrouw Van Stolwijk doen.
Graag wil zij de controleurs uitleggen waarom zij recentelijk nogal wat betalingen heeft ontvangen, die de opmerkelijke bankafschriften kunnen verklaren. Het betreft nabetalingen die geregeld zijn door een sociaal raadsman, zoals studietoelagen,

zorgtoeslagen etcetera. De controleurs hebben haar de ruimte niet gegeven dit toe te lichten.

Bij het weggaan vraagt een controleur terloops waar de vader van de kleinkinderen nu is. Mevrouw Van Stolwijk antwoord daarop dat zij geen idee heeft. 'Zij hebben geen contact met de vader. Er is namelijk nooit sprake geweest van een relatie, samenwonen of een gezinsverband.'
'O. De kinderen zijn niet erkend,' zegt de ene controleur dan tegen de andere.
Bij het vertrek verontschuldigt mevrouw Van Stolwijk zich nog voor de rommel: 'Ik ben echt soms veel van huis maar heb ook lichamelijke klachten waardoor ik minder kan doen.'
'Dan moet je maar niet zoveel gaan werken,' zegt een van de controleurs daarop.
Mevrouw Van Stolwijk is verbijsterd: zij moest immers werken van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid!

Na het bezoek
Mevrouw Van Stolwijk heeft in de week na het huisbezoek twee keer telefonisch gevraagd of zij de papieren persoonlijk mocht komen laten zien en er dan een toelichting bij mocht geven. Ook vroeg zij of er bij de dienst sociale zaken en werkgelegenheid kopieën gemaakt konden worden, zodat zij meteen langs kon komen. In Pernis kon zij op dat moment geen kopieën maken en elders kostten zij 40 cent per stuk.
'Dan gaat u maar naar het CWI. Daar kun je gratis kopieën maken.'
'Maar dan moet ik met de bus en metro naar Rotterdam.'
'Daar heb je een uitkering voor!,' luidt het antwoord van de dienst.

Het ergst vindt mevrouw Van Stolwijk dat ze – zo leidt ze af uit de houding en toon van de medewerkers van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid - al veroordeeld wordt, terwijl zij niets verkeerds heeft gedaan en zij niet de kans heeft gehad om iets te toe te lichten.

17 2006.3034 **DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID**

DIRECTIE

1. Termijn om verhindering van huisbezoek door te geven is te kort.
2. Bazig directief optreden.

Op 26 september 2006 heeft de heer Seedorf een aanvraag bij het CWI ingediend. Hij heeft daar gemeld dat hij al een nieuwe baan had, maar – alvorens feitelijk in dienst te kunnen treden - een cursus moest volgen. Op 8 november 2006 trof hij (na een cursusdag) de aankondiging van een huisbezoek voor de volgende dag in de bus aan. Hij was om 17:00 uur thuis. De heer Seedorf is van mening dat hij te laat op de hoogte is gesteld van het huisbezoek. De heer Seedorf wilde dezelfde dag het huisbezoek vanwege de opleidingsverplichtingen afzeggen, maar kon de sociale dienst niet bereiken, omdat deze alleen maar van 10:00 uur tot 11:00 uur telefonisch bereikbaar is. De heer Seedorf heeft prioriteiten gesteld en besloot om de cursus te volgen i.p.v. om thuis te blijven voor het huisbezoek. Hij heeft nog geprobeerd om tijdens de cursus de dienst te bellen, maar hij kwam er niet doorheen. Op 9 november 2006 is een kaart in de bus gegooid waarop stond "dat de aanvraag is afgewezen". Hij heeft dezelfde avond zijn verhaal op de achterkant van het kaartje geschreven en bij de dienst in de bus gedaan. De heer Seedorf wil bij de ombudsman een signaal afgegeven. Zo ga je niet met klanten om. De ombudsman adviseert de heer Seedorf het CMK te bellen en bezwaar te maken na ontvangst van het officiële besluit (misschien besluit de dienst alsnog anders).
De dienst meldt aan de ombudsman dat de heer Seedorf naar aanleiding van zijn klacht in een spoedprocedure is ingestroomd die hem in staat stelt om zeer binnenkort de vervolgstappen ter verkrijging van een uitkering af te ronden. Mocht de heer Seedorf in bezwaar niet in het gelijk worden gesteld dan zal hem dat hoogstens twee weken uitkering schelen. De ombudsman laat de dienst weten dat hij het oneens is met deze gang van zaken:
• De dienst krijgt op 26 september een aanvraag voor een uitkering,
• Pas op 08 november (dat is erg laat na de aanvraag) laat de dienst aan de heer Seedorf weten dat men hem op 09 november 's ochtends vroeg wil bezoeken.
• De heer Seedorf had feitelijk geen mogelijkheid om de verhindering af te bellen (omdat het daartoe bestemde telefoonnummer, ten tijde van de openstelling daarvan kennelijk overbezet is); de heer Seedorf kan de dienst niet bereiken.
• Nog diezelfde dag besluit de dienst dat de heer Seedorf kennelijk niet heeft voldaan aan zijn inlichtingenplicht en weigert de aanvraag; er is geen enkele mogelijkheid om gegevens uit te wisselen en misverstanden recht te trekken.
• Mocht de heer Seedorf het hier niet mee eens zijn dan dwingt de dienst hem tot het bewandelen van een bureaucratisch juridisch traject.

Evident is dat de heer Seedorf zeer goede redenen had om op het betreffende moment niet beschikbaar te zijn. De dienst heeft hem onvoldoende mogelijkheid geboden om e.e.a. met de dienst te communiceren. De ombudsman houdt vast aan de stelling dat - bij gebleken juistheid van het door de heer Seedorf gestelde - de

dienst haar aanvankelijke besluit moet intrekken. Vervolgens zou de dienst een voor alle partijen acceptabel moment van huisbezoek moeten afspreken en - mocht daarna blijken dat de heer Seedorf voldoet aan het vereiste om een uitkering te ontvangen – de uitkering met ingang van 26 september 2006 een aanvang laten nemen.
Reden voor dit standpunt is dat het verificatieonderzoek op basis waarvan de gemeente thans stelt dat de heer Seedorf niet aan zijn informatieplicht heeft voldaan, door toedoen van de gemeente niet heeft kunnen plaatsvinden. Het aan de heer Seedorf verwijten dat hij niet thuis was en stellen – zonder enig onderzoek - dat hij geen goede reden had om niet thuis te zijn, klopt niet. Het afwijzingsbesluit is niet op goede gronden genomen. Na ophef in de pers en problemen met de ombudsman wordt uiteindelijk het aanvankelijke besluit totaal teruggedraaid en krijgt de heer Seedorf een uitkering met als ingangsdatum de datum van eerste aanvraag. Daags daarna verneemt de ombudsman van de dienst dat deze er achter is gekomen dat de heer Seedorf een zogenaamde A-klant is. Een A-klant is een burger waarvan door het CWI vermoed wordt dat deze op zeer korte termijn zelf zijn weg terug weet te vinden naar de arbeidsmarkt. Om die reden wordt er drie wekenlang geen actie ondernomen; na die periode blijkt de uitkering in de meeste gevallen niet meer nodig. Het is voor het eerst dat de ombudsman verneemt dat er dit soort verschillende trajecten zijn.
Op 05 december 2006 komt de heer Seedorf op het spreekuur langs en laat een nieuwe aankondiging huisbezoek zien:

- de aankondiging is gedateerd 21 november 2006
- de aankondiging is ontvangen op 22 november 2006
- het huisbezoek zal plaatsvinden op 24 november 2006

Materieel heeft de heer Seedorf nu dus een dag extra de tijd gekregen tussen het vernemen van het voornemen om langs te komen en de daadwerkelijke uitvoering daarvan. Bijzonder is in dit geval dat de zinsnede: "als u op het aangegeven tijdstip en/of de aangegeven datum verhinderd bent, moet u dit melden aan sociale zaken en werkgelegenheid." is doorgestreept. De heer Seedorf leidt daaruit af dat hij nu onder geen enkel beding het huisbezoek meer zou mogen afzeggen. De heer Seedorf vraagt zich af of dit wel kan? Is het nu werkelijk zo dat de dienst onder alle omstandigheden voorrang heeft? Het kan toch zo zijn dat je een maanden van tevoren gemaakte afspraak bij een specialist op dat moment zou moeten nakomen? Verderop leest de heer Seedorf: “Als u zonder afmelding niet verschijnt of niet aanwezig bent op bovengenoemd tijdstip, kunnen wij u een maatregel opleggen. Dat wil zeggen dat wij uw uitkering tijdelijk verlagen” waar handgeschreven aan is toegevoegd:”wordt uw aanvraag afgewezen”.

Ongevraagd wijdt de heer Seedorf uit over de gang van zaken tijdens het huisbezoek uit en neemt dan het woord *Gestapo-methoden* in de mond. Uiteraard is hierop doorgevraagd. De heer Seedorf legt uit dat de heer Tromp zich uitermate bazig tijdens het huisbezoek gedroeg; het was geen gesprek maar commanderen. Als voorbeeld beschrijft de heer Seedorf de volgende situatie: bij het inspecteren

van de kledingkasten wilde de de heer Seedorf van boven naar beneden en daarna van links naar rechts werken.
Bij de tweede kastdeur aangekomen zou de heer Tromp gemeld hebben dat hij nu een door hem aangewezen andere kast geopend wenste te zien. De heer Seedorf meldde: “daar kom ik zo aan toe, ik begrijp dat u alle kasten wil zien, dat doe ik dus op volgorde…”. De heer Tromp zou daarop ongeveer gezegd hebben: “ik bepaal in welke volgorde ik de kasten wil zien je moet nu díe kast openmaken”.
(zaak loopt nog)

18 2007.2923 DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID

DIRECTIE

1. Onvoldoende informatie: geen informed consent
2. Niet via de voordeur
3. Intimiderend beuken, aanbellen roepen
4. Geen informatie achteraf
5. Geen compleet dossier
=============================
Mevrouw Dester laat de ombudsman weten:
--

Ik wil niet dat er met me gesold wordt en word wild als mijn klantmanager iets zegt als: “gaan we lastig doen? Dan denk ik dat we maar eens een huisbezoekje moeten afleggen!”. Ik ben vervolgens op onderzoek uitgegaan naar de reden van het huisbezoek. Ik heb het volgende uitgevonden:

Het huisbezoek interventieteam geschiedde o.l.v. de heer P.J. Van Veen. Ik heb de heer Van Veen de volgende vragen gesteld:
1.“Wie is de opdrachtgever van het huisbezoek?”
Antwoord: “De heer A. van Nes van de Dienst Sociale Zaken en Werkgelegenheid”.
2. “Op welke grond is de beslissing genomen om onaangekondigd huisbezoek af te leggen?”
Antwoord: “Dat kan ik u niet vertellen, voor deze informatie moet ik u doorverwijzen naar SOZAWE”.
3.“Wat was de aanleiding tot het huisbezoek?”
Antwoord: “Kan ik u ook niet vertellen, voor informatie moet u bij SOZAWE zijn”.
4.“Wat was het doel van het huisbezoek?”
Antwoord: “Doelmatigheid/rechtmatigheid van uw uitkering”.
5.“Welke persoonsgegevens van mij zijn bij het ‘Interventieteam’ bekend. Wie is verantwoordelijk voor de verwerking van mijn persoonsgegevens, hoe zijn mijn gegevens verkregen (oorsprong van gegevens), aangezien ik niemand toestemming heb gegeven mijn gegevens te verzamelen en/of te verwerken”.
Antwoord: “Uw gegevens heb ik uit de Basisadministratie van de gemeente, hier heb ik vrij toegang toe, aangezien ik GBA-medewerker ben”.
Reactie: “Dus u mag zomaar op basis van willekeurigheid gegevens van iemand verzamelen en daarmee doen wat u wilt?”
Antwoord: “Ja dat mag ik, anders kan ik mijn werk niet doen. Soms krijgen we een tip van overlastgevende personen, of iemand is verslaafd of de woning verkeert niet in goede staat, kortom er kan van alles aan de hand zijn”.
Reactie: “Dan moet er toch een uitgebreid onderzoek aan voorafgaan, u mag toch niet zomaar mijn gegevens raadplegen/gebruiken en een dergelijk huisbezoek mag volgens de Nederlandse wet toch alleen als de benodigde informatie op geen enkele andere manier is te verkrijgen en als er een duidelijke aanwijzing is dat de verstrekte gegevens niet correct zijn en dus niet op basis van willekeurigheid”.

Antwoord: "Ja, dat klopt, die aanwijzing is in uw geval van de dienst Sociale Zaken gekomen, dus daar kunt u terecht voor antwoorden, daar kan ik verder niets over zeggen".
6."Wat was de reden dat het huisbezoek 's avonds plaatsvond, dat gebeurt volgens mijn informatie bij hoge uitzondering tussen 17.00 en 19.00 als iemand overdag nooit thuis is (niet vaker dan tien keer per jaar)".
"Dat is in Rotterdam niet zo, wij leggen iedere avond huisbezoeken af".
7."Wat is de reden dat jullie de volgende intimiderende werkwijze hanteren: jullie zijn direct het trappenhuis in gegaan en op mijn voordeur gaan rammen met daarbij het roepen van de woorden: 'Doe eens open!' Jullie hebben niet éénmaal maar ongeveer een halfuur aanhoudend op mijn bel gedrukt".
Antwoord: "We gaan altijd direct door naar boven, soms slapen mensen of ze doen uit angst niet open, vandaar dus".
8."Zijn jullie nog vaker aan mijn deur geweest?"
Antwoord: "Ja diezelfde middag tussen 15.00 uur en 16.00 uur".
Reactie: "Hoe kan dat, ik ben de hele dag thuis geweest en er is niemand aan mijn deur geweest?"
Antwoord: "Ja, het kan ook later geweest zijn, dat weet ik niet meer precies".
Reactie: "Omdat jullie gewoonlijk driemaal langskomen en dan een kaart achterlaten, stel ik deze vraag".
Antwoord: "Ja, we laten dan een rode kaart achter, in uw geval hebben we dat niet gedaan". Reactie: "Waarom niet?"
Antwoord: "Tja, dat was niet nodig. U moet voor dit soort informatie bij Sociale Zaken zijn".
9. "Wat is het verdere verloop geweest, zijn er maatregelen, besluiten genomen? Is er een rapportage naar de opdrachtgever gegaan?"
Antwoord: "Nee, na het bezoek van 21 maart 2007 zijn wij niet meer bij u geweest. Misschien heeft de opdrachtgever, Van Nes van SOZAWE, een rapportage gemaakt. Ik moet u voor antwoord op deze vraag doorverwijzen naar A. Van Nes van SOZAWE".
10."Welke mensen waren aanwezig?, waren er mensen van de politie, GGD, gemeente, SOZAWE en Eneco?"
Antwoord: "Er waren inderdaad mensen van verschillende instanties aanwezig, een man of vijf." Reactie: " Ik heb minimaal acht mensen gezien." Antwoord: Ja, dat kan. Ik heb me vergist, tegenwoordig gaan we maar met vijf personen."Namen kan ik u alleen doorgeven als we het huisbezoek mogen afmaken".
..... Ik vroeg door .....
Antwoord: "Ik kan u alleen vertellen dat de wijkagent erbij was en de heer Priester van het WBR, wie er van SOZAWE bij was, kan ik u niet vertellen".
Reactie: "Ik heb in ieder geval 8 mensen geteld en ik vind dat ik er recht op heb te weten wie deze mensen zijn geweest".
Antwoord: "Dat is heel moeilijk te zeggen, we werken met verschillende teams".
Op 13 juni belde ik met de heer Boot van de politie, lid van het 'Interventieteam', die aanwezig was tijdens het huisbezoek op 21 maart 2007 aan mijn adres. Vraag:

"Kunt u mij vertellen wat de aanleiding is geweest van het huisbezoek op 21 maart 2007 waarbij u aanwezig was?"
Antwoord: "Dat kan ik u niet vertellen".
Reactie: "Wat ik inmiddels weet is dat de opdracht van de heer Van Nes van SOZAWE is uitgegaan en aangezien Van Nes mij geen informatie wil geven bel ik u omdat ik wil weten wat er precies aan de hand is".
Antwoord: "Wij weten wel wat er aan de hand is maar mogen u daarover niets zeggen, voor vragen moet u bij de heer Van Nes van de dienst SOZAWE zijn. Er zijn mensen die heel wat op hun kerfstok hebben. Er gebeurt heel wat in Rotterdam daarom zijn dit soort huisbezoeken nodig. Je hebt het recht te weigeren ons binnen te laten tenzij we een machtiging hebben". Reactie: "De heer Van Nes wil mij niet vertellen wat er aan de hand is, als ik hem om informatie vraag zegt hij dat hij er niets vanaf weet en daarom vraag ik u nu wat er aan de hand is".
Antwoord: "Ik vind het erg vervelend voor u, maar ik mag er echt niets over zeggen".
Omdat ik nogal wat vragen heb en ik van de heer Van Nes geen antwoord op mijn vragen krijg heb ik op 6 juni 2007 SOZAWE schriftelijk verzocht tot inzage in mijn dossier.
Op 27 juni 2007 kreeg ik vanaf 11.00 tot 12.00 de gelegenheid mijn dossier in te zien. De tijd was te kort om mijn gehele dossier in te kunnen zien. Daarom is er op 3 juli 2007 om 11.00 een vervolgafspraak gemaakt. De documenten in het dossier zaten door elkaar en wat betreft de huisbezoeken van 20 december 2005 en 21 maart 2007 heb ik geen enkele informatie gevonden, hetgeen mij zeer bevreemt.
Op 3 juli 2007 had ik een tweede afspraak bij Van Nes om mijn dossier in te kunnen zien.
Vanaf 11.00 uur kreeg ik de gelegenheid om mijn dossier in te zien. De heer De Wijs was daarbij aanwezig. Van Nes had zelf een andere cliënt met wie hij in gesprek was. Van Nes kwam af en toe binnenlopen. Aangezien Van Nes de week ervoor deel 1 en deel 2 van het dossier had en nu alleen deel 2 ter inzage had klaarliggen, vroeg ik naar deel 1. Van Nes deelde mij mee dat hij dacht dat ik deel 1 niet hoefde in te zien omdat alle recente gegevens in deel 2 zouden zitten. Hij moest dat deel weer opvragen, dus om deel 1 in te zien moest er weer een nieuwe afspraak gemaakt worden en dat kon pas eind augustus. Verder had hij geen tijd gehad om alle door mij gevraagde documenten te kopiëren, ik zou deze binnen twee weken ontvangen.
Mijn conclusie na inzage in dossier:
De meeste van mijn brieven en andere belangrijke informatie die ik t.a.v. Van Nes aan de balie van SOZAWE heb afgegeven zitten niet in het dossier. Informatie over de twee huisbezoeken zit ook niet in het dossier. Er staan onwaarheden in mijn dossier. Ik zou bijvoorbeeld niet voldoende hebben meegewerkt om aan het werk te komen. Ook zou het reïntegratietraject door mijn zwangerschap en bevalling plotsklaps tot stilstand zijn gekomen, wat absoluut niet waar is. Over de twee huisbezoeken ben ik het meest verontwaardigd, omdat ik er niets over in mijn dossier heb teruggevonden. Ook het formulier onderhoudsplichtige dat ik drie keer

bij SOZAWE t.a.v. Van Nes heb afgegeven zit niet in het dossier. Door het ontbreken van deze belangrijke informatie wekt Van Nes de indruk dat ik onvoldoende heb meegewerkt en hij dus juist gehandeld heeft.
[...]
Hoogachtend,

Sheila Dester
[zaak loopt nog]

---

19 2007.2948 **DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID**

DIRECTIE

1. Flash ID
2. Geen reden voor huisbezoek opgegeven
3. Paspoortcontrole in eigen huis

Mevrouw Van den Ander heeft op een woensdag in mei 2007 rond de klok van 15:00 h. bezoek gehad van een interventieteam. Zij woont in een portiekflat met bellenbord, men is het bellenbord gepasseerd en belt aan de voordeur aan. Mevrouw Van den Ander is niet voorbereid op dit bezoek, zij is de eerste in het rijtje. Achteraf stelt zij vast dat kennelijk alle woningen in haar buurt worden bezocht. De deur wordt opengedaan door haar zoon (negen jaar). Moeder spoedt zich naar de voordeur, zij hoort mannenstemmen en komt daar een groep mensen tegen waarvan één iemand heel snel een identificatiemiddel laat zien, misschien ook wel een naam noemt, maar die is mevrouw vergeten en nadrukkelijk vraagt: ”mag ik even binnenkomen?”.
Mevrouw Van den Ander stelt dat er geen enkele reden wordt gegeven voor het binnenkomen en de overige leden van het interventieteam (zeven mensen) niet zijn geïntroduceerd.
Twee leden van het interventieteam hebben zich uit zichzelf voorgesteld: het betreft een dame van de woningbouwvereniging (nieuwe unie) die vragen over huurbetalingen heeft gesteld (in een verleden heeft dat enkele problemen opgeleverd, tegenwoordig loopt het goed) en de wijkagent die vragen over de woonomgeving heeft gesteld.
Er worden geen zorgvragen gesteld (over gezondheid, financiële situatie, leerprestaties et cetera).
Het gesprek met mevrouw Van den Ander vindt plaats in haar woonkamer waar alle interventieteamleden zijn binnengetreden (waarvan zij dus van vier mensen niet weet wie ze zijn of wat ze doen). De vragen worden gesteld door de leider van het interventieteam:
a. hij vraagt mevrouw Van den Ander om zich te identificeren
b. hij vraagt waar het inkomen uit bestaat, et cetera
Tijdens de vragen naar het inkomen (mevrouw Van den Ander vertelt dat ze in het verleden twee parttime banen heeft gehad, en er nu nog één heeft) wordt er geïnterrumpeerd door een van de interventieteamleden: “daar hebben we allemaal niets aan, u moet een fulltime baan proberen te krijgen”. Mevrouw Van den Ander geeft aan dat ze dit heel hard geprobeerd heeft, maar dat het niet gemakkelijk is om een echte fulltime baan te krijgen. De figuur die interrumpeerde en meldt: “Loop maar achter die Polen aan, die weten ook de weg”. Mevrouw Van den Ander voelt zich lelijk behandeld, zegt nog tegen deze meneer:”Ik ga met u niet in discussie”, maar daar laat hij zich niet door afstoppen hij blijft doordrammen dat mevrouw Van den Ander harder haar best moet doen om een fulltime baan te krijgen, dat zij toch gezond is? Dat hij er direct werk van zal maken en dat ze weer aan en integratiecursus deel moeten nemen . Na vertrek van het interventieteam is met

name dit de druppel die de emmer doet overlopen en komen de tranen van onmacht.
Mevrouw Van den Ander heeft over dit optreden van de medewerker van SoZaWe gebeld met de dienst. Mevrouw Van den Ander merkt verder op over het huisbezoek dat ze zich nogal slachtoffer in haar huis heeft gevoeld: je praat met de een en de rest gaat gewoon zijn gang. Als voorbeelden daarvan noemt zij:
a. Dat een iemand (waarvan ze de naam nog steeds niet kent) een gordijn dat voor een nis hangt opzij heeft getrokken om de inhoud van de nis te inspecteren
b. Dat de medewerkster van de nieuwe unie uit een afgesloten kamer terugkwam terwijl zij geen toestemming had gevraagd om de kamer te mogen inspecteren
c. Dat bij het vertrek der Eneco-medewerker vertelde dat hij de meterstanden had opgenomen, dat er geen zegels meer waren op de installatie, en dat dat geen probleem zou zijn (ook voor deze inspectie heeft mevrouw Van den Ander geen toestemming gegeven).
Verder doorvragen leert dat:
a. Mevrouw Van den Ander niet gewezen is op het feit dat ze toestemming moet geven voor het huisbezoek, nog tijdens het gesprek met de ombudsman meent zijn dat zij niet de mogelijkheid had om dit te weigeren.
b. Mevrouw Van den Ander is ook niet gewezen op het feit dat zij het huisbezoek mag afbreken
c. Mevrouw Van den Ander heeft geen folders of geschreven materiaal gekregen waarin verklaard wordt wat haar is overkomen.

20 2005.1911 DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID (SOZAWE)

CENTRUM

Geen legitimatie

===========================

Brief van de ombudsman aan de directeur SoZaWe naar aanleiding van het huisbezoek aan mevrouw Murphy

---

Mevrouw Murphy meldde mij 'Op maandag 31 oktober 2004 werd ik benaderd door twee onbekende dames die mij zeiden dat zij van Sociale Zaken en Werkgelegenheid zouden zijn. Zij wilden een onaangekondigd huisbezoek bij mij uitvoeren. De dames waren niet bereid om mij hun legitimatie te laten zien. Ook wilden zij mij niet vertellen wat zij wilden onderzoeken. Ik heb hen weggestuurd.'

Nadat mevrouw Murphy zich met bovenstaand verhaal had gemeld bij de ombudsman heeft laatstgenoemde de directeur Uitvoering Wet werk en bijstand van de gemeente Rotterdam een brief geschreven. Daarin uit de ombudsman de zorg dat het bezoek aan mevrouw Murphy misschien niet door medewerkers van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid is afgelegd, maar door mensen die op de hoogte zijn van dit soort huisbezoeken en met een smoes proberen binnen te komen. Wellicht om de woning leeg te halen.

'Ik heb mede vanwege die zorg medewerkers van uw dienst verzocht zo snel mogelijk uit te zoeken of er daadwerkelijk een huisbezoek is afgelegd door medewerkers van sociale zaken en werkgelegenheid en mij dat dan terug te melden. Aanvankelijk telefonisch en vandaag per email ontving ik het bericht *'dat het een tweetal uitzendkrachten betrof waarvan de pasjes nog in de maak waren. Ze hebben ze blijkbaar vandaag ontvangen.'*
Voordat ik mij een oordeel aanmatig over deze gang van zaken nodig ik u uit binnen uw organisatie uit te zoeken of het hier gaat om een eenmalige misser dan wel dat dit vaker kan zijn voorgekomen. Verder baart het mij zorgen dat ik via deze weg moet vernemen dat één van de meest ingrijpende onderzoeksmiddelen die uw dienst heeft, lijkt te zijn uitbesteed aan 'uitzendkrachten'. Graag verneem ik van u wat de ratio achter deze gang van zaken is.

Hoogachtend,

mr M.H.J.M. van Kinderen,
gemeentelijke ombudsman Rotterdam

21 2006.161 **DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID (SOZAWE)**

CENTRUM

1. Nadrukkelijke verdenking, toch geen strafrechtelijk onderzoek
2. Niet via de voordeur
3. Afgedwongen toestemming
4. Directief/bazig optreden
5. Huisdoorzoeking
6. Buurtonderzoek
7. Onvolledige legitimatie

Het onderzoek van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid volgt op een anonieme melding over vermeend samenwonen. Totdat twee medewerkers van de dienst aan haar deur staan, heeft mevrouw Seegers (68) geen idee dat zij verdacht wordt van samenwonen. De dienst sociale zaken en werkgelegenheid heeft hier nooit met haar over gesproken. Mevrouw Seegers voelt zich overvallen door het huisbezoek. Een van de medewerksters blijkt achteraf mevrouw Narwal te zijn.

Alle laatjes open

De medewerkers van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid bellen niet gewoon beneden aan bij de algemene toegangsdeur tot de portiekflat, maar gaan met iemand anders mee naar binnen of hebben bij een van de buren aangebeld. Zij staan onverwachts aan de voordeur, kloppen aan en roepen 'Mevrouw Seegers, mevrouw Seegers, doet u eens open!'
Mevrouw Seegers vraagt: ' Wie bent u?' Daarop antwoorden de medewerkers van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid: ' Ja, doet u even open.' Als mevrouw Seegers vraagt hoe de bezoekers boven zijn gekomen, krijgt zij geen antwoord. Wel roept een van de medewerkers: 'Huisbezoek!'. Dat komt mevrouw Seegers zeer ongelegen, omdat zij een afspraak heeft met de dokter. Een van de medewerksters zegt dat zij daar niets mee te maken heeft en vraagt om het telefoonnummer van de huisarts. 'Dan bel ik hem wel even af.' Mevrouw Seegers zegt daarop zelf de afspraak af. 'Tja wat moest ik anders? Ik wist niet wat ik moest doen?'
Mevrouw Seegers zegt tegen de medewerksters dat zij drie jaar geleden een hersenbloeding heeft gehad, dat zij zich niet druk mag maken en dat ze daarom zo nu en dan moet gaan zitten. Zij kan zich niet verweren tegen het optreden van de onderzoeksters, van wie slechts één zich legitimeert. In de woonkamer gekomen zegt een van de medewerksters dat mevrouw Seegers prachtige spullen heeft. Mevrouw Seegers geeft aan dat ze daar op een eerlijke wijze aan is gekomen.

Mevrouw Seegers staat de onderzoeksters toe even boven te kijken. In de logeerkamer zien zij de medicijnen en kleding van de heer Zwaan. Zwaan woonde tot voor kort in bij iemand die zijn huis is uitgezet en mocht daarom zijn spullen opslaan bij mevrouw Seegers. Zwaan verblijft inmiddels op de camping en heeft de meeste van zijn spullen meegenomen.
In de logeerkamer vinden de medewerksters echter ook enkele mappen van de heer

Zwaan, die zij helemaal overhoop halen. In deze mappen zitten verzekerings- en autopapieren van Zwaan. Tussen de verzekeringspapieren zit een polis van een begrafenisverzekering, waaruit blijkt dat mevrouw Seegers de begunstigde is en de nalatenschap moet regelen. Zwaan legt de ombudsman achteraf uit dat hij geen familie heeft en iemand dit toch moet regelen.
Een van de medewerksters vraagt mevrouw Seegers wat voor relatie zij heeft met de heer Zwaan. Mevrouw Seegers verklaart dat Zwaan een oude huisvriend is van de familie Seegers. Hij was in het verleden goed bevriend met haar broer en heeft jaren ingewoond bij haar moeder. Mevrouw Seegers voegt eraan toe dat zij altijd voor haar moeder en kleinkinderen heeft gezorgd en er zeker geen behoefte aan heeft om dag en nacht een man in huis te hebben. Als Zwaan een keer langskomt voor 'een bakkie koffie' vindt zij dat wel leuk. Maar daar blijft het bij.
De medewerksters vragen daarna of zij de inhoud van alle laatjes mogen zien. Dat vindt mevrouw Seegers nog goed. ' Ik weet toch niet dat ik mag weigeren,' zegt zij achteraf. Geëmotioneerd vertelt zij dat een medewerkster uit een van de laatjes een fotoalbum pakte van haar moeder die enige jaren geleden is overleden. Dat werd haar te gortig: 'En daar blijf je af! Nu is het afgelopen, dit is van mij!'

Gevolgen

Op grond van het huisbezoek constateert de dienst sociale zaken en werkgelegenheid dat mevrouw Seegers een gezamenlijke huishouding voert met de heer Zwaan. Daarom heeft de dienst haar uitkering per 1 april 2006 beëindigd. Tegen deze stopzetting maakt mevrouw Seegers bezwaar, met hulp van een sociaal raadsman.
Verder heeft mevrouw Seegers gemerkt dat de dienst sociale zaken en werkgelegenheid navraag over de relatie met Zwaan heeft gedaan bij haar buren en bij de bewonersorganisatie Cool, waar zij deelneemt aan een project. Aan de buren is gevraagd op welke camping de heer Zwaan verblijft. Bij het bezoek aan een van de buren stuit de dienst op een inwonende zoon, waarna de uitkeringen op dit adres worden gekort.
Na het huisbezoek aan mevrouw Seegers laat de Sociale Verzekeringsbank, die verantwoordelijk is voor de AOW-uitkering, een controle uitvoeren bij de heer Zwaan.
Mevrouw Seegers en de heer Zwaan voelen zich aangetast in hun persoonlijke levenssfeer.

22 2006.3203 **DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID (SOZAWE)**

CHARLOIS (ZUID EN NOORD)

1. Toestemming voor huisbezoek onder druk verkregen
2. Controle / huisbezoek door allochtoon wordt als "niet passend" ervaren

Mevrouw Helder maakt duidelijk dat zij de weergave van de rapporteurs over het huisbezoek onjuist vindt: zij heeft heel nadrukkelijk aanstonds aangegeven dat zij geen medewerking wenste te verlenen aan het huisbezoek (het was een grote rommel binnen, zij was aan het schilderen) maar dat ze onder druk (dat dit zeer waarschijnlijk gevolgen zal hebben voor haar uitkering) bezweken is. Verder stelt zij dat tot haar verbazing men geen genoegen nam met een gesprek in de woonkamer, maar het hele huis wilde doorzoeken wat zij aanvankelijk wederom geweigerd heeft en van welke weigering zij heeft moeten terugkomen toen haar wederom werd duidelijk gemaakt *dat dat zeer waarschijnlijk gevolgen zou hebben voor de uitkering*. Mevrouw Helder zat op dat moment al redelijk in de schulden en kon haar huur niet meer betalen. De ombudsman heeft van de dienst vernomen dat mevrouw Helder discriminerend zou zijn opgetreden. Mevrouw Helder begrijpt daar niets van: zij is getrouwd geweest met een buitenlander, haar kind is gekleurd, zij heeft recentelijk nog een jaar lang een verhouding gehad met een Hindoestaan. Mevrouw Helder verklaart: *ik weet dat ik in mijn hart nooit discrimineer* en licht ongevraagd verder toe: *ik vind het ongepast dat ik als Nederlander op zo'n wijze gecontroleerd wordt door Medelanders.* Als de ombudsman daarop aan mevrouw Helder voorhoudt dat de dienst dit toch zal uitleggen als een standpunt met als consequentie dat bepaalde medewerkers van de dienst bepaalde werkzaamheden niet zouden kunnen verrichten (en dat lijkt toch op discriminatie?), antwoordt klaagster: *dat zij het gewoon niet passend vindt.*

23 2006.2764 **DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID (SOZAWE)**

CHARLOIS (ZUID EN NOORD)

1. Geen legitimatie
2. Geen informatie over de reden van het bezoek
3. Minderjarig kind beetgepakt en uitgehoord
4. Huisdoorzoeking

Mevrouw Van Zanten krijgt bezoek van twee medewerksters van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid. De dames bellen aan en de dochter van elf doet de deur open. Als mevrouw Van Zanten beneden komt, staan de medewerkers op de mat. Zij vragen of zij binnen mogen komen en mevrouw Van Zanten zegt : ‘Ja, ik heb niets te verbergen.’
De ene medewerkster heet Van Ooijen. Van de andere weet mevrouw Van Zanten de naam niet. Volgens mevrouw Van Zanten hebben zij zich niet gelegitimeerd. Van Ooijen en collega kijken in het hele huis, ook boven, en zien onder meer mannenkleren.
Mevrouw Van Zanten vertelt dat haar ex-man alcoholist is en soms weer contact heeft met de kinderen. Als hij komt, vertrekt hij meestal pas als de kinderen slapen. Dat verklaart waarom de dochter aan de medewerkers van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid heeft gezegd ‘Ja hoor, papa slaapt hier.’
De dames van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid hebben de dochter beetgepakt en vragen gesteld op het moment dat mevrouw Van Zanten boven haar medicijnen inneemt. Zij is van het huisbezoek en alle vragen onwel geworden en had vergeten haar (sterke) pijnstillers te slikken.
Mevrouw Van Zanten zegt achteraf boos dat zij het nog het ergste vindt dat de medewerksters haar dochter hebben aangeraakt en ondervraagd. ‘Dat gaat toch wel ver, een kind van elf.’

24 2004.2549 **DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID (SOZAWE)**

KRALINGEN-CROOSWIJK

1. Geen legitimatie
2. Lomp gedrag

Mevrouw Van Straten is ontevreden over haar contactpersoon. Zij licht de gang van zaken rondom een onaangekondigd huisbezoek toe: twee medewerksters - die zij niet kende - staan voor haar deur, wanneer ze het huis verlaat met haar moeder. De medewerkers geven aan dat ze van SoZaWe zijn en voor een huisbezoek komen. Vervolgens praten ze zo luid dat de hele buurt weet dat mevrouw Van Straten van een uitkering leeft. Ze verzuimen zich te legitimeren. Mevrouw Van Straten geeft aan dat ze bezoek heeft en rijdt met haar moeder in moeders auto weg. Mevrouw Van Straten vindt kort daarop een verzoek om een afspraak te maken in haar brievenbus. Tijdens het daarop volgend gesprek wordt ze ter verantwoording geroepen. Mevrouw Van Straten vindt dat onterecht, de medewerksters hadden haar toch netjes kunnen bejegenen. Zij vindt dat de medewerkers te veel persoonlijke vragen stellen: zij heeft toch al schriftelijk aangegeven geen auto te hebben, waarvoor wil de dienst dan weten van wie de auto was waarin zij en haar moeder wegreden? Tijdens een huisbezoek na het gesprek, zou de medewerkster een opmerking hebben gemaakt over een ferrari-poster van haar zoon: '*zo hij heeft wel wat wensen he?'*.

25 2006.2315 **DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID (SOZAWE)**

NOORD

1. Niet via de voordeur
2. Weigering om toestemming te verlenen leidt tot handgemeen
3. Geen legitimatie
4. Huisdoorzoeking

Op een maandagochtend in 2006 staan twee medewerkers van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid, onder wie mevrouw Maat, voor een controlebezoek aan de deur bij mevrouw Hoogewoning.
Zij hebben niet bij de benedeningang van de portiekflat aangebeld, maar zijn op de één of andere manier meteen het trappenhuis ingelopen tot de voordeur.
Mevrouw Maat heeft in een eerder gesprek gezegd dat mevrouw Hoogewoning controleurs niet zomaar toegang hoeft te geven tot haar woning. Maar op deze maandagochtend ontkent mevrouw Maat dit. Mevrouw Hoogewoning weigert mevrouw Maat de toegang. De andere medewerker van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid mag wat haar betreft binnenkomen. Het gesprek escaleert. Er ontstaat een woordenwisseling en een handgemeen. De medewerkers van de dienst vertrekken.

Anderhalf uur later staat een groep mensen aan de bovendeur, die zonder beneden aan te bellen het trappenhuis in zijn gelopen. Eén van hen meldt zich als vertegenwoordiger van het 'Interventietam SoZaWe'. In dit team zitten verder mensen van verhuurder Vestia, energieleverancier Eneco, de politie en een timmerman. De woordvoerder zegt op zoek te zijn naar drugs. Niemand legitimeert zich. Desgevraagd zegt de woordvoerder niets te weten van een eerder bezoek van twee medewerkers van de dienst.
Mevrouw Hoogewoning laat de mensen binnen, omdat er politie bij is. De onderzoekers kijken rond in de woning en werpen daarbij onder meer blikken in de douche en in kasten. De wasmand, de berging en de vliering bekijken zij niet.
Als haar dochter van streek raakt, verzoekt mevrouw Hoogewoning de aanwezigen te vertrekken. Dat doen zij, met uitzondering van de politieagent, die telefonisch ruggespraak houdt over de noodzaak mevrouw Hoogewoning mee te nemen.

Contactverbod
Mevrouw Hoogewoning heeft niets gehoord over de uitkomst van het onderzoek, dat voor haar uitkering geen gevolgen heeft gehad. Wel wordt mevrouw Hoogewoning wegens bedreiging veroordeeld tot een voorwaardelijke taakstraf van 36 uur. Bovendien is haar een contactverbod met de dienst sociale zaken en werkgelegenheid opgelegd voor drie maanden.
Mevrouw Hoogewoning heeft een klacht ingediend over het huisbezoek van de twee medewerkers van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid.

26 2006.2477 **DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID (SOZAWE)**

NOORD

1. Geen legitimatie
2. Jokken over echte reden van onderzoek; misbruik van andermans bevoegdheid
3. Toestemming verkregen op onjuiste gronden
4. Onbehouwen/lomp gedrag
5. Onvoldoende vooronderzoek, waardoor een kwetsbare cliënt onnodig in de problemen wordt gebracht

Begin mei ontvangt mevrouw Nip een folder (van het "preventie-team") waarin wordt verteld dat in deze wijk zoveel woninginbraken plaatsvinden. Op het moment dat het interventieteam langskomt bevindt zich in haar woning mevrouw A. de Reuver, die ernstig ziek is, in Rotterdam wordt behandeld en gedurende die tijd - mede in verband met haar recente scheiding - onderdak krijgt bij klaagster.

Op dinsdag 10 mei rond 20:30 's avonds werd er aangebeld en ziet mevrouw Nip vijf mensen (twee agenten, twee mannen in burger en een dame) op haar stoep staan. De agenten voeren het woord, mevrouw Nip meent iets als preventie-team gehoord te hebben (maar dat kan ook interventieteam zijn). Voorgaande mogelijke verwisseling van termen heeft ermee te maken dat de agenten direct begonnen te praten over de woninginbraken. Mevrouw Nip legde een verband met de een week daarvoor ontvangen folder. Mevrouw Nip heeft een jaar daarvoor ook een soort van preventie-team ontvangen, waarin eveneens medewerkers van Eneco en woningbouwvereniging aanwezig waren en zag dit dus als een opvolgende actie. De agenten meldden dat zij vergezeld worden door iemand van de Eneco en van de woningbouwvereniging, de vijfde figuur (Dame) wordt niet voorgesteld. (Achteraf zal blijken dat dit een medewerkster van de sociale dienst is.)

Tijdens het voorstellen wordt duidelijk dat dit preventie-team graag even binnen zou willen komen kijken, mevrouw Nip heeft daar geen zin in, staat op het punt om weg te gaan maar staat het binnenkomen uiteindelijk wel toe als haar verteld wordt: "het duurt maar 3 minuten".

"Eenmaal binnen moest de GEB man (Eneco) de meter zien". Mevrouw Nip geeft aan niet het gevoel te hebben gehad dat ze dit kon weigeren.
Op dat moment ontstaat er een rare situatie: mevrouw Nip heeft het gevoel dat zij min of meer door een agent en de medewerker van de woningbouwvereniging de tuin in gelokt wordt en beziggehouden wordt met zeurverhalen (het wijk preventie-team meldt wat er allemaal aan woninginbraken en problemen in deze wijk gaande is). Mevrouw Nip heeft duidelijk het gevoel dat zij wordt afgeleid. Ze beëindigt het gesprek en gaat naar binnen, daar treft zij haar logé in tranen aan. Die is kennelijk net onder handen genomen door de dame van het preventie-team, die een medewerkster van de sociale dienst blijkt te zijn. Die meldt dat de vriendin "in ernstige overtredingen is en dat dit grote gevolgen voor haar uitkering zal gaan hebben."

Aan mevrouw Nip wordt op dat moment geen aandacht meer geschonken;

het gaat kennelijk allemaal om de vriendin. Mevrouw Nip vraagt aan de dame op de bank: "En wie bent u dan wel?" Een van de agenten maakt duidelijk dat deze dame van de sociale dienst is. klaagster voelt zich behoorlijk belazerd, want de vriendin heeft anderhalf jaar lang in de clinch gelegen met de sociale dienst om een uitkering te krijgen en heeft over die hele geen periode geen cent gezien. Samenvattend: de relatie tussen de vriendin en de sociale dienst is bar slecht. Mevrouw Nip heeft haar vriendin horen zeggen tegen de medewerkster van de sociale dienst: "hier heb ik geen zin in, hou je uitkering maar, rot op". Ook dit is niet opgevat als een weigering om mee te werken aan het onderzoek.
Feit is dat mevrouw Nip nog steeds de naam van de dame van de sociale dienst niet krijgt. Ze verneemt op dat moment van de dame van de sociale dienst dat er een opdracht zou zijn om bij 60 mensen in deze wijk (Provenierswijk) binnen te vallen… . (met onbekend doel)

Het is mevrouw Nip volstrekt onduidelijk welke overtreding er nu eigenlijk gaande zou zijn. Een gesprek daarover met de medewerkster van de sociale dienst lukt niet; deels omdat de politie blijft zeuren over het feit dat de vriendin op dat moment overstuur is (je moet naar het maatschappelijk werk). De medewerkster van de sociale dienst vindt het een probleem dat er geen aparte logeerkamer zou zijn. Kennelijk vindt de verhuurder hier niets van, want die mengt zich niet in dit gesprek. Voor mevrouw Nip en haar vriendin is dit een belachelijke stelling, want daarover hebben ze nu juist anderhalf jaar gesteggel met de dienst. Alle gegevens zijn al bekend bij de sociale dienst (waar gaat dit over?).

Mevrouw Nip vond de situatie dat er kennelijk een probleem zou zijn met de sociale dienst en dat dat volstrekt zichtbaar wordt uitgespeeld voor mensen die daar niets mee te maken hebben (zoals de Eneco en de woningbouwvereniging) uitermate gênant.

Omdat de stress en paniek dermate groot is dat een redelijk gesprek kennelijk niet meer goed mogelijk is adviseert de oudste agent om het onderzoek op te breken, aldus geschiedt. Bij het verlaten van het pand meldt de medewerkster van de sociale dienst dat men over enige tijd opgeroepen zal worden om de bevindingen te bespreken.

De volgende dag belt de vriendin van mevrouw Nip haar klantmanager bij de sociale dienst en vraagt hem wat hier van de bedoeling was? Alle gegevens waren toch al bekend bij de dienst? Duidelijk was dat, als de dienst zich had aangekondigd voor het huisbezoek, de zaken totaal anders zouden zijn verlopen. Mevrouw Nip en vriendin hebben het gevoel dat de dienst via oneigenlijke weg is binnengekomen.

27 2006.2541 **DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID (SOZAWE)**

NOORD

1. Ziek, zwanger en voorwerp van onderzoek
2. Geen hulp
3. Huisdoorzoeking
3. Controle-onderzoek?

Mevrouw Akoudad is een jonge vrouw die alleen op een kamer woont. Op 22 augustus 2005 heeft zij een uitkering aangevraagd en - na een huisbezoek - toegewezen gekregen.
Mevrouw Akoudad weet dan al dat zij ernstig ziek is. Een gezwel in haar hoofd zorgt voor vergeetachtigheid, verstrooidheid en verkeerde bloedwaardes, waarvoor zij zware medicijnen krijgt. Normaal gesproken zal zij niet aan het werk komen.

Op 20 april 2006 heeft mevrouw Akoudad om 's ochtends negen uur een gesprek met de dienst sociale zaken en werkgelegenheid. Zij is op dat moment een maand of drie zwanger. Aan het eind van het gesprek zegt de dienst meteen een huisbezoek te willen afleggen bij mevrouw Akoudad. Als reden krijgt zij te horen 'dat dit bij iedereen gebeurt en u bent als eerste aan de beurt'.
Mevrouw Akoudad stemt in met het huisbezoek en gaat naar huis. Zes minuten na aankomst melden haar gesprekspartners van de dienst zich aan de deur. De ene medewerker heet Broccoli, de naam van de collega is onbekend gebleven.

Het huisbezoek

Tijdens het huisbezoek verbazen Broccoli en zijn collega zich erover dat er zo weinig papieren zijn. Mevrouw Akoudad legt uit dat zij dyslectisch is en officiële stukken afhandelt met de hulp van een vriendin in Capelle aan de IJssel.
De heren vragen of zij de inhoud van de koelkast mogen controleren. De 'bijdehante' manier waarop zij dat doen, vindt mevrouw Akoudad onprettig. Ook de volgende vraag gaat haar te ver: of zij kan bewijzen dat de aangetroffen tandenborstel van haar is?
Mevrouw Akoudad voldoet aan het verzoek de kastjes te openen in de doucheruimte. Daar treffen de mannen ' mannenspullen' aan: Nivea, shampoo en deodorant. Mevrouw Akoudad maakt duidelijk dat dit de spullen van de hoofdbewoner zijn en dat haar spullen voornamelijk boven liggen - om te voorkomen dat men elkaars spullen gebruikt.
Omdat een gedeelte van haar wasgoed in de kelder ligt en een gedeelte bij de vriendin in Capelle, waar zij zo nu en dan een wasje mag draaien, twijfelen de controleurs aan de juistheid van mevrouw Akoudads adres. Zij zeggen dat zij maar beter bij haar vriendin in Capelle kan gaan wonen.
Het huisbezoek mondt uit in een ruzieachtige sfeer, omdat de medewerkers van de dienst mevrouw Akoudad onder druk zetten om verklaringen af te leggen over de andere bewoners in huis. Mevrouw Akoudad weigert dat en zegt dat de dienst maar contact met die bewoners moet opnemen. Deze opmerking schiet de medewerkers kennelijk in het verkeerde keelgat.

Nasleep eerste huisbezoek

Op het moment van het huisbezoek was mevrouw Akoudad zoals gezegd ernstig ziek en zwanger. Bovendien stond zij op het punt de schuldhulpverlening rond te krijgen. De schuldhulpverleners staken hun diensten echter als de uitkering van mevrouw Akoudad na het huisbezoek wordt opgeschort. De schuldhulpverleners blijken weinig gevoelig voor de argumenten die mevrouw Akoudad en haar ex-partner aanvoeren.

Eén van de medewerkers van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid, mevrouw Da Souza, zegt haar dat zij het benodigde rechtmatigheidsformulier niet meer hoeft in te leveren. Enige tijd later (9 juni 2006) krijgt mevrouw Akoudad echter een brief dat de schuldhulpverlening het rechtmatigheidsformulier niet heeft ontvangen en dat zij dat alsnog zo spoedig mogelijk moet doen, op straffe van een korting van vijf procent.

Na het huisbezoek belt mevrouw Akoudad danig overstuur haar vriend, die voor elkaar krijgt dat op 10 mei een gesprek plaatsvindt op het kantoor van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid. Naar aanleiding van dit gesprek wordt opnieuw een (onaangekondigd) huisbezoek afgelegd door mevrouw Da Souza, met één van de controleurs die bij het eerste bezoek aanwezig was (niet Broccoli) en een onbekende mevrouw.

Tweede huisbezoek

Het tweede huisbezoek wordt op 10 mei afgelegd tussen twaalf uur en twee uur 's middags en verloopt zo mogelijk nog rampzaliger. In de kamer van mevrouw Akoudad treffen de controleurs een extra tandenborstel aan, waarna een van de vrouwen vraagt voor wie die zou zijn.

Mevrouw Akoudad meldt dat dat haar in principe niets aangaat maar dat ze wel bereid is om te vertellen dat ze daar haar schoenen mee poetst.

De medewerkster vraagt waar die schoenen dan zijn.

Mevrouw Akoudad geeft geïrriteerd aan dat het nu zomer is, dat zij zwanger is, dat haar voeten zijn gezwollen en dat zij dus nu alleen maar slippers draagt. Daarna zegt zij dat de schoenen in de kelder liggen. Maar de dienst gaat daar niet kijken. Omdat de medewerksters van de dienst geen make-up zien vragen ze of mevrouw Akoudad dat niet gebruikt. Als zij zegt dat zij dat inderdaad niet gebruikt, wordt dat zichtbaar in twijfel getrokken. Vervolgens kunnen de controleurs maar niet aanvaarden dat mevrouw Akoudad al haar andere spullen - waaronder haar sieraden - in de kelder heeft opgeslagen. Mevrouw Akoudad legt uit dat zij claustrofobisch is en daarom zoveel mogelijk beneden opslaat.

Nasleep tweede huisbezoek

Naar aanleiding van het tweede huisbezoek krijgt mevrouw Akoudad te horen dat zij binnenkort een brief zal ontvangen met een besluit. Zij heeft daar minstens drie keer over gebeld en steeds weer te horen gekregen dat de brief eraan zou komen. Uiteindelijk wordt op 9 juni bekendgemaakt dat de uitkering is beëindigd. Mevrouw Akoudad heeft de hulp ingeroepen van een advocaat.

28 2005.272 DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID (SOZAWE)

NOORDRAND

Bevoegdheidsverdeling tussen rechter en ombudsman maakt dat de ombudsman een zaak niet kan onderzoeken

Toelichting: Klager stelt dat hij in oktober 2003, dat is 1½ jaar voordat hij bij de ombudsman komt, een bijstandsuitkering heeft aangevraagd. Bij het onderzoek, dat aan de toekenning van een uitkering vooraf gaat, werd eerst om bankafschriften over de laatste drie maanden, daarna de laatste zes maanden en daarna de laatste negen maanden gevraagd. Klager heeft het gevoel dat hij op een of andere manier bijzonder in de gaten wordt gehouden. In januari 2005 heeft de dienst meerdere malen gepoogd om een huisbezoek af te leggen. Op 28 februari wordt naar aanleiding van een tweede huisbezoek door de dienst vastgesteld dat klager geen behoefte zou hebben aan een uitkering *"omdat er voldoende liquide middelen zouden zijn."* De dienst meent verder *"dat klager samenwoont met een vrouw, want er zouden gestreken overhemden en geperste broeken en condooms zijn aangetroffen."* Daarnaast meent de dienst dat klager op het betreffende adres niet kan wonen *"omdat het huis vervuild is en in onverwarmde staat werd aangetroffen."* Klager meent dat dit voorgaande een gotspe is; alles wordt omgedraaid: als gevolg van het feit dat hij zolang zonder inkomsten zit, kan hij geen energie meer betalen en is het huis inderdaad onverwarmd. Zou er niet meer informatie voorhanden zijn, dan zou voorgaande voldoende aanleiding vormen voor de ombudsman om een nader onderzoek in te stellen. Echter, klager heeft een advocaat in de arm genomen die een voorlopige voorziening bij de bestuursrechter heeft gevraagd. De rechter heeft vastgesteld dat klager noch op 31 januari noch op 2 of 7 februari in het huis is aangetroffen en verder onvoldoende heeft meegewerkt aan het huisbezoek. Dit alles maakt dat de ombudsman deze zaak, die al inhoudelijk grotendeels door de voorzieningrechter is beoordeeld, niet volledig inhoudelijk kan beoordelen. Omdat de rechter zo nadrukkelijk de door klager bestreden en in zijn klacht verwoorde gang van zaken in zijn oordeel heeft betrokken, is er voor de ombudsman geen ruimte om zelfstandig de zaak te onderzoeken. De ombudsman heeft de dienst die belast is met de voorbereiding van de afhandeling van het bezwaarschrift verzocht om het bezwaarschrift van klager met voorrang te behandelen.
Naschrift: De ombudsman ontvangt korte tijd later bericht dat het laatste verzoek is gehonoreerd.

29 2005.1579 <u>DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID (SOZAWE)</u>

NOORDRAND

Is dit hulp of word ik gepakt?

Mevrouw Van Deursen heeft een klacht ingediend. Zij is een jonge alleenstaande moeder met een een dochter van negen jaar. Na jaren van problemen is zij onlangs gediagnostiseerd als borderliner waarvoor zij binnenkort in therapie zal gaan. De jonge moeder laat zich bij de opvoeding en het voeren van haar huishouden bijstaan door haar ouders en een goede vriend. Op 22 augustus komen twee medewerkers van de sociale dienst onaangekondigd op huisbezoek. Daarbij is klantmanager mevrouw Oud aanwezig.

Paniek

Mevrouw Van Deursen voelt zich in hoge mate door het bezoek overvallen, verneemt hierbij voor het eerst dat er sprake zou zijn van een verdachte woonsituatie en dat zij de dienst moet toelaten tot de woning. Mevrouw Van Deursen is in huilen uitgebarsten en op de grond gevallen en heeft in paniek haar moeder gebeld. Mevrouw Van Deursen meldt dat de medewerkers van de dienst in de woonkamer zijn geweest, het bezoek daarna hebben afgebroken en bij vertrek zeiden ‘Wij weten genoeg’.
Op 24 augustus, twee dagen na het huisbezoek, ontvangt mevrouw Van Deursen een brief waarin staat dat zij binnen een week na ontvangst van die brief bij de dienst moet langskomen en dat haar uitkering per 1 augustus is opgeschort.

Mevrouw Van Deursen is in volledige paniek en weet niet wat haar te doen staat. Zij vreest namelijk dat zij de brief om een of andere reden te laat heeft ontvangen en daardoor verzuimd heeft om binnen een week langs te komen bij de dienst. Zij weet niet wat zij moet doen.
Mevrouw Van Deursen is er heilig van overtuigd dat de klantmanager haar niet goed van zins is. Mevrouw Oud heeft haar niet geholpen toen zij een schuldhulpverleningstraject begon; dit heeft mevrouw Van Deursen op eigen kracht moeten regelen. Mevrouw Oud heeft niet toegestaan dat mevrouw Van Deursen naast therapie cursussen volgt die haar positie op de arbeidsmarkt verbeteren. En mevrouw Oud doet smalend over het feit dat mevrouw Van Deursen op de wachtlijst staat voor therapie en dus nog niet in therapie is.

Interne klachtbehandeling:

Onderzoek leert dat de rapportage aangaande het huisbezoek pas wordt opgemaakt <u>nadat</u> de ombudsman de klacht heeft bekendgemaakt bij het centraal meldpunt klachten. Onderzoek van het CMK wordt - zonder klager te horen - afgerond met de opmerking dat medewerkster Oud van de sociale dienst uitleg heeft gegeven van de situatie en dat dit voor het CMK voldoende basis is om aan te nemen dat zorgvuldig is gehandeld en dat eraan gewerkt wordt om een goed gemotiveerd besluit tot stand te brengen.

30 2006.2548 **DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID (SOZAWE)**

NOORDRAND

1. Privacy nul
2. Vreemde bemoeizucht

Mevrouw Leeghwater heeft een arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van de WIA. Haar zoon heeft een werkloosheidsuitkering. De uitkeringsinstanties stellen een heronderzoek in naar de rechtmatigheid van deze uitkeringen. Moeder en zoon worden ieder apart gehoord in de kantoren van de uitkeringsinstanties, op vrijwel dezelfde moment.
Aan de zoon vraagt de dienst onder meer een schets van het huis te maken, om zijn kamer, het meubilair en het dessin op de gordijnen te beschrijven, om aan te geven wat er in de kasten ligt en waar de kleding van hem respectievelijk zijn moeder is opgeborgen, waar de lakens liggen en of zijn spijkerbroeken worden opgehangen dan wel in de kast liggen. De ambtenaar laat weten dat het niet normaal is als zijn kleding bij die van zijn moeder ligt.

Mevrouw Leeghwater krijgt te horen dat het niet normaal is dat zij nog steeds in een tweepersoonsbed slaapt, terwijl zij al zo lang geleden gescheiden is. Verder wordt haar gevraagd waar zij het geld opbergt dat zij van de bank heeft gehaald.

Rechten bij huisbezoek
In het gesprek laten de ambtenaren weten dat zij een huisbezoek willen afleggen. Zij vertellen mevrouw Leeghwater wat haar plichten bij zo'n huisbezoek zijn. Van de ombudsman wil zij weten wat haar rechten zijn.
De ombudsman legt haar uit dat - afhankelijk van de regels waar de ambtenaren zich op baseren - een verplichting kan ontstaan om mee te werken aan een huisbezoek, maar dat zij daarnaast het recht heeft om haar privacy te beschermen. De balans tussen meewerken en weigeren hangt af van of- en hoe ernstig de eventuele verdenkingen tegen haar zijn. Het is in het algemeen zo dat controleurs c.q. opsporingsambtenaren moeten kiezen voor de minst ingrijpende onderzoeksmaatregelen als er alternatieven voorhanden zijn. Verder moeten zij zich bij de uitvoering van het huisbezoek gedragen alsof zij een huisbezoek afleggen bij hun eigen moeder.

31 2006.2568 DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID (SOZAWE)

NOORDRAND

Angst voor een huisbezoek

=========================

N.a.v. een telefonisch onderhoud schrijft de ombudsman aan mevrouw Gerhard

----

Geachte mevrouw Gerhard,

Zojuist heb ik telefonisch met u van gedachten gewisseld over de huisbezoeken zoals die in Rotterdam worden afgelegd.
Tot mijn verbazing heb ik van u vernomen dat uw klantmanager van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid u gezegd zou hebben dat een huisbezoek nooit meer dan een half uur van tevoren aangekondigd hoeft te worden. Dit verbaast mij omdat het inhoudt dat huisbezoeken dus per definitie onaangekondigd c.q. half aangekondigd zijn. Kennelijk is het uitgesloten om het tijdstip van het huisbezoek vast te stellen in overleg.

Wellicht doe ik er goed aan u te melden dat de norm van de ombudsman in deze is dat een huisbezoek - en zeker een onaangekondigd of half aangekondigd huisbezoek - alleen mag worden afgelegd als er geen andere middelen zijn om de benodigde informatie te verkrijgen. En dat de ambtenaar het huisbezoek zo moet afleggen, zoals hij zou willen dat het bij zijn moeder zou gebeuren - de zogenoemde Moedernorm van de ombudsman.
Voorshands dank ik u voor het in het instituut van de ombudsman gestelde vertrouwen.

w.g. De ombudsman

32 2006.3105 DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID (SOZAWE)

NOORDRAND

1. Afgedreigde toestemming
2. Geen zorgvragen noch bekommernis
3. Geen onschuldpresumptie

Mevrouw Stiller is een gescheiden vrouw van 51 jaar. Zij is zeer ernstig en levensbedreigend ziek geweest en recentelijk heeft zich een tweede vorm van kanker bij haar geopenbaard. Mevrouw Stiller is met haar klachten over de dienst sociale zaken en werkgelegenheid terechtgekomen bij de ombudsman. Zij vindt dat de dienst haar behandeld heeft als een crimineel, omdat er geen open gesprek is geweest, er geen zorgvragen zijn gesteld en zij niet de gelegenheid heeft gekregen haar kant van de zaak te belichten.

Het huisbezoek

Mevrouw Stiller heeft zich voortdurend moeten verdedigen en is daardoor volledig in paniek geraakt. Gênant is dat de medewerksters van de dienst – die toch weet moeten hebben van haar ziektegeschiedenis - daarvoor geen enkel begrip tonen en ook de paniek bij mevrouw Stiller negeren. Volgens mevrouw Stiller lijken de medewerksters er eerder van te genieten. Hun houding is bot en onwelwillend.
De medewerksters voeren de druk op, zodat mevrouw Stiller nog meer in paniek raakt.
Zo kondigen de medewerksters - juridisch gezien volkomen ten onrechte - aan dat zij haar uitkering zal verliezen als zij niet binnen een uur toegang verschaft tot haar woning. Verder laten de medewerksters blijken dat zij volstrekt niet geloven dat mevrouw Stiller haar sleutels, portemonnee en metrokaartje kwijt is en geen geld heeft voor de metro. Mevrouw Stiller vindt het te gek voor woorden dat de dienst haar zo feitelijk dwingt om zwart te rijden. Bovendien suggereren de medewerksters dat zij de meubels van mevrouw Stiller zo luxueus vinden dat deze getaxeerd moeten worden, zodat kan worden vastgesteld of zij niet te veel eigen vermogen heeft.
Mevrouw Stiller is totaal verrast door deze opstelling en heeft zich tot dan toe nooit gerealiseerd welke bevoegdheden de dienst heeft. Anderhalve maand na het huisbezoek stelt zij vast dat het een loos dreigement is geweest.

Onduidelijke redenen

Mevrouw Stiller vraagt of de dienst een speciale aanleiding heeft voor het haars inziens vreemde gedrag. Wordt zij ergens van verdacht? Heeft de dienst een tip ontvangen? Zocht de dienst naar stiekeme inkomsten of naar een inwonende partner?
Het enige antwoord dat zij krijgt is: 'Mevrouw, ook al zou dat zo zijn dan zouden wij u dat nooit zeggen.' Daarmee staat volgens mevrouw Stiller vast dat de toestemming voor het betreden van de woning is afgedwongen en zeker niet gebaseerd op inhoudelijke informatie over wat de dienst wil verifiëren of

controleren.
Mevrouw Stiller geeft aan dat zij vooraf niet over haar rechten en plichten bij een huisbezoek is geïnformeerd. Om die reden wist zij niet dat zij de toestemming voor het huisbezoek en de doorzoeking van het huis had kunnen weigeren. Zij heeft dus geen afweging kunnen maken of zij zou meewerken aan het onderzoek en heeft ook niet kunnen overwegen om de toestemming in te trekken toen de paniek toesloeg. Dat haar uitkering zou worden ingetrokken als zij niet binnen een uur toegang tot haar huis zou verschaffen, heeft zij voor waar aangenomen.
Haar is tijdens het huisbezoek niet gevraagd of zij de kasten wilde openen - het is haar opgedragen. 'Doe uw kast open! Doe uw ijskast open!' Weigeren of de opdracht ter discussie stellen was geen optie.

Mevrouw Stiller heeft er aanstoot aangenomen dat medewerksters van de dienst zich op een 'vlerkerige manier' met haar privéleven hebben bemoeid. Dat zij ervoor kiest haar reservesleutels achter te laten bij een vriendin, die optreedt als mantelzorger, gaat de dienst eigenlijk geen snars aan. De vraag waarom zij die sleutels niet bij haar moeder of dochter in de buurt achterlaat, vindt zij volstrekt buiten de orde.
Nadat mevrouw Stiller de sleutels van haar huis heeft opgehaald bij haar vriendin en terugkomt bij haar huis ziet zij dat de medewerksters van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid staan te wachten bij haar voordeur. Op de een of andere manier zijn zij de deur van de centrale hal gepasseerd.

Klachtbrief
Om haar klachten te bespreken heeft mevrouw Stiller aanvankelijk een afspraak met een medewerker van het Centraal Meldpunt Klachten. Deze medewerker heeft de afspraak echter afgezegd en zijn reactie uitsluitend gebaseerd wat de medewerksters van de dienst hem hebben verteld.

33 2004.1464 DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID (SOZAWE)

OUDE MAAS

1. Geen identificatiemiddel getoond
2. Er is niet verteld of er een last tot binnentreden is verstrekt;
3. Niemand heeft verteld waar het onderzoek toe diende
4. Geen schriftelijk stuk is achtergelaten;
5. Onduidelijk of betrokkene als verdachte werd aangemerkt;
6. Op geen enkel moment tijdens het onderzoek een waarschuwing gehad dat betrokkene niet (meer) tot antwoorden verplicht zou zijn

Mevrouw Prins heeft -naar aanleiding van een huisbezoek op 9 november 2004 door (onder anderen) medewerksters van de sociale dienst - de aanzegging gekregen dat haar uitkering beëindigd zal worden. Mevrouw Prins heeft de navolgende beschrijving gegeven van het huisbezoek:

Mevrouw Prins is op 9 november 2004 rond een uur of half tien 's ochtends bij het verlaten van haar huis op de stoep aangesproken door drie dames in de burger en een mannelijke politieagent. Eén van de dames zegt: 'Mogen wij u even wat vragen?'. Mevrouw Prins is enigszins geschrokken (wat moet zo'n bezoek met een agent?), maar is natuurlijk bereid om vragen te beantwoorden.
De dames en de agent willen het gesprek echter in de woning verder voeren en vragen: 'Mogen wij even binnenkomen?'. Hoewel zij dit niet van plan was, staat mevrouw Prins toe dat de vier mensen binnenkomen.
Eenmaal binnen stellen de bezoekers zich voor met naam en functie. Mevrouw Prins (60+) kan dat zo snel allemaal niet onthouden. Zijn vraagt of men plaats wil nemen. Dat wil men niet.
Er wordt gevraagd: 'Heeft u al eens een controle gehad?' Mevrouw Prins antwoordt bevestigend.

Verklaring geëist
De agent begint mevrouw Prins vragen te stellen over het leven in de wijk. Mevrouw Prins begrijpt op dat moment nog steeds niet waar zij bezoek aan te danken heeft, voelt zich overrompeld en antwoordt gedwee en zonder enige reserve.
Nadat de agent het gesprek heeft afgerond, vraagt een dame, die kennelijk medewerkster van de dienst sociale zaken werkgelegenheid is, 'of zij het huis van mevrouw Prins mag zien?'
Zwakjes probeert mevrouw Prins er achter te komen wat daarvan de bedoeling is, maar zij stemt toe - overrompeld als zij is door de hele situatie.
Zonder veel omwegen maakt de medewerkster duidelijk dat zij de bovenverdieping van de maisonnette wil bekijken. Mevrouw Prins laat het toe - hoewel het verzoek vreemd is en zij nog steeds geen idee heeft wat voor controle hier aan de gang is.
Boven eist de medewerkster dat alle kasten geopend worden, nog steeds zonder een reden gegeven voor dit onderzoek. Mevrouw Prins achteraf: 'Ik heb het gewoon maar gedaan…'

De medewerkster van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid merkt op 'dat het lits jumeau wel erg groot is' en vraagt ' waar dat voor nodig' is. Mevrouw Prins zegt dat het bed een erfstuk is.
Verder merkt de medewerkster op dat er wel 'erg veel' mannenkleding in de kasten aangetroffen wordt. 'Van wie is al die kleding?' Het antwoord dat die mede toebehoort aan haar zoon wordt weggehoond.
De medewerkster wil weten wat er zit in plastic zakken die zij aantreft en eist dat die worden geopend. In de desbetreffende plastic zakken treft zij bankafschriften aan van een en/of rekening die op naam staat van mevrouw Prins en een vriend van haar. De medewerkster eist een verklaring voor wat zij aantreft en vraagt indringend wie de andere persoon is die vermeld wordt op de bankafschriften. Zij vraagt verder waar die persoon woont, wat zijn bron van inkomen is en waar de rekening voor dient. Mevrouw Prins antwoordt met deze vriend een LAT-relatie te onderhouden, dat zij niet aan de rekening kan komen omdat zij geen bankpasje heeft, dat zij ook nooit een transactie met deze rekening heeft uitgevoerd en dat het geld bestemd is om de begrafenis van haar vriend op Sardinië veilig te stellen. De medewerkster van de sociale dienst zegt: 'Dit nemen we mee. We gaan dit uitzoeken.'
[Het meenemen van bewijsstukken is in strijd met het protocol huisbezoeken van SoZaWe: zie Deel 4: Delen uit het protocol SoZaWer onder 10]
De medewerkster vervolgt het onderzoek, stelt vragen over de LAT-relatie en verwerpt de visie van mevrouw Prins op het incidentele karakter van de relatie, die geen 'gezamenlijke huishouding' impliceert. De medewerkster: 'Uw uitkering zal per direct beëindigd worden.' De medewerkster kijkt daarna bij alle medicijndoosjes welke naam op het etiket staat, stelt daar vragen over en stelt vragen over de aangetroffen haarlotion.

Klacht
Desgevraagd vertelt mevrouw Prins de ombudsman dat geen van de binnentredende personen een identificatiemiddel heeft getoond, dat zij niet hebben verteld of er een last tot binnentreden is verstrekt, dat niemand heeft verteld waar het onderzoek toe diende en dat er geen schriftelijk stuk is achtergelaten. Verder is mevrouw Prins niet verteld of zij al tijdens het onderzoek als verdachte werd aangemerkt. Bovendien is zij op geen enkel moment tijdens het onderzoek gewaarschuwd dat zij niet (meer) tot antwoorden verplicht was.

Naschrift:
Deze afgedwongen Huisdoorzoeking leverde *bewijzen* op die door de juridisch adviseur van mevrouw Prins werden aangemerkt als 'fruits of a poisonous tree' (onrechtmatig verkregen bewijs). Voordat het tot een beoordeling door de rechter daarvan is kunnen komen, heeft de dienst de uitkering hersteld. (Zie Deel 4, Jurisprudentie, uitspraak 11 april 2007, rechtbank Amsterdam)

34 2004.1523 <u>DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID (SOZAWE)</u>

OUDE MAAS

Klacht- en klantbehandeling onvoldoende objectief

Toelichting: De uitkering van klaagster wordt opgeschort omdat de dienst vermoedt dat haar ex-partner bij haar inwoont. Omdat klaagster geen opschortingsbesluit ontvangt, vraagt ze de dienst om opheldering. De klantmanager zou haar daarbij zo onplezierig te woord hebben gestaan, dat ze een klacht indient. Een telefoongesprek dat ze vervolgens voert met de teamchef eindigt in een woordenwisseling. Na twee weken treft klaagster de klantmanager met een collega aan de deur voor een onaangekondigd huisbezoek. Klaagster weigert medewerking aan het huisbezoek omdat haar klacht nog niet is behandeld en zij geen vertrouwen in haar klantmanager heeft. De dienst beëindigt vervolgens de uitkering omdat niet kan worden vastgesteld of klaagster er recht op heeft.

Klaagster neemt een advocaat in de arm, die de dienst vraagt de zaak te heroverwegen en vraagt om een reactie op de klacht. De advocaat ontvangt een briefje van de teamchef, waarin staat dat de uitkering is beëindigd '*omdat er sprake is, na gedegen onderzoek, van een gezamenlijke huishouding. Voor wat betreft de klacht kan ik u melden dat ik die ongegrond verklaard heb en wel om de volgende redenen: Mw M. heeft zich in haar opstelling zowel naar mij, als naar mijn medewerkers zeer onbehoorlijk gedragen. Na onderzoek is mij in ieder geval niet gebleken dat er sprake is geweest van een woordenwisseling tussen Mw. M. en haar klantmanager. (-) Voor wat betreft het (-) huisbezoek wil ik u melden dat ik als teamchef bepaal wie er waar op huisbezoek gaat, het is ook aan mij om te beoordelen of er sprake is van een objectief en zorgvuldig onderzoek. Vraagtekens omtrent deze materie zijn m.i. niet aan de orde.*'

De ombudsman vraagt zich af of aan deze reactie een objectieve toets van de situatie is voorafgegaan en vraagt de dienst de klacht nog eens serieus te behandelen en klaagster daarbij te horen. Ondertussen heeft klaagster de zaak aan de rechter voorgelegd, die het besluit van de dienst vernietigt. De rechter stelt vast dat er onvoldoende aanleiding was voor het huisbezoek en dat er onvoldoende concrete aanwijzingen waren dat sprake is van samenwoning. De dienst schrijft de ombudsman vervolgens dat hij klaagster zal uitnodigen om het voorval te bespreken en excuses aan te bieden. Omdat de klantmanager inmiddels is vertrokken en de teamchef een ander team gaat leiden, zal ze met beiden geen zaken meer hoeven doen. De dienst sluit af met de opmerking dat in de rapportages, briefwisseling en gesprekken '*een zekere frustratie doorspeelt over feiten die aangedragen moeten worden bij beëindiging van een uitkering. De druk op handhaving en fraudebestrijding is hoog, maar de feiten zijn vaak niet voldoende om een bezwaar te weerstaan.*'

35 2005.1389 **DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID (SOZAWE)**

OUDE MAAS

1. Handleidingen huisbezoeken zijn weinig verplichtend en meerduidig.
2. Het besluit om een onaangekondigd huisbezoek af te leggen wordt op een relatief laag ambtelijke niveau genomen, zonder ruggespraak met de leiding.
3. Het huisbezoek wordt afgelegd door medewerkers op een laag ambtelijke niveau. Soms zelfs met een stagiaire (zonder legitimatiebewijs).
4. De rapportages over het huisbezoek, zijn vormvrij en bieden vrijwel geen houvast voor een inhoudelijke controle door anderen.
5. Er is op geen enkele manier vastgelegd binnen welke termijn een rapportage van het huisbezoek moet worden opgemaakt.
6. Als de sociale dienst toestemming vraagt om binnen te komen, maakt de dienst niet duidelijk wat zij allemaal wenst te onderzoeken en op welke wijze zij dat wenst te doen. Daarmee wordt het voor de burger onmogelijk om weloverwogen toestemming te verlenen.
==========================
N.a.v. klachten hoort de ombudsman SoZaWe medewerksters en verkrijgt zo inzicht in de praktijk van huisbezoeken vanuit het perspectief van de medewerksters
--

Een medewerkster (mevrouw Yilmaz contactueel medewerker dienstverlening (CMD)) en haar leidinggevende (mevrouw Muys teamchef) worden gehoord n.a.v. een klacht van de heer Karman
Verantwoordingsstructuur: Eindverantwoordelijke is de districtsmanager. Inhoudelijke problemen en vragen over de juiste uitleg van de wet worden in eerste instantie besproken met de kwaliteitsmedewerker en eventueel met de teamchef en met collega's.
Aangekondigd en onaangekondigd bezoek
De ombudsman: ‘Staan binnen de dienst afspraken op papier over hoe en wanneer er huisbezoeken worden afgelegd en wanneer dit middel wel of niet mag worden gebruikt – bijvoorbeeld in de vorm van een handleiding?’
Mevrouw Yilmaz: ‘Ja, natuurlijk is er een handleiding in welke situaties je een huisbezoek mag of moet afleggen. Daarnaast is de dossierinhoud en het verleden van de persoon bepalend voor de keuze of een huisbezoek moet worden afgelegd.’
De ombudsman stelt vast dat er een bericht van de directie is, waarin staat beschreven wanneer een huisbezoek wél en niet mag worden afgelegd. Hij vraagt daarvan een kopie en vraagt verder: ‘Bestaat er een verschil tussen een wel of niet aangekondigd huisbezoek?’
Mevrouw Yilmaz: ‘Een onaangekondigd huisbezoek vindt plaats als het gevaar bestaat dat relevante informatie verdwijnt als wij het huisbezoek zouden aankondigen. Het besluit om een onaangekondigd huisbezoek af te leggen wordt door de klantmanager genomen.’
‘Een aangekondigd huisbezoek wordt meestal afgelegd om de woonsituatie te

controleren voordat de uitkering voor het eerst wordt toegekend. Of als wij vermoeden dat mensen samenwonen. Of wanneer het adres niet lijkt te kloppen. En natuurlijk speelt ook je gevoel een rol.'
De ombudsman stelt vast dat mevrouw Yilmaz dus zelf bepaalt of zij een onaangekondigd huisbezoek wil afleggen.
Mevrouw Yilmaz bevestigt dat ten dele: soms maakt zij zelf de keuze, soms niet.
De ombudsman: 'Kunt u aangeven wanneer u die keuze als contactueel medewerker dienstverlening zelfstandig maakt en wanneer in overleg?'
Mevrouw Yilmaz: 'Bij een vermoeden van samenwoning - door een tip van buiten bijvoorbeeld - moet je onaangekondigd gaan.'
De ombudsman vraagt of de teamchef, dan wel de kwaliteitsmedewerker wordt betrokken bij de afweging of er al dan niet een onaangekondigd bezoek wordt afgelegd.
Mevrouw Yilmaz meldt dat zij dat meestal wel gaat vragen.
Vervolgens licht mevrouw Yilmaz toe, dat zij altijd vóóraf met iemand van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid overlegt.
De ombudsman stelt vast dat het initiatief voor een onaangekondigd huisbezoek bij mevrouw Yilmaz ligt. Zij heeft daarover (kennelijk onverplicht) vrijwel altijd contact met een andere medewerker binnen de dienst - dat is niet per se haar teamchef of de kwaliteitsmedewerker. Zij maakt de keuzes nooit in haar eentje. Zij moet melden waar ze naartoe gaat. Zo werkt de organisatie.
De ombudsman: 'Is er een soort van toets om op huisbezoek te gaan? Wordt op enig moment afgewogen of het huisbezoek niet een te zwaar middel is om helderheid te verkrijgen over wat de dienst wil weten?'
Mevrouw Yilmaz: 'We gaan niet zo maar. Een onaangekondigd huisbezoek kost tijd en er is meer dan genoeg werk. Zo'n keuze baseren we op onder andere op het gedrag van de klant….'
De ombudsman: 'U heeft geen toestemming nodig om op huisbezoek te gaan?'
Mevrouw Yilmaz: 'Nee!'

Informatie
De ombudsman: 'Krijgt de cliënt bij zo'n huisbezoek vooraf of achteraf informatie over zijn rechten en/of plichten? Of heeft de dienst sociale zaken en werkgelegenheid dat al bij het eerste bezoek uitgelegd ?'
Mevrouw Yilmaz: 'Bij deze klant heb ik het niet uitgelegd. Meestal leg ik het uit bij een eerste uitkering of als wij vermoeden dat iemand samenwoont. In dit geval vermoedde ik iets. Want ja… zijn partner was op hetzelfde moment ook ziek en ook niet aanwezig bij het onaangekondigde huisbezoek. Hij is al vier jaar mijn klant. Ik was nog nooit bij hem langs geweest.'
De ombudsman: 'Van elk huisbezoek wordt een rapportage gemaakt?'
Mevrouw Yilmaz: 'Ja. Ik heb het neergezet in een doelmatigheidsonderzoek, dat voortvloeide uit de melding van het reïntegratiebureau. Dat bureau meldde ons dat mijnheer Karman niet aan werk komt door zijn gedrag. Ik heb er dus geen aparte rapportage van gemaakt.'

De ombudsman: ‘Is er een sjabloon, een format of een formulier dat u moet invullen?’
Mevrouw Yilmaz: ‘Voor huisbezoeken geldt een apart werkproces. Maar in dit geval was het meer een onderzoek in verband met zijn situatie, zijn ziekte, mijn twijfels in verband met zijn gedragingen.’
De ombudsman vraagt zich af of het Centraal Meldpunt Klachten de rapportage nog wel op het beeldscherm kan terugvinden als het op deze manier wordt ‘weggeschreven’.
Mevrouw Yilmaz: ‘Nee. Het is nog steeds terug te vinden. Ik heb er contact over gehad met het meldpunt. Ik heb telefonisch doorgegeven waar men het kon vinden. Ik heb de rapportage al heel lang geleden gemaakt, de dag voor mijn vakantie.’
De ombudsman: ‘Dat is dus niet direct na het huisbezoek?’
Mevrouw Yilmaz: ‘Op 25 mei was het huisbezoek,op 23 juni werd het verslag opgemaakt. Ik heb er ongeveer een maand over gedaan omdat ik mijnheer Karman een termijn had gegund om alsnog beter te worden en op gesprek te komen. De rapportage is opgemaakt nadat de volgende stap in het werkproces is gezet.
De ombudsman tegen de leidinggevende: ‘Je zou zeggen dat een huisbezoek een vrij ingrijpend middel is en de regel dus zou moeten zijn dat het verslag vrij snel na het huisbezoek wordt opgemaakt. Is dat gebruikelijk?’
Mevrouw Muys: ‘Gebruikelijk is dat er snel gerapporteerd wordt. Maar er zijn omstandigheden die dat verhinderen.’
Mevrouw Yilmaz: ‘De volgende dag zijn er andere dingen. Je kunt bij ons niet goed plannen wat je de volgende dag precies gaat doen.’
De ombudsman: ‘Ik stel vast dat er geen formulier bestaat dat naar aanleiding van huisbezoeken moet worden ingevuld.’
Mevrouw Yilmaz: ‘Dat was er wel, maar nu niet meer. Je moet je rapportage in het werkproces schrijven. Er is wel een handleiding die aangeeft wat je kunt onderzoeken als je op huisbezoek gaat en waarop je moet letten.’
Mevrouw Muys: ‘Ik zal het even toelichten. In het verleden - tot 1 juli - kon je niet vastleggen dat je op huisbezoek was geweest. Wij wilden dat wel graag vastleggen, al was het maar om te weten hoe vaak het gebeurt, wanneer het gebeurt en wat de resultaten zijn. Daarvoor gebruikten we aanvankelijk het formulier. Vanaf 1 juli kunnen we dit in het systeem invoeren, zodat wij al die gegevens kunnen traceren.’
De ombudsman: ‘Heeft dat formulier ook een vaste indeling? Wordt er bijvoorbeeld gevraagd wie er op huisbezoek met wie is geweest?’
Mevrouw Muys: ‘Dat komt in de rapportage.’
De ombudsman: ‘Maar de rapportage is vormvrij?’
Mevrouw Muys: ‘Ja.’

Binnen laten

De ombudsman: ‘Ik stel vast dat je de informatie over de toestemming, het doel et cetera niet steeds op dezelfde plek kunt terugvinden.
Als u op huisbezoek komt, verzamelt u niet alleen gegevens door met een cliënt te spreken, u neemt ook dingen waar.’

Mevrouw Yilmaz: ‘Je kijkt ook rond, inderdaad.’
De ombudsman: ‘Weet de cliënt dat u op deze wijze gegevens verzamelt?’
Mevrouw Yilmaz: ‘Je kunt altijd je dossier inzien.’
De ombudsman: ‘Achteraf kan hij dat dus vaststellen?’
Mevrouw Yilmaz: ‘Dat klopt.’
De ombudsman: ‘U zegt het in ieder geval niet van tevoren?’
Mevrouw Yilmaz: ‘Cliënten komen ook op het spreekuur. Ook dan kijk ik naar de kleding en hoe de cliënt zich gedraagt. Je gaat dan niet vertellen dat je dat soms ook vastlegt. Je legt alleen maar dingen vast die relevant zijn voor het bepalen van het recht op uitkering. Je legt uiteraard geen privégegevens vast die daar niets mee te maken hebben.’
De ombudsman: ‘Dat snap ik, maar ik stel alleen maar vast dat u, als u op huisbezoek komt, cliënten niet vooraf informeert dat u - door waarnemingen - controleert of het verhaal dat hij houdt klopt. De cliënt hoort alleen wat het doel van het onderzoek is, want dat vertelt u altijd?’
Mevrouw Yilmaz: ‘Ja.’
De ombudsman: ‘Als u langskomt, kan er iemand opendoen. Dat kan een kind zijn, dat kan de klager zijn…’
Mevrouw Yilmaz: ‘In dit geval was het zijn dochter.’
De ombudsman: ‘Hoe oud is die dochter?’
Mevrouw Yilmaz: ‘Zestien, zeventien jaar. Als een klein kind opendoet, vragen wij: wil je je ouders roepen?
Ik heb de dochter gevraagd of we binnen mochten komen? Dat mocht. Zij vertelde dat haar vader ziek in bed lag. Ik ben naar binnen gegaan. Haar vader lag in bed. De deur stond open. Ik stond voor de deur en zei tegen mijnheer Karman: ‘O, u bent toch ziek…’ De partner was niet thuis, die was medicijnen aan het halen.’
De ombudsman: ‘Heeft de cliënt de mogelijkheid om, als u onaangekondigd komt, te zeggen ‘het komt nu even niet uit, ik wil u nu niet ontvangen?’.’
Mevrouw Yilmaz: ‘Dan kan ik niet naar binnen en ga ik overleggen met bijvoorbeeld de kwaliteitsmedewerker. Ik ga in ieder geval niet zomaar een uitkering opschorten. Als ik de woonsituatie kom controleren en niet naar binnen mag, kan ik de rechtmatigheid niet vaststellen. Dan kan ik wel aangeven dat dit gevolgen zal hebben voor de uitkering. Maar als ik kom controleren of iemand zijn arbeidsverplichting naleeft kan dat niet.’
De ombudsman: ‘Het betekent dus dat u in dat geval toestemming zou moeten hebben om binnen te komen?’
Mevrouw Yilmaz: ‘Ja.’
De ombudsman: ‘Hoe gaat dat gesprek aan de deur normaalgesproken?’
Mevrouw Yilmaz: ‘Meestal bellen we aan en zeggen: ‘Wij komen de woonsituatie controleren’. Enige tijd geleden hadden wij een klant, die ziek was. Van haar mochten wij niet naar binnen. Toen zei ik: ‘Nou dat is goed, dan kan ik het recht niet vaststellen’ en ben toen weggegaan. Je moet je legitimeren. De stagiaire heeft geen legitimatiebewijs. Verder hebben alle collega’s een legitimatiebewijs.’

Verantwoording
De ombudsman: 'Wordt u ooit op uw rapportages aangesproken?'
Mevrouw Yilmaz: 'Ja, natuurlijk.'
De ombudsman: 'Hoe gaat dat dan?'
Mevrouw Yilmaz: 'De kwaliteitsmedewerker doet steekproeven.'
De ombudsman: 'Steekproefsgewijs of als de cliënt een probleem maakt?'
Mevrouw Yilmaz: Beide. Het is niet zo dat ze permanent mijn rapportages controleren.
'Ik sta als controleur tussen de klant en de dienst. Klanten rekenen mij aan wat ik namens de dienst zeg. '
De ombudsman: 'Het hele beeld is dat u nog al dwingend zou zijn…'
Mevrouw Yilmaz: 'Dat is het directe gevolg van de Wet werk en bijstand, waarbij we veel meer de regie over de arbeidsmarktopleiding hebben. De wet verplicht de mensen om langs te komen, om naar de integratiebureaus te gaan, om werk te zoeken. Als ze zeggen dat zij ziek zijn, laat je ze keuren.'

36 2005.1643 **DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID (SOZAWE)**

OUDE MAAS

Mistige organisatiestructuur

==========================

E-mail-wisseling tussen de ombudsman en het Centraal Meldpunt Klachten (CMK) SoZaWe

----

Vraag van de ombudsman aan Centraal Meldpunt Klachten (CMK) SoZaWe:
Uit mijn intake aantekeningen ontleen ik de volgende gegevens: op 16 augustus 2005 vindt rond 16:00 komen onaangekondigd twee onbekende dames bij klager aan de deur met de melding "dat dit een huisbezoek in opdracht van SoZaWe is, een zogenaamd adresonderzoek op basis van een melding". De heer Hugen is nog nooit over dit onderwerp door de dienst onderhouden en schrikt zich rot. De cliëntmanager van de heer Hugen (mevrouw Haasbroek) was niet aanwezig bij het onderzoek. De twee dames voeren het onderzoek uit, beide legitimeren zich bij binnenkomst. De dames komen alleen in de huiskamer, er vindt een 20 minuten durend gesprek plaats over wie woont hier, is er sprake van onderhuur? Na het huisbezoek is er geen bericht achtergelaten wie er is langs gekomen en onder wiens verantwoordelijkheid dit heeft plaatsgevonden. De heer Hugen krijgt ondersteunende woonbegeleiding via thuiszorg en vraagt zich af of de thuiszorg medewerkers de melding hebben gedaan? Aan de balie op het hoofdkantoor van SoZaWe wordt klager geweigerd om informatie over het huisbezoek te verstrekken.
==================

Antwoord van het Centraal Meldpunt Klachten SoZaWe aan de ombudsman:
Het betreft een huisbezoek afgelegd door twee medewerksters van Projectbureau Veilig. Op verzoek van het gemeentebestuur moeten immers, zoals u weet, heel veel huisbezoeken afgelegd worden. In het verzorgingsgebied van district Oude Maas wordt met name bij alleenstaanden beneden een bepaalde leeftijd door middel van huisbezoeken nagegaan of er iets bijzonders is. Bij Hugen zijn kennelijk geen bijzonderheden geconstateerd. Ik neem niet aan dat hij aan de balie van hoofdkantoor is geweest, maar bijvoorbeeld op de Herenwaard?
Daar Projectbureau Veilig geen onderdeel van SoZaWe is kan het CMK helaas verder niet zo heel veel voor u betekenen denk ik.

37 2006.2900 DIENST SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID (SOZAWE)

OUDE MAAS

1. Geen huisbezoek? Dan ook geen voorschot (afgedwongen toestemming)
2. Genante schending van privacy
===========================
Klager schrijft de ombudsman:

Geachte heer, mevrouw:

Naar aanleiding van uw brief van 18 september jongstleden en mijn telefonisch gesprek met mevrouw Bouiki van 21 september jongstleden hierbij komt mijn reactie:
17 juli 2006 heb ik samen met mijn vrouw een WWB- uitkering via de sociale dienst Rotterdam aangevraagd. Wij hebben een reactie van de dienst dat [wij] een aantal bewijsstukken nog moeten inleveren!
Wij hebben die bewijsstukken netjes op tijd naar haar gestuurd! Na een tijd heb ik de dienst gebeld om te vragen of we een voorschot zouden kunnen krijgen. Dat hebben we nodig voor onze betalingsverplichtingen (energie en huur enzovoort) en voor levensonderhoud. Ik heb van de dienst begrepen dat de aanvraag nog twee maanden zou duren! De dienst weigerde een voorschot aan ons toe te kennen. De reden hiervoor is dat een huisbezoek noodzakelijk zou zijn en daarna komt een voorschot. Ik heb duidelijk aan haar uitgelegd dat we geen geld hebben maar de klantmanager Zuiver luistert niet naar ons!
Mevrouw Zuiver en een van haar collega's kwam bij ons op huisbezoek. Tijdens het huisbezoek stelt mevrouw Zuiver de volgende vragen:
o Ik wil de originele bewijsstukken zien!
o Hoeveel slaapkamers zijn er in de woning!
o Wonen jullie allemaal op dit adres!
Ik vind het grappig als iemand zoiets van ons vraagt! Mevrouw Zuiver wilde toch onze slaapkamers zien? Ze ging toen naar onze slaapkamer en ze wilde dat mijn vrouw haar kleerkast zou openen! Wat denkt men dat er in een klerenkast zit? Ik vind dat mevrouw Zuiver haar grenzen heeft overschreden! Ik ga geen klerenkast van mijn vrouw aan anderen laten zien dat is te privé! Ik heb tegen mevrouw Zuiver gezegd: als de onze klerenkast moeten openen om bijstand te krijgen dan willen we dit geld niet!

Dit is wel heel schandalig
Daarom hebben we besloten met mevrouw Zuiver te stoppen en geen reactie op de brieven van haar te geven.
Het is beter (bij ons) dat we van de honger dood gaan, dan onze privé-kleding aan andere te laten zien om geld te krijgen!
We zitten echt in een noodsituatie voor wat betreft onze betalingsverplichtingen en voor ons levensonderhoud en we weten niet hoe we verder moeten gaan in het

leven! Als iemand of de gemeente ons bijstand wil verlenen dan hoeft dat niet op die onfatsoenlijke manier!
Ik ga ervan uit dat de wet goed is en mevrouw Zuiver haar grenzen heeft overschreden of dat de wet niet goed is en dan hebben we een RAMP!
[...]
Ik wilde zelf niet dat iemand me zou dwingen om bij mij in huis te komen. Ik bepaal zelf wie er in mijn huis komt! Dat is van ons privé en dat is gebruikelijk hier in Nederland!.
In overleg met mijn vrouw hebben we de toestemming aan mevrouw Zuiver gegeven om onze woning te bezoeken. De reden hiervoor is dat de drie kleine kinderen hebben die geen schuld aan ons omstandigheden hebben. Deze kinderen willen ook eten!. Hierbij zet ik nu alle brieven van belang die ik van sociale Zaken in Rotterdam ontvangen heb en mijn reactie op de brieven. We zitten in een noodsituatie en we hebben sinds drie maanden geen geld om te leven en om aan onze betalingsverplichtingen te voldoen! Ik hoop dat ik u hiermee voldoende heb geïnformeerd bij voorbaat dank voor uw snelle reactie en begrip met vriendelijke groeten.

---

38 2006.3033 CENTRUMRAAD

1. Niet via de voordeur
2. Paspoortcontrole in eigen huis
3. Uitleg noch legitimatie
====================
De heer Schenk beëindigt zijn brief alsvolgt:
Rotterdammers die in de laan waar de burgemeester wonen worden niet op deze manier gecontroleerd: George Orwell schreef, (Animal farm)

***'All animals are equal, but some animals are more equal than others.'* ofwel: 'dit soort ellende vindt altijd aan de onderkant van de samenleving plaats'**

Mijnheer Schenk is een 65-plusser. Eind oktober 2005 wordt hij op een donderdag om ongeveer half 10 's ochtends uit zijn bed gebeld. 'Ik sliep nog, ik was ziek. Ik had mijn bril niet op. Bij het openen van de appartementsdeur liep ik nog in mijn onderbroek."
Tot groot ongenoegen van Schenk heeft het interventieteam het bellenbord in de hal of buiten de flat niet gebruikt en is het team meteen doorgelopen naar de deur van zijn appartement. Schenk heeft dit aanvankelijk niet door en gaat er vanuit dat de mensen beneden in de centrale hal van de flat staan. Hij probeert tevergeefs enkele malen via de intercom contact te krijgen met de bellers. Als hij de zoveelste keer uit zijn bed komt omdat er wordt aangebeld, begrijpt hij dat het bezoek aan de deur van zijn appartement staat.
Gewaarschuwd door nare verhalen over lieden die misbruik maken van goedvertrouwende burgers laat Schenk in de regel geen mensen binnen die hij niet kent. Het systeem van een centrale hal met intercomverbinding bewijst hem op dit punt goede diensten.
Schenk ziet de buurtagenten staan die hij kent. Hij gaat er vanuit dat het in orde is en laat alle mensen binnen. Hij verontschuldigt zich voor zijn staat van ontkleding en trekt zich terug om snel iets aan te trekken. Even later ziet hij dat behalve de buurtagenten iemand van Eneco, een vrouw met een laptoptas waarop Rotterdam staat en een onbekende man, van wie hij achteraf vermoedt dat het iemand is van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid.
Terwijl Schenk zich voorstelt, legitimeert niemand van de bezoekers zich.
Schenk weet niet precies wat de man van Eneco heeft uitgevoerd, maar vermoedt dat deze de stoppenkast heeft gecontroleerd - mogelijk op zoek naar een wietplantage.
De vrouw met de laptoptas zegt dat Schenk wellicht recht heeft op enige financiële ondersteuning. Zij laat een brochure bij hem achter met een telefoonnummer waar hij verdere informatie kan krijgen. Een brochure met informatie over het interventieteam heeft hij niet ontvangen.
Schenk wordt gevraagd zijn paspoort te tonen, hoe oud hij is en hoe hoog zijn huur is. Aan de hand van bankafschriften laat Schenk zien hoeveel huur hij betaalt. De

controlerende ambtenaren kunnen daarbij zien hoeveel er op zijn rekening staat, terwijl zij met die informatie niets van doen hebben. De andere leden van het interventieteam zijn niet verder het huis ingegaan. Het gehele huisbezoek heeft ongeveer twintig minuten geduurd.

Vragen

Achteraf gezien meent Schenk dat een paspoortcontrole in zijn eigen huis volstrekt onterecht is. Hij is nog steeds boos omdat hij weet niet wie in zijn huis zijn geweest. Hij voelde zich ‘onzeker en overrompeld’ en heeft de indruk ‘dat men maar binnenkomt’.
Schenk vraagt zich af wie eigenlijk de opdracht geeft voor dit soort controles?
Zijn maatschappelijk werkster noemt Schenk een zorgmijder, die zo min mogelijk met dit soort instanties te maken wil hebben. Als het al de dienst sociale zaken en werkgelegenheid was die het initiatief heeft genomen tot het huisbezoek, vraagt Schenk zich af wat die dienst bij hem te zoeken heeft. Hij staat tegen zijn zin in de bestanden van de dienst - die hij zijn levenslang geprobeerd heeft te mijden - omdat hij gebruik maakt van Vervoer-op-Maat en Tafeltje-dekje. Maar kan dat een reden zijn voor zo’n indringende controle?
Schenk beseft dat Rotterdammers die in de laan waar de burgemeester wonen niet op deze manier worden gecontroleerd en citeert George Orwell , die in zijn beroemde boek Animal farm schreef ‘All animals are equal, but some animals are more equal than others.’ Waarmee Schenk maar wil zeggen dat ‘dit soort ellende altijd aan de onderkant (van de samenleving) plaatsvindt’

---

39 2007.2898 <u>CENTRUMRAAD</u>

1. Onaangekondigd huisbezoek
2. Geen reden voor het huisbezoek gegeven
3.Onvoldoende gelegitimeerd
4. Beledigend en naar optreden
5. Geen informatiefolder achtergelaten
6. Geen verslag van het huisbezoek aan klagers gezonden
7. In een kennelijke hulpbehoevende toestand (zonder gas en elektriciteit) achter gelaten

Mevrouw Stok (voormalig onderwijzeres) is een dame van achterin de 50 jaar, die onder behandeling is voor een milde dwangneurose: ze bewaart te veel spullen, rubriceert/ordent alles en probeert aldus chaos te voorkomen. Mevrouw Stok heeft als partner een iets oudere man (ingenieur) die 40 jaar geleden uit India is overgekomen. Mevrouw Stok heeft haar klacht o.a. kenbaar gemaakt bij de buurtvereniging, hetgeen geleid heeft tot een <u>column van Hannie</u> in buurtkrant het Oude Werk. (zie hieronder). Mevrouw Stok beschrijft de gang van zaken als volgt: Op donderdag 19 april 2007, rond de klok van 9:30 ‘s ochtends wordt er aangebeld. de partner van mevrouw Stok neemt via de intercom contact op met de onbekende gasten en hoort de wijkagent zeggen:” ik ben de wijkagent". De partner van mevrouw Stok doet open (je moet de politie toch binnenlaten?). Ineens stond de rest ook binnen: de heer Bruin (medewerker van de Centrumraad afdeling interventieteams) en een onbekend heer van de Eneco.

Legitimaties:

1. de wijkagent is bekend en heeft zich niet apart voorgesteld.
2. de heer Bruin heeft zich pas aan het eind van het bezoek bekendgemaakt en alleen nadat hij daar verschillende keren expliciet om was gevraagd, hij heeft geen identificatiebewijs laten zien, klagers moesten op gezag van de wijkagent aannemen dat dit de heer Bruin is die werkt bij de centrumraad.
3. De medewerker van de Eneco heeft zich niet gelegitimeerd; toen hij daar expliciet om gevraagd werd heeft hij een klein pasje dat op heuphoogte aan zijn broek vastzat laten zien en daarna (na doorvragen) een kaartje geschreven met daarop onder andere een telefoonnummer, de opmerking "*afdeling fraude*" en “*p no XXXXX*”.

Informed consent.

Er is geen verzoek om binnen te mogen komen met toelichting waarom men binnen wil komen doorgegeven.

Gang van zaken:

De agent is niet binnen geweest. Hij heeft, zoals het er nu naar uitziet alleen naar gefunctioneerd als "deuropener".
De heer Bruin heeft aan partner van mevrouw Stok gevraagd of hij bewoner is? en op gezag van de wijkagent aangenomen dat dat zo is. Er zijn geen legitimaties aan de bewoners gevraagd en het huis is niet doorzocht.
Achteraf is zonneklaar dat alleen Eneco een onderzoek heeft ingesteld. Het

optreden van de Eneco medewerker was bars en commanderend en werd als bijzonder naar ervaren.
De klacht van mevrouw Stok gaat met name over het gedrag van de Eneco-medewerker, dat in dit geval toegerekend wordt aan de gemeente Rotterdam, die immers de leiding had over dit interventieteam. Mevrouw Stok heeft haar ongenoegen kenbaar gemaakt bij Gruis. Mevrouw Stok neemt het hoog op dat deze medewerker van Eneco smalende opmerkingen heeft gemaakt over de spullen die zij in haar huis verzameld heeft en onder andere de directe toegang tot de elektriciteitsmeter en gasmeter enigszins blokkeerden. Zij acht het ongehoord dat deze medewerker, zonder toestemming te vragen, nadat hij foto's heeft gemaakt van de installaties (dat zal wel mogen, neemt mevrouw Stok aan) een fotodocumentaire heeft gemaakt van de andere spullen die hij in de omgeving daarvan heeft waargenomen(!). Mevrouw Stok vraagt zich af waar dit nu weer voor nodig was? Mevrouw Stok vindt dat de bewoners van oude wijken schandalig behandeld worden. Zij stelt: Wij laten niemand meer binnen zonder huiszoekingsbevel, het lijkt de Tweede Wereldoorlog wel. De wijkagent heeft voor hij het huisbezoek afsloot mevrouw Stoks therapeut gebeld.
In het kader van hoor en wederhoor reageert klaagster op de informatie van de dienst:
De aanleiding van het bezoek van het interventieteam zou overlast zijn op 104, die overlast zou bekend zijn bij de buurtagent. Nu is er in het verleden overlast geweest, maar die familie woont er al sinds 01 februari 2006 niet meer, dus die familie was op 19 april 2007 al ruim een jaar weg. Er woont sindsdien niemand meer op 104. Dus waar bestond die overlast op 104 dan uit toen het interventieteam op 19 april 2007 kwam? […] Er werd bij ons aangebeld op nummer 106. Op 104 is de bel kapot en woont niemand. […] Het is logisch dat de deur op 106 opengaat als men daar aanbelt, op 104 zal niemand opendoen.
Binnentreden:
"Het interventieteam is niet binnengetreden in de woning" staat in het verslag aan de ombudsman. Die Eneco-medewerker is toch ook van het interventieteam? En hij is in mijn woning geweest. Als je een stap over de drempel zet, ben je in de woning. Volgens mijn man heeft ook de heer Bruin een of een paar stappen over de drempel gezet. Dan is hij toch ook in de woning geweest? De buurtagent was aardig, hij is volgens mijn man niet binnen geweest. Het interventieteam (op de buurtagent na) is wel in onze woning geweest. Ook al sta je net over de drempel, je bent dan wel in de woning.
Legitimeren
Bruin heeft wel zijn naam gegeven toen mijn man er naar vroeg. Hij heeft zich echter niet gelegitimeerd. Bruin wilde dat mijn man zich legitimeerde, dat hoefde niet van de wijkagent. Hij legde uit dat hij mijn man kende, […] Toen ik die Eneco-medewerker in het begin naar zijn legitimatiebewijs vroeg (ik was naar beneden gekomen) liet hij mij een legitimatiebewijs ter hoogte van zijn broekzak zien, wat ik natuurlijk niet kon lezen en wat u zo typerend "een flits-legitimatie" noemt, wat het ook is. […]. Ik wil ook de naam van de Eneco-medewerker hebben,

maar die mocht hij niet geven zei hij, alleen dat nummer. Kun je nagaan “goed” die flits-legitimatie was, waardeloos! De medewerker van Eneco heeft zijn personeelsnummer achtergelaten en ook het telefoonnummer van Eneco opgenomen in de kaart, waar “afdeling fraude” op stond. Het personeelsnummer van die Eneco-medewerker is XXX.ZZZ. Toen ik het woord fraude op die kaart zag, werd ik heel erg kwaad. Ik zei tegen Bruin die op de overloop in het trappenhuis stond iets in de trant van “kijk eens wat hier staat FRAUDE’” Ik was heel erg boos. […].

Reden van bezoek

Er staat in het verslag van Bruin “mevrouw had klachten omtrent haar meter standen (dat is later bevestigd door Eneco maar was reeds rechtgetrokken)”.[…] dit is een smoesje om daarvoor naar mijn huis te komen en de meterstanden op te nemen. […] Ik had helemaal geen klachten meer over meterstanden, Eneco heeft huisnummers verwisseld, dat was op 04 april 2007 al rechtgezet. Ik vind dit nogal schijnheilig.

Nazorg

Mooie begeleiding hebben ze bij het interventieteam. Ze duwden een kaart in je handen met een telefoonnummer en zoek het dan zelf maar uit. Er werd gezegd dat we de volgende dag dat telefoonnummer konden bellen en informeren over wat er in de meter werd aangetroffen. Geen nazorg, terwijl dat eigenlijk wel de bedoeling is bij een interventieteam. Nee wij werden wat dat betreft hulpeloos achtergelaten […].

Onzorgvuldig/privacy: bewustlevende burgers gestraft

Ook staat er in het verslag “omdat het Bavo patiënten zijn heeft Eneco mild gehandeld …”. Maar dat klopt helemaal niet.

Nu komt ook nog een stukje in het verslag voor dat wij 200 kWh per jaar zouden gebruiken. Waar haalt die man dit getal vandaan? Wij hebben in een jaar 1904 kWh gebruikt dat is ruim 9 ½ maal zoveel als 200 kWh!

We eten heel goedkoop buiten de deur bij Antonius Binnenweg. Ons huis is erg goed geïsoleerd, waardoor wij dus weinig hoeven te stoken. We hebben ook lekker warme truien en vesten. In de voorste slaapkamers stoken wij nooit daar slaapt niemand. In de achterste slaapkamer, waar wij slapen, stoken we. Wij gaan naar de wasserette en doen soms een handwasje thuis. Wij hebben geen computer en Internet, geen magnetron, de oven is heel ouderwets en gebruiken wij niet. We hebben geen koffiezetapparaat of airconditioning. Wij zijn kinderloos, dus hebben wij ook geen kinderen die heel lang onder de douche staan en heel lang internetten zoals in veel gezinnen gebeurt. Wij internetten wel eens elders (thuis hebben wij geen computer en Internet) er zijn genoeg Internet-cafés. Wij zijn vaak buiten de deur. We hebben maar één televisie. Wij hebben een vrij klein huis. Met vakantie zijn wij vrij lang afwezig. Hoe durft Bruin over die Eneco-medewerker ons te vergelijken met een normaal gezin en wat is dat dan wel een normaal gezin?

Publiek-Private Samenwerking?

Vreemde gang van zaken: Interventieteam dat alleen op pad gaat om Eneco-belangen te dienen

column van Hannie in buurtkrant het Oude Werk mei 2007.

Ik heb het er al eerder over gehad. over het interventieteam. Dat is een club mensen die aan alle deuren in het Oude Westen komt kloppen of de boel wel in orde is. En van die club beweren ze dat ze alleen fraude willen tegengaan en dat zijn mensen die het moeilijk hebben ook nog eens verder willen helpen. Verder willen helpen van de wal in de sloot bedoelen ze. Zoals jullie weten zit ik nogal graag op een bankje op een plein en dan hoor je nog eens wat. Laatst raakte ik in gesprek met een buurman. Ik ken die man al jaren, goudeerlijk, ik durf mijn handen in het vuur te steken voor hem. Hij heeft alleen een beetje last van zenuwen. Kan hij ook niks aan doen. Er komt altijd zo een vrouwtje bij hem thuis en die helpt hem een beetje op weg. Toen ik hem de afgelopen keer zag was tie op van de zenuwen. "buurman zeg ik, wat is er aan de hand."
Nou en toen kwam er een verhaal. Inderdaad, dat interventieteam was aan zijn deur geweest. De pief van de Eneco had de meter naar gekeken en die had gezien dat er met pinnetjes gerommeld was. Dus wordt bij mijn buurman de stroom afgesloten. Mijn buurman weet van geen pinnetjes af en hij laat mij zijn bankafschriften zien. "Daar kun je toch op zien dat je gewoon je rekening betaald?, zeg ik tegen mijn buurman." volgens hem vonden ze zijn rekening en een beetje laag. Ja hoor, dus als het een beetje zuinig aandoet dan zal je wel met je pinnetjes gerommeld hebben. Wat een stelletje lapzwansen. Ik heb het al eerder gezegd: niet binnenlaten, dat heel interventieteam. Bij mij komen ze er nooit in.

---

40 2007.2929 CENTRUMRAAD

1. Geen legitimatie
2. Geen reden voor huisbezoek
3. Geen informatie achteraf
========================

De heer S. Duys beschrijft zijn ervaringen tijdens huisbezoek door een interventieteam:

Het was maandag 14 mei om 21:00 ʻs avonds (toen op de radio de strijkkwartetten van Julius Röntgen te horen waren). Er werd één keer hard geklopt (gebonsd?) op de deur van klager en daarna stonden er vier mensen in zijn woning.
De heer S. Duys merkte op dat men geen gebruik heeft gemaakt van de deurtelefoon; had men dat wel gedaan dan zou hij ze sowieso binnen hebben gelaten: ik heb niets te verbergen. Voordat klager zich herpakt heeft, wordt hij aangesproken op het feit: "dat er iets uit de hand zou zijn gelopen….". De heer S. Duys neemt aan dat het gaat om de boeken die - deels nog onuitgepakt - onder andere in stapels op de vloer staan opgetast en zijn loopgebied danig beperken. (klager noemt dat Manhattan in de huiskamer). De heer S. Duys neemt aan dat degene die hem bij het weggaan een hand gaf en zich Monty noemde, een stadsmarinier was; "het was duidelijk iemand die gewend was om anderen in het gelid te zetten, iemand die helemaal doordrenkt was van de zogenaamde Rotterdamse norm, iemand die ongevraagd voortdurend het woord nam, de regie nam, dwingend optrad en kennelijk nogal vol was van zichzelf." De heer S. Duys heeft dit gedrag als erg storend ervaren. Er zijn een aantal zorgvragen gesteld zoals: gebruikt u warm eten? Gebruikt u een koelkast? Et cetera. Men heeft besloten om het sociaal welzijnsteam wijk Cool langs te sturen (dat moet nog komen). Een andere vraag luidde: bent u wel eens onder behandeling van een psychiater geweest? De heer S. Duys herkende de wijkagent, de heer Seuren (van het bureau Eendrachtsplein). Daarnaast was er nog een agent en een assistent van de heer Monty. Het huisbezoek heeft circa 15 minuten geduurd.
De heer S. Duys meldt dat hij - ten onrechte - op die 14e mei niet aan de kaak heeft gesteld dat men zich toegang tot zijn woning heeft verschaft zonder dat van enig bevel of bevoegdheid daartoe gebleken zou zijn. Men heeft zijn toestemming om binnen te treden niet afgewacht en op een of andere manier zonder medewerking van klager zijn voordeur open gekregen. De heer S. Duys veronderstelt dat gebruik is gemaakt van een zogenaamde politieloper.
De heer S. Duys is zich ervan bewust dat hij gepercipieerd wordt als een randfiguur c.q. deviante persoon, hij is het daar in zekere zin ook mee eens, maar ziet zichzelf liever als een ietwat afstandelijk geïntegreerde inwoner van Rotterdam bij wie het non-conformisme hoog in het vaandel staat en die overigens op 24 mei jongstleden een fiks bedrag aan gemeentebelasting heeft betaald.
- klager heeft sinds 1986 landkaarten voor zijn ramen hangen in plaats van gordijnen

- klager meent dat als je echt iets wilt zien, je geen tv moet kijken, maar radio moet luisteren [hij beluistert de zenders: Radio 1, 4, 5, BBC World service, BBC lange golf en business radio Nederland].

De heer S. Duys heeft zichzelf niet hoeven te legitimeren en de binnengekomen lieden hebben zich eveneens niet gelegitimeerd.

Het relaas van klager maakt duidelijk dat hij zich bijzonder overvallen heeft gevoeld door het huisbezoek. Een behoorlijke vooraankondiging, legitimatie, opgave van redenen voor het huisbezoek zijn allemaal niet aan de orde geweest. De heer S. Duys heeft ook achteraf geen folders of brochures gekregen noch heeft men na enige dagen een rapportage ter zake van het binnenkomen aangeboden. De heer S. Duys weet nog steeds niet precies wat hem is overkomen, wat hem wordt verweten, wat er is bevonden en welke acties hij moet ondernemen of welke acties van gemeentewege te verwachten zijn.

De heer S. Duys vult het bovenstaande aan met navolgende aantekeningen:

U kunt er rustig van uitgaan dat ik een excentriek interieur heb, met een ogenschijnlijke overdaad aan boeken. In dat boeken-universum voel ik mij bijzonder op mijn gemak, omdat het voor mij een weerspiegeling van een onbeheersbare overvleugelende buitenwereld is, waarbij binnenshuis de rollen zijn omgedraaid. Het individu temidden van zijn boeken 'feels on top of his own world'. De wisselwerking tussen hem en zijn verlengde in boekvorm is een nimmer opdrogende bron van geestkracht die zelfvertrouwen, zekerheid en veiligheid genereert. Althans zo percipieer ik dat.

De kernvraag blijft: waarom kwam dit interventieteam zonder daartoe strekkende volmacht zomaar het pand binnen? Dacht de stadsmarinier wellicht dat de merkwaardige raambedekking een volmacht geeft voor kordaat ingrijpen? Wat meer elementaire juridische scholing zou mijns inziens geen kwaad kunnen. 'Free rangers' met een hoge eigendunk en scoringsdrift kunnen contraproductief zijn!

Eindconclusie mijnerzijds: sociale controle? Best, maar dan graag wel iets minder confronterend en intimiderend en wellicht kan een en ander aanleiding geven tot enige reflectie in de daartoe geëigende echelons van het gemeentebestuur.

Who said that life was fair, easy and simple?

w.g. S. Duys.

41 2006.2378 DAGELIJKS BESTUUR VAN DE DEELGEMEENTE CHARLOIS

1. **Kabaal, dreigen, overrompelen**
2. **Geen toestemming**
3. **Uit huis gezet zonder rechterlijke titel**
4. **Directief (lomp) optreden**

De heer Toets, wonende te Rotterdam, klaagt over het huisbezoek dat het interventieteam op 9 maart 2006 bij hem heeft afgelegd.

Voorgeschiedenis

De heer Toets heeft vanaf januari 2005 tot 9 maart 2006 gewoond in het huis dat het interventieteam heeft bezocht. De woning stond voor die tijd lang leeg, zo heeft Toets geverifieerd bij de politie. De woning is een appartement in een portiekflat, die tijdens het verblijf van Toets vier à vijf keer van eigenaar is gewisseld (een zogenaamd beleggingspand). Toets heeft het pand gekraakt, omdat zijn inkomen te laag is en er veel woningen leegstaan, die niet bewoond kunnen worden omdat de gemeente op grond van de Rotterdamwet te hoge inkomenseisen stelt.
Nadat Toets de woning heeft betrokken, heeft hij geprobeerd zich op dat adres te laten inschrijven bij de gemeentelijke basisadministratie. Dat wordt hem geweigerd, omdat de steeds wisselende eigenaren geen toestemming zou hebben gegeven voor de bewoning. Toets heeft vergeefs geprobeerd een huurcontract te sluiten met de verschillende eigenaren.
Vanwege zijn psychische gesteldheid - waarvoor hij onder behandeling is en medicijnen gebruikt - heeft Toets behoefte aan een rustig en vast thuisadres. Hij heeft het appartement op eigen kosten wind- en waterdicht gemaakt, opgeruimd, vuilnis afgevoerd et cetera. Na een jaar in het genoemde appartement te hebben gewoond, meent hij een woonrecht te hebben verworven.

Huisbezoek

Op 9 maart 2006 hoort Toets om half tien 's ochtends rumoer in het trappenhuis van de portiekflat. Hij hoort dat er bij de buren wordt aangebeld en de buren wordt gevraagd wat voor soort persoon er in Toets' appartement woont en of zij last hebben van het gezoem. Plotseling wordt er ook bij mijnheer Toets langdurig aangebeld en op de deur gebonkt. 'Ze maakten nogal een kabaal.' Er wordt geroepen 'Politie!'
Als Toets ziet dat er inderdaad een politieman bij is, doet hij de deur open. Hij wordt aangesproken door twee personen, van wie eentje later de heer Stam blijkt. 'Waarom heeft u niet direct opengedaan? Mogen wij niet binnen komen? Wij willen graag met u praten.'
De heer Toets is overrompeld. Er staat geen knokploeg aan de deur, zoals hij had gevreesd, maar een overheidsinstantie. Hij past snel zijn houding aan en excuseert zich min of meer dat hij niet meteen heeft opengedaan. Dan wringen de heer Stam en een ander teamlid zich langs Toets heen naar binnen en geven hem allerlei instructies. Daarna komen nog meer mensen binnen. Geen van de bezoekers heeft

zich gelegitimeerd.

Niet alles wat de bezoekers tegen hem zeggen dringt tot Toets door. Het team reageert niet op wat hij zegt, maar doet alleen mededelingen. ‘We gaan de boel afsluiten.’ ‘U heeft geen woonrecht. Op dit adres stond negen maanden geleden nog iemand anders ingeschreven.’ ‘U moet de woning nu verlaten.’ ‘Dit is nieuw beleid en hier is niet over te discussiëren.’

Toets ziet dat de heer Stam papieren van Eneco heeft, op grond waarvan hij ondervraagd wordt over zijn aansluiting. De bezoekers proberen of de lichtschakelaars het doen. Tevergeefs, want er is geen aansluiting. De heer Stam begint over overlastproblemen. Toets vertelt dat dit voor zijn tijd was, maar daarvan neemt de heer Stam geen notie.

Als Toets vraagt waarvoor men nu precies komt, antwoordt de heer Stam:
‘Tja, we komen eigenlijk voor alles.’
Mijnheer Toets krijgt geen greep op de gebeurtenissen en zijn verzoek om de woning te verlaten wordt genegeerd. Toets vindt de situatie hectisch. Hij ziet vier of vijf mensen door zijn huis lopen en van alles onderzoeken, tot de vuilniszakken op het balkon toe. Men opent kamers en kasten en controleert zijn medicijnen. Alleen de agent vraagt toestemming om ergens in te kijken. Die toestemming krijgt hij. Maar Toets is niet van plan de bevelen van de heer Stam op te volgen en belt zijn advocaat, die even later met de heer Stam in discussie gaat over het woonrecht. De heer Stam vertelt de advocaat dat hij optreedt namens de eigenaar, die wil dat het huis wordt afgesloten. Als Toets zich in dit gesprek wil mengen, houdt de politie hem aan, omdat hij voor 1200 euro aan boetes heeft openstaan. De meeste daarvan zijn al veertien jaar oud.
Toets wordt meteen afgevoerd, terwijl er nog zes tot zeven man in zijn huis rondlopen. Hij krijgt geen gelegenheid om zijn huis af te sluiten, kleding te verzamelen en spullen in veiligheid te brengen. Na deze aanhouding zit Toets twintig dagen in vervangende hechtenis.

Als hij na weken terugkeert naar zijn woning zijn de sloten veranderd en zijn spullen deels op straat gezet. Een ander deel van zijn spullen vindt hij terug in de kelderboxen van de portiekflat. Navraag bij de buren leert hem dat de mannen bij de ontruiming met van alles hebben gesmeten. Het bankstel en de televisie zijn kapot. Zijn kleding en computerspullen zijn grotendeels verdwenen. Gelukkig vindt Toets nog een plastic zak met waardevolle papieren.

Schade
Volgens Toets heeft hij voor enkele duizenden euro's schade. Hij heeft zich vooral gestoord aan het gedrag van de heer Stam, die blufte met een onjuiste Eneco-rekening, met het verhaal over de overlast en met de bevoegdheden die hij zou hebben. Bovendien reageerde de heer Stam totaal niet op wat Toets naar voren bracht en gedroeg hij zich als de baas in huis.
Bij Toets overheerst boosheid. Hij voelt zich vernederd. De hele gang van zaken heeft hem het gevoel gegeven dat hij rechteloos is. Toets voelt zich ernstig aangetast

in zijn privacy, omdat men foto's heeft gemaakt van zijn inboedel en de teamleden die inboedel zonder respect hebben behandeld.

Met zijn advocaat probeert Toets een schadevergoeding te krijgen. Van de ombudsman vraagt hij een oordeel over de behoorlijkheid van het optreden van het interventieteam. ‘Want dit accepteer ik absoluut niet.’

42 2006.2856 DAGELIJKS BESTUUR VAN DE DEELGEMEENTE CHARLOIS

Niet via de voordeur is kennelijk standaard; politie accepteert niet dat burgers hieraan niet meewerken

De heer Schwaerzler bewoont een portiekflat en is op vrijdagochtend 22 september 2006 tegen twaalven aan het telefoneren met zijn zus in Oostenrijk. Tijdens het telefoongesprek wordt via de intercom/huistelefoon gebeld. Schwaerzler verwacht bezoek, maar hoort een vreemde stem vragen 'of dit 4C is?' Hij hoort ook het woord deelgemeente vallen. Schwaerzler laat vreemden nooit binnen, zeker niet als deze voor een ander komen. Schwaerzler wijst de onbekende aan de andere kant van de lijn erop dat hij heeft 'aangebeld bij nummer 4D'. Hij raadt de bezoeker aan bij het juiste huisnummer aan te bellen.

Even later wordt er weer gebeld. Nu krijgt Schwaerzler te horen dat het politie is en wordt hem op agressieve toon gevraagd open te doen. Schwaerzler vraagt voor wie hij dan open moet doen, omdat hij uit het vorige gesprek heeft begrepen dat het bezoek niet voor hem komt. Dit tweede gesprek bevestigt de indruk van Schwaerzler dat de bezoekers niet voor hem komen maar voor andere bewoners van de portiekflat. Hij vindt dat onethisch. De agressieve toon van de 'politieman' roept weerstand bij hem op. Schwaerzler hangt de hoorn op de haak en doet niet open.

Preek

Niet lang daarna wordt er - in de beleving van Schwaerzler wel bijna tien minuten lang - hard op zijn bel gedrukt. Het telefoongesprek met zijn zus breekt hij nu maar af.

Als hij uit het raam kijkt, ziet hij alleen personen in burger staan. Omdat hij nog in sportkleding is besluit hij zich om te kleden.

Nog voordat hij daarmee klaar is, meldt de politie zich aan zijn voordeur. De politie overdondert hem met een agressieve preek over de stijlloosheid om de deur niet open te doen als hem dat wordt gevraagd.

Schwaerzler bluft dat hij op dat moment het bureau voor rechtshulp aan de lijn heeft, dat hij niet gediend is van die agressieve benadering, dat het huisbezoek niet voor hem is en dat hij niet binnen mag komen als er geen huiszoekingsbevel is. De politie bindt iets in, maar blijft hem betichten van kortzichtig gedrag.

Schwaerzler maakt zich breed om uit te drukken dat hij de politie onder geen beding wil binnenlaten en beantwoordt de tweede preek van de politieman met de opmerking 'Waarvan akte.' De deur gaat dicht.

Enigszins geschokt realiseert Schwaerzler zich dan wat er allemaal is gebeurd. En dat hij vergeten is de naam of het dienstnummer van de politieagent te vragen. Als hij het verhaal later op die dag bij de ombudsman vertelt, zegt Schwaerzler dat hij zich nog steeds niet helemaal rustig voelt.

Van een buurvrouw krijgt hij later te horen dat op een van de tassen van de bezoekers het woord preventie of interventie stond. De buurvrouw vertelt hem dat er foto's zijn genomen. Schwaerzler vermoedt dat ook hij gefotografeerd is.

Onduidelijke reden
Schwaerzler probeert erachter te komen wat de reden is voor de 'overval'. Hij krijgt geen contact met de persoon die verantwoordelijk is voor de interventieteams.
Ook in een gesprek met zijn buren - die geen van tweeën een uitkering hebben - blijft het gissen naar de werkelijke reden. Dat één van de andere buren geklaagd zou hebben over een wasmachine die op de galerij staat totdat de Roteb deze komt ophalen, lijkt hem onwaarschijnlijk.

Meer dan een half jaar later.
De heer Schwaerzler meldt zich wederom bij de ombudsman; wederom heeft de politie geprobeerd om via hem toegang te krijgen tot het appartementencomplex om iemand anders "te overrompelen". Naar aanleiding van dit zeer afwijkende gedrag heeft klager op advies van de ombudsman geprobeerd klachten in te dienen bij de politie. Tot tweemaal toe is hij bij de balie van het politiebureau weggestuurd zonder dat er een klacht is genomen. De gemeentelijke ombudsman stelt zich in verbinding met de Nationale ombudsman en verzoekt de heer Schwaerzler zijn klachten over het optreden van de politie aldaar kenbaar te maken.

43 2007.2921 DAGELIJKS BESTUUR VAN DE DEELGEMEENTE DELFSHAVEN

1. Overvallen
2. Geen toestemming
3. Geen informatie
4. Zo ga je niet met burgers om
==========================
Brief aan de ombudsman:
--

Ik ben Hannah Buitel.

Mijn man, ik en de kinderen zijn eerlijke burgers en hebben nog geen problemen gehad met buren (heb nu een buurman die gek aan het doen is, maar we geven hem (nóg) geen aandacht), gebruiken geen drugs, hebben nooit gefraudeerd, zijn niet bekend bij BKR of wat dan ook. Onze weekdagen beginnen om 5.15u 'sochtends. De laatste die de deur uitgaat is rond half acht/acht uur.

Vorige week donderdag 10 mei, omstreeks 19.00u, stond er een hele delegatie bij ons voor de deur. Politie, maatschappelijk werkster, nog enkele mensen en een ENECO-medewerker die in de meterkast wilde kijken, met de opmerking, anders doe ik hem zelf open, waarop ik zei, van: Hooo!! ik heb hier de sleutel, het is mijn huis en ik wil weten waar dit over gaat.

Daarna had ik gemeld dat ik een medecollega ben van hem en laat dat toevallig zijn, dat we op het werk, telefonisch vaak contact hebben (fijne collega trouwens).

Ik heb uitgelegd dat we boodschappen wilde gaan doen en er niet van gediend te zijn dat er zomaar een hele delegatie voor onze deur staat. Ze wilden ze alleen even weten wie er allemaal op dit adres wonen. Nou..moeder, vader en drie kinderen. Snel werden namen/geboortedatums gecontroleerd of die kloppen en op een foutje na, was alles goed. En of het om een huur of om een koophuis gaat. Toen ze weg gingen, werd er een kaartje in mijn hand gedrukt over meldpunt overlast.

Mijn klacht:
Ik ben het eens dat ze drugsverkopers opsporen..klap in mijn handen, want ik ben voorstander hiervan. Lastige buren? Goed zo, probeer oplossingen te vinden. Maar controleer degenen die constant ziek thuis zitten of geen werk hebben die heel de dag maar buiten staan te kijken wat er te roddelen valt of zitten te bedenken hoe ze kunnen frauderen.. Maar het kan niet zo zijn, dat iemand naar deze instantie belt en hupsakee, daar staan ze voor de deur. Al houden ze ons een jaar of 10 in de gaten, maakt mij niks uit, want we hebben toch niks te verbergen. Misschien verbruiken we veel elektriciteit... dat kan kloppen: 5 televisies, 2 dvd+ video, Verschillende computerspelletjes en drie kinderen die het leuk vinden om er mee te spelen. 2 koelkasten, diepvriezer, centrale verwarming... noem maar op. Maar dit vind ik zo nederig en dan met een medecollega erbij ook.

We wonen sinds 1985 in Nederland, hebben altijd normale leven gehad, nooit klachten of wat dan ook gehad. Bemoeien ons niet met anderen, hebben

lekkere drukke werkdagen en leven plezierig. Dan opeens pats-boem - een hele delegatie voor de deur alsof we criminelen zijn. Dit geeft zo'n eng gevoel. Laten ze echte boeven gaan vangen. Mensen die jongeren met drugs benaderen en verkopen. Mensen die jongeren manipuleren, de kranten staan boordevol van enge dingen die gebeuren. Beginnen op de Nieuwe Binnenweg, bij de koffieshops/bars..etc. In deze buurt zullen er best veel aanwezig zijn, maar moeten ze nou echt beginnen met normale werkende burgers lastig te vallen? Dan vraag ik me af: als ze overdag waren gekomen en er is niemand thuis, wat dan? Zouden ze onze meterkast hebben opengebroken?

Ik hoop dat ze een andere methode gaan hanteren, want wij zijn met deze methode diep beledigd.

44 2007.3229 DAGELIJKS BESTUUR VAN DE DEELGEMEENTE DELFSHAVEN

Angst voor huisbezoek
====================

Klager schrijft de ombudsman:

Geachte ombudsman,

Op 30 augustus 2007 lag in mijn brievenbus een kaart van een interventieteam Rotterdam. Ik schrok ervan, want op de kaart staat dat ik niet thuis was en men op 20 september 2007 wederom langs zou komen tussen 18:00 en 21:00u en onder op de kaart staat dat indien ik op die datum niet thuis zou zijn dit gevolgen voor mijn paspoort, rijbewijs, verzekeringen of uitkering zou hebben.

Ik begrijp hier niets van en ben toen direct naar de deelgemeente Delfshaven gegaan, alwaar men mij zei maandag 03 september ‘s morgens te komen. Heb ik dit gedaan en gesproken met een man die bij dit interventieteam zit en erbij was op 30 augustus tijdens een bezoek aan mijn adres. Er werd mij verteld dat ik een soort van inspectie zou krijgen van dit team. Alhoewel mij werd gezegd dat ik maar één persoon hoef boven te laten, vind ik het toch absurd dat men mij bezoekt. Heb niets op mijn kerfstok, zelfs geen bekeuringen. Ben hierdoor erg aangeslagen, mede omdat ik niet meer zo jong ben (65 jaar).

Daar ik 4,5 jaar geleden een ernstige k. operatie ben ondergaan en mijn hormonen behoorlijk door de war zijn, ben ik ook niet zo instaat om deze absurde zaak aan te pakken, ook ben ik snel moe en heb daarom minder kracht om voor mijzelf te strijden. In het verleden heb ik altijd mijn boontjes (zelf) gedopt, maar ben door dit alles behoorlijk in de war en voel mij emotioneel aangeslagen. Ik slaap slechter, eet slechter en kan niet begrijpen waarom dit gebeurd is?! Woon al sinds 1974 op hetzelfde adres, deze woning is mijn eigendom, en heb zo’n acht jaar geleden een kamer verhuurd aan een dame, die hier nog steeds woont. Zij heeft zich toentertijd direct ingeschreven in het bevolkingsregister van Rotterdam, dus er is niets illegaals of iets dergelijks aan de hand.

Sinds ik mijn AOW heb gekregen, word ik maar lastiggevallen door de SVB. Natuurlijk is het een goede zaak om fraude te bestrijden, maar daar heb ik niets mee te maken en ben ik wars van. Heb keurig een huurcontract afgegeven aan de SVB. Ikzelf ben de mening toegedaan dat deze hele heisa voortkomt uit de SVB (kan er natuurlijk volledig naast zitten).

Het geheel is mij nogmaals helemaal niet goed bevallen, begrijp niet dat men oudere mensen opjaagt. Draag altijd keurig mijn gemeentebelastingen af, heb geen achterstand, leef netjes en normaal. Al met al is deze inbreuk op mijn privéleven nogal wat, dit had ik niet verwacht van “B&W”. Leg niemand iets in de weg, maar schijnbaar vindt B&W van wel, eigenaardig, absurd en ook vrij pathetisch in mijn

ogen (zoniet fascistisch).

Heb ook de ouderenbond van het geheel in kennis gesteld. Ik geef u zo informatie omtrent mijn wederwaardigheden en wat er met een rechtgeaard burger in Rotterdam zomaar kan gebeuren, zonder dat er aanleiding toe is, althans in mijn ogen.

Met vriendelijke groet,

L.F. Céline

---

45 2006.2763 <u>DAGELIJKS BESTUUR VAN DE DEELGEMEENTE KRALINGEN-CROOSWIJK</u>

1. Weigeren was geen optie
2. Hulp werd toegezegd, maar dat is niet waargemaakt
3. Kind ondervraagd over ouders

Het is eind mei 2006 als om een uur of drie 's middags twee politieagenten, drie andere medewerkers en mogelijk een officier aanbellen bij het huis van mevrouw Suarez. Mevrouw Suarez is op vakantie, haar dochter doet open.
Mejuffrouw Suarez is op dat moment aan het opruimen, ze draagt slonzige werkkleding en voelt zich niet gekleed op een bezoek. Een onverwacht bezoek komt haar ook slecht uit omdat haar vriend op bezoek is.
Een van de niet-geüniformeerde mensen legitimeert zich en vraagt of men binnen mag komen. Gezien de omstandigheden weigert mejuffrouw Suarez dat. Dan krijgt ze te horen dat de bezoekers komen om te helpen en dat de hele straat zal worden bezocht.

‘Ik voelde mij overrompeld en wist niet of ik kon of mocht weigeren. Voordat ik het door had waren er al mensen de meterkast aan het onderzoeken. Achteraf heb ik vastgesteld dat er zeker geen algeheel onderzoek in de straat plaatsvond. Daarover hebben ze gejokt.
Het hele onderzoek heeft tussen een kwartier en een halfuur geduurd. Alleen de hal en de woonkamer zijn onderzocht. Mijn vriend en ik hebben ons moeten legitimeren. Mijn vriend kreeg tijdens het huisbezoek een boete wegens fout parkeren.
Ik heb me zeer overvallen gevoeld. Ik heb de medewerkster van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid gezegd dat je volgens mij voor zo’n bezoek een afspraak moet maken. Ik kreeg te horen dat dat niet hoeft. Tijdens het onderzoek lijkt het de onderzoekers er voornamelijk om te gaan uit te vinden hoeveel mensen er in het pand wonen. De leden van het interventieteam stelden geen relevante vragen. Met de informatie dat ik een tienermoeder ben, dat mijn vriend (ook uit Curacao) grote schulden heeft en wij beiden geen opleiding hebben afgerond of volgen, deden zij niets.
Ik had kort daarvoor een procedure gevoerd om mij meerderjarig te laten verklaren, zodat ik de voogdij over mijn kind kan krijgen. Ik ben nu wel meerderjarig maar heb de voogdij over het kind nog niet. Ik weet niet hoe ik dat voor elkaar kan krijgen en heb daarover geen informatie gehad.
Mijn vriend, heeft wel een verblijfsvergunning, maar geen woning, geen uitkering, geen verzekering en geen opleiding. Hij kreeg alleen een telefoonnummer van de schuldhulpverlening, zonder enige uitleg.
Het enige dat ik mij van het gesprek met de medewerkers in burger kan herinneren, is dat ik aan de tand gevoeld ben over de uitkeringssituatie van mijn moeder! Mijn moeder werd verweten dat zij zonder toestemming op vakantie zou zijn gegaan.
Het heeft mij enorm gestoord dat mij tijdens het huisbezoek op een bazige manier is opgedragen mijn televisie zachter te zetten.
Ik heb verder geen enkele informatie gekregen over het huisbezoek: er is zeker geen

folder achtergelaten.’

Als mevrouw Suarez later terugkomt van vakantie - waarvoor zij overigens wel degelijk toestemming had - wendt zij zich tot de klantmanager met het verzoek om meer informatie over het huisbezoek. De moeder krijgt dan te horen dat er twee dingen zijn gevonden waar nog werk van wordt gemaakt en dat zij geen recht heeft op verdere informatie.

46 2006.2880 DAGELIJKS BESTUUR VAN DE DEELGEMEENTE KRALINGEN-CROOSWIJK

========================

N.a.v. een klacht wordt de betreffende interventiemedewerker gehoord en wordt het instrument Huisbezoek vanuit zijn perspectief geschetst

----

De heer Klomp is politieman en buurtagent in het centrum van Rotterdam en is verbonden aan het interventieteam van de deelgemeente. Hij wordt gehoord naar aanleiding van een klacht van de heer Weerman.

Algemene werkwijze

De heer Klomp legt uit dat sinds 29 maart 2006 huisbezoeken worden afgelegd in de deelgemeente. Hij meent dat een huisbezoek weliswaar een aantasting is van het huisrecht, maar ook een middel voor de overheid om sociale misstanden te constateren. Klomp vertelt dat de teams werken met checklists die door de directie Veilig zijn afgegeven, maar dat er ruimte is om rekening te houden met de omstandigheden ter plaatse.

De werkzaamheden van de interventieteams worden gevolgd door een stuurgroep. Daarin zitten voornamelijk deelnemers uit de zogenaamde repressiegroep (sociale dienst en politie). Op initiatief van Klomp zijn daaraan hulpverleners (het lokale zorgnetwerk en de GGD) toegevoegd.

De teams hoeven geen targets te halen voor wat betreft het aantal huisbezoeken. Er wordt om de veertien dagen een lijst rondgestuurd met mogelijke bezoekadressen. Diensten die interesse hebben in een bepaald adres geven dat vervolgens aan. Eén á twee dagen voordat het huisbezoek plaatsvindt, bepaalt Klomp de definitieve ‘loop-lijst’. Tot de betrokken diensten behoren sociale zaken en werkgelegenheid, de politie, bouw- en woningtoezicht, Eneco, het lokale zorgnetwerk, de woning-bouwvereniging en de deelgemeente.

Werkwijze bij het bezoek aan Weerman

Het huis waar het team de heer Weerman aantreft, is een zogenoemd SoZaWe-pand. Er bestaan niet te traceren signalen over een extra bewoner. Daarom is ook de woningbouwvereniging geïnteresseerd in dit adres.

Klomp legt uit dat een signaal op zichzelf geen verplichting oplevert om de woning op de lijst te zetten. Daarbij speelt het ‘onderbuik-gevoel’ een grotere rol.

Er zijn geen bijzondere geruchten die de aanleiding vormden om dit adres te bezoeken.

Eenmaal per week vindt een reeks huisbezoeken plaats. Op de laatste dag van de maand zijn dat de huisbezoeken waarbij bouw- en woningtoezicht mogelijk een rol speelt. In de regel duurt een huisbezoek gemiddeld veertig minuten per huis en worden op een dag ongeveer vijftien adressen bezocht.

Voordat het team de lijst met adressen gaat afwerken, wisselen de leden informatie uit. Pas op dat moment wordt duidelijk dat op dit adres een grote Eneco-schuld bestaat. (Vanuit privacy-overwegingen geeft Eneco deze informatie pas nadat een

keuze is gemaakt voor een te bezoeken adres).
Klomp bepaalt staande voor het pand aan de hand van de dan bekende informatie welke diensten naar binnen gaan. Bij panden van woningbouwverenigingen gaat bouw- en woningtoezicht nooit naar binnen. Bouw- en woningtoezicht bezoekt alleen huiseigenaren. In dit geval is Klomp vanuit de deelgemeente begeleid door een administratief medewerkster en een stagiaire.

De aankomst

Klomp belt als leider van het interventieteam aan en meldt via de intercom dat hij er is. Weerman komt naar het portiek en Klomp kan duidelijk zien dat Weerman nerveus is.
Klomp draagt zijn identiteitskaart tijdens huisbezoeken altijd duidelijk zichtbaar. Hij legitimeert zich en stelt alle aanwezige diensten voor. Klomp legt uit dat hij namens de deelgemeente controleert of de gegevens uit de gemeentelijke basisadministratie (GBA) juist zijn. Hij wil zien hoe het gaat met de familie Graanoogst.
Weerman laat weten dat hij niets met de woning te maken heeft, dat hij geen bewoner is en dat hij toestemming wil vragen aan de hoofdbewoner. Weerman legt uit dat de batterijen van zijn mobiele telefoon leeg zijn en dat hij dus naar een telefooncel moet om zijn nicht te bellen. Zijn nicht verblijft op dat moment wegens zaken samen met haar kinderen in Amsterdam. De heer Klomp wil voorkomen dat Weerman 'verdwijnt' en vraagt - voordat hij naar de telefooncel mag gaan - of hij wil vertellen wie hij is.
Weerman legitimeert zich, gaat naar de telefooncel en komt tot verbazing van Klomp terug. Weerman zegt dat hij zijn nicht niet heeft kunnen bereiken en dat hij niet wil meewerken aan het onderzoek in de woning.
Klomp dringt aan, meldt Weerman dat een weigering een sanctie oplevert en dat er tegen Weerman een procesverbaal zal worden opgemaakt. Hij is immers degene die de woning verliet en volgens de GBA in verband wordt gebracht met de woning. Onder druk van deze informatie geeft Weerman Klomp en een administratieve kracht toestemming om binnen te gaan. De ambtenaar van de sociale dienst blijft buiten. Buiten maakt de medewerker van Eneco een kastje open en ziet dat de zegels verbroken zijn. De politie is nog bezig de persoonsgegevens van de heer Weerman te verifiëren en gaat daarom niet meteen mee naar binnen. De woningbouwvereniging is niet aanwezig.

Verloop van het huisbezoek

Binnen stelt Klomp vast dat er kennelijk lange tijd niet gestofzuigd is, dat her en der wasgoed ligt, dat het huis niet opgeruimd is en dat de voordeur, een raam en de tuindeuren openstaan.
Klomp vraagt de heer Weerman nogmaals naar de hoofdbewoner. Op dat moment verneemt hij van de politie dat Weerman gesignaleerd staat, ooit gearresteerd werd en dat de politie hulp heeft gevraagd om de arrestant te vervoeren. Uit veiligheidsoverwegingen beëindigt het interventieteam een huisbezoek steevast als

daarbij iemand wordt aangehouden.
Weerman krijgt te horen hoe de zaken ervoor staan en blijft daar ogenschijnlijk rustig onder. Hij gaat samen met Klomp naar buiten en sluit de deur af. Omdat er nog een agent binnen is vraagt Klomp Weerman de deur weer open te doen. De agent zegt dat hij op zoek was naar de Eneco-controleur, omdat hij dacht dat deze in de woning was achtergebleven.
Volgens Klomp beticht Weerman de agent ervan een huiszoeking te doen. Klomp laat weten dat er geen sprake kan zijn van een huiszoeking, omdat daar geen enkele reden voor bestaat. De agent is zich ook van geen kwaad bewust en geeft onder meer zijn naam.

Ondertekende toestemming
Normaal gesproken laat een interventieteam een informatiebrochure achter als het vertrekt en geeft daarop zonodig toelichting. Daarvan heeft het team in dit geval afgezien, omdat er na de aanhouding van Weerman niemand in huis was en er nog wel eens spullen uit de brievenbussen verdwijnen.
Omdat het huisbezoek zo plotseling geëindigd is en kleine kinderen moeilijk kunnen leven in zo'n vervuild huis wil het team de woning nogmaals bezoeken.
Op de vraag van de ombudsman waarom een gesprek op het kantoor van de deelgemeente niet volstaat, laat Klomp weten dat je alleen door een huisbezoek de feitelijke toestand in het huis kunt controleren.
De ombudsman legt Klomp uit dat hij zou willen dat interventieteams burgers voortaan informeren voordat zij overgaan tot een huisbezoek. Uit een ondertekend toestemmingsformulier moet dan blijken dat de bewoner om met name genoemde redenen instemt met het huisbezoek en dat hij de informatiebrochure heeft ontvangen. De ombudsman vraagt Klomp of er bezwaren bestaan tegen deze werkwijze? Klomp zegt dat een ondertekende toestemming een optie is, maar dat zijn ervaring leert dat mensen liever niet tekenen en vaak zeggen: '*Kom maar lekker binnen, maar ik teken nergens voor!'*

47 2006.2466 DAGELIJKS BESTUUR VAN DE DEELGEMEENTE NOORD

1. Niet via de voordeur, heftig bonken
2. Geen toestemming gevraagd
3. Geen legitimatie
4. Geen reden van bezoek gegeven
5. Huisdoorzoeking
6. Geen informatie achtergelaten
7. Onder valse voorwendselen controle uitgevoerd gebruik makend van bevoegdheden van anderen

Mijnheer Schoenmakers is een bekende van mevrouw Bouillon, en verricht zo nu en dan huishoudelijke taken voor haar. Zij wonen in dezelfde buurt.

Relaas van de heer Schoenmakers

Op 15 februari 2006 om half acht 's avonds is mijnheer Schoenmakers in het huis van mevrouw Bouillon de kattenbak aan het verschonen. Mevrouw Bouillon is op dat moment op bezoek bij haar moeder in het ziekenhuis. Schoenmakers hoort gebonk op de voordeur en dringend bellen. Het huis van mevrouw Bouillon is gelegen in een portiekflat. Kennelijk zijn de bezoekers op de een of andere manier voorbij de deur van het portiek gekomen tot aan de huisdeur.
Mijnheer Schoenmakers ziet vier mannen die melden 'dat ze van een of ander team zijn, dat ze een controle uitvoeren en nu is dit huis aan de beurt'. Er zijn twee politieagenten bij. Een tengere blanke man voert voornamelijk het woord; hij draagt geen politieuniform.
De mannen vragen geen toestemming om binnen te komen. 'Ze stonden ineens binnen,' zegt Schoenmakers, die zich zich volstrekt overrompeld voelt. Schoenmakers voelt zich ook achteraf ongemakkelijk, omdat hij het huisrecht van mevrouw Bouillon – die hem haar woning heeft toevertrouwd - niet heeft kunnen beschermen.

De bezoekers willen eerst in de meterkast kijken. Schoenmakers geeft hun de sleutel van de meterkast, omdat hij denkt dat hij dit verzoek niet kan weigeren. In de meterkast treffen de bezoekers schoenen aan, waarvan openlijk verondersteld wordt dat 'dat de schoenen van mijnheer Schoenmakers zijn'. Schoenmakers ontkent dat. Het team gaat vervolgens de badkamer in en ziet daar de overhemden van mevrouw Bouillon. In de badkamer hebben de onderzoekers volgens Schoenmakers niet in de wasmand gekeken en geen medicijnen gecontroleerd. In de slaapkamer hebben zij slechts een vluchtige blik geworpen en geen kasten geopend. Het team maakt in eerste instantie slechts een vluchtige rondgang door het huis en onderwerpt het schuurtje dat bij het huis hoort niet aan een controle.
De politie controleert de identiteit van Schoenmakers. Wanneer Schoenmakers op verzoek van de heer Proost, van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid, mee gaat naar de slaapkamer, maken de andere leden van het team - zonder daarvoor toestemming te vragen - foto's van het huis.

Dan maakt de teamleider duidelijk dat hij optreedt namens de verhuurder (Vestia) en dat hij de woning erg vol vindt staan. Hij zal deze bevinding doorgeven aan de verhuurder. 'Daar krijgt u problemen mee'.
Mijnheer Schoenmakers krijgt geen brief, brochure of andere informatie.
Pas als zijn team vertrekt zegt Proost dat het ging om een onderzoek naar samenlevingsfraude. Volgens Schoenmakers heeft niemand zich vooraf gelegitimeerd en toestemming gevraagd om binnen te treden dan wel het huis te bekijken.

Op 16 februari 2006 krijgt Schoenmakers een brief, waarin staat dat zijn uitkering zal worden opgeschort en waarin hij wordt uitgenodigd om op 24 februari te komen overleggen. Schoenmakers meldt zich de 24e wel net op tijd aan de balie, maar is - omdat hij slecht ter been is - vijf minuten te laat boven Daar vertelt de medewerker van de dienst dat hij geen tijd (meer) heeft voor Schoenmakers.
Daarna krijgt Schoenmakers een uitnodiging voor een nieuw gesprek. Bij deze afspraak zit Schoonmakers anderhalf uur vergeefs te wachten. Dan pas hoort hij dat de heer Proost ziek zou zijn.
Na overleg met de ombudsman besluit Schoenmakers hierover een klacht in te dienen bij het centraal meldpunt klachten. Het meldpunt laat weten dat hij teruggebeld zal worden door medewerkers van het district. Na een dag vergeefs wachten op een telefoontje belt Schoenmakers zelf naar het meldpunt. Daar ontkent de heer Van Dongen dat Schoenmakers zou worden gebeld over de klacht.
Schoenmakers zal binnen een week worden teruggebeld.
Na een week belt de heer Proost met de mededeling dat hij ziek is. Er wordt een nieuwe afspraak gemaakt op 24 maart 2006. In dat gesprek vraagt Proost Schoenmakers wat diens spullen in het huis van mevrouw Bouillon deden? Schoenmakers vraagt hem op welke spullen hij doelt. Daarop blijft het antwoord uit. Wel krijgt hij te horen dat hij drie weken later een brief zal krijgen waarin precies staat wat de dienst van hem verwacht. Op 23 mei 2006 heeft Schoenmakers deze brief nog niet ontvangen.
Ondertussen blijft zijn uitkering opgeschort. Hij heeft verzuimd hiertegen bezwaar aan te tekenen omdat hij een gesprek verwachtte over de reden van de opschorting. Het lukt hem niet contact te krijgen met zijn klantmanager: 'Je kan bellen maar je komt nooit bij de klantmanager terecht.' Al met al voelt Schoenmakers zich flink aan het lijntje gehouden.

Relaas van mevrouw Bouillon

Kort na het huisbezoek door het team - om acht uur 's avonds - komt mevrouw Bouillon thuis. Schoenmakers vertelt haar 'dat er een overval is geweest' en wat hij heeft meegemaakt. Mevrouw Bouillon belt het algemene informatienummer van de politie en vraagt wat er is gebeurd, maar krijgt geen informatie. Als zij de volgende dag opnieuw belt, wordt zij verwezen naar het wijkbureau (Politiebureau Heer Bokelweg). Zij vraagt 'wie er bij haar over de vloer is geweest' en maakt duidelijk dat zij aangifte wil doen van huisvredebreuk. De aangifte wordt niet opgenomen.

De agent aan de balie vertelt haar namelijk dat zij geen aangifte kan doen 'omdat zij niet in het huis was op het moment dat het interventieteam zich aandiende'.
De agent aan de balie suggereert dat het misschien parkeerwachters zijn geweest en laat weten geen tijd meer te hebben voor mevrouw Bouillon. 'Ik heb mij nu al lang genoeg met je bezighouden, ga nu maar weg'. Mevrouw Bouillon vraagt dan of de wijkagent contact met haar op wil nemen. De wijkagent heeft dat tot op heden niet gedaan.
Wel wordt mevrouw Bouillon later gebeld door de heer Meijer, een politieagent die haar zijn dienstnummer geeft. Mevrouw Bouillon krijgt de indruk dat Meijer bij het huisbezoek aanwezig was. Zij blijft na het gesprek met veel vragen zitten en belt hem daarom de volgende dag opnieuw. Meijer laat haar geïrriteerd blijken geen zin meer te hebben in verdere gesprekken en verwijst haar door naar de heer Sla, coördinator van het interventieteam van de deelgemeente.
Na enkele vergeefse pogingen en enige tegenwerking ('hij werkt niet bij de deelgemeente') krijgt zij uiteindelijk toch contact met de heer Sla. Deze suggereert haar dat zij 'maar niet in de stront moet roeren' en beter 'haar bek kan houden'. Sla heeft dit misschien niet letterlijk zo gezegd, maar de uitspraken zijn wel zo op mevrouw Bouillon overgekomen.
Als zij vraagt wat er gebeurt met de foto's die de leden van het interventie team van haar huis hebben gemaakt, krijgt zij te horen: 'Ooh daar doen we niks mee!' Als Sla haar min of meer sommeert haar mond te houden, krijgt zij het gevoel dat zij niets meer kan doen. Verdwaasd vraagt zij zich thuis op de bank af wat haar gebeurt.

Omdat zij naar eigen zeggen zwaar ziek is, besteedt zij zo nu en dan huishoudelijke taken uit aan mijnheer Schoenmakers. Zij voelt zich niet langer vrij om dat aan Schoenmakers te vragen en heeft het gevoel dat er op haar en op hem wordt gelet. 'Concentratiekampmethoden' vindt zij het.

Mevrouw Bouillon heeft nu een persoonsgebonden budget en zorgtoeslag aangevraagd voor betaalde hulp. Samenwonen met Schoenmakers is geen optie. 'Dan zou er permanent politie bij mij op de stoep staan want dan hebben we slaande ruzie.'

Dubbele petten

Achteraf meent Schoenmakers dat er met dubbele petten is opgetreden. De medewerker van Eneco (die de meterkast wilde bekijken) blijkt de heer Proost van de dienst sociale zaken en werkgelegenheid te zijn. En de medewerker van de deelgemeente blijkt op te treden namens de verhuurder van de flat (Vestia).
Mijnheer Schoenmakers heeft gezien zijn uitkering een zakelijke relatie met de dienst sociale zaken en werkgelegenheid. Mevrouw Bouillon niet. Wat doet de dienst dan bij haar binnen?
Er is al eerder een akkefietje geweest met dubbele petten. Najaar 2005 kwam de heer Mol van de afdeling bouwtoezicht bij Schoenmakers thuis om diens balkonhek te controleren. Daarbij nam hij onaangekondigd de heer Proost van de dienst sociale

zaken en werkgelegenheid mee, als zou deze een medewerker zijn van bouwtoezicht.
Tijdens de inval van het interventieteam zegt Proost tegen Schoenmakers dat hij niet in zijn eigen huis zou wonen. Schoenmakers vraagt zich af wat hij nu nog kan doen tegen de opschorting van zijn uitkering.

48 2006.3144 DAGELIJKS BESTUUR VAN DE DEELGEMEENTE NOORD

1. Wie heeft besloten tot een overval op mijn huis?
2. Lelijk gedrag tijdens huisbezoek
3. Waar kun je klagen over intervetieteams?

Mevrouw Gajadharsing wil een klacht indienen tegen een brute inval van een aantal politieagenten met in hun kielzog een aantal burgerambtenaren.

Wat is er gebeurd?
Mevrouw Gajadharsing (Surinaamse) is alleenstaande ouder met drie inwonende volwassenen zonen woonachtig in een benedenwoning in de Agniesebuurt. Zij beschrijft de gang van zaken bij het huisbezoek als volgt:
Op 25 januari 2006, om ongeveer 15:15 in de middag werd er aangebeld door twee jonge agenten (man en vrouw) die mij vertelden dat in hun gevolg aanwezig waren: 2 rechercheurs, 1 medewerker van de woningbouwvereniging (PWS), 1 medewerker van Eneco, 1 medewerker van SoZaWe, 1 medewerker van de Roteb 1 medewerker van Evides (waterleidingbedrijf). Desgevraagd maakt mevrouw Gajadharsing later expliciet duidelijk dat er niemand van de deelgemeente aanwezig is geweest. De politieagenten vertelden dat zij gegevens hadden die zij wensten te controleren. Mevrouw Gajadharsing meent niets te verbergen te hebben en gaf aan dat zij daar aan wilde meewerken, onverwacht en ongevraagd stroomde het huis toen vol met alle andere aanwezigen. Mevrouw Gajadharsing maakt duidelijk dat er absoluut geen toestemming is gevraagd en dat er geen enkele legitimatie is getoond en dat mevrouw Gajadharsing meende dat het tonen van een legitimatie niet nodig was omdat zij immers de geüniformeerde politie herkende. De vragen die beantwoord moesten worden, waren onder andere of haar zoons bij haar inwoonden, waar die zoons op dat moment verbleven (aan het werk natuurlijk!). Waarom er een box in de woonkamer stond? (Wat gaat het de rest van de wereld aan, hoe mevrouw Gajadharsing haar huis inricht? In dit geval heeft mevrouw Gajadharsing geantwoord dat zij daarin haar kleinkinderen laat spelen). Mevrouw Gajadharsing voelt zich behoorlijk overvallen door de dwingend gestelde eis van de medewerker van het waterleidingbedrijf dat haar hal op dat moment opgeruimd moest worden omdat hij op dat moment de watermeter (die in de kruipruimte is gesitueerd) wenste te bekijken. De andere aanwezigen hebben geen vragen gesteld. Mevrouw Gajadharsing heeft tijdens het huisbezoek de medewerker van de woningbouwvereniging benaderd, om uit te vinden wat er gaande was. Mevrouw Gajadharsing meldt dat zij een goed contact heeft met haar klantmanager van SoZaWe en dat zij heeft begrepen dat er over dit huisbezoek geen enkele rapportage bij die dienst te vinden zou zijn. Het gehele huisbezoek heeft circa 30 minuten geduurd. Het huis is niet doorzocht, dat wil zeggen dat niet alle kamers zijn geïnspecteerd noch zijn de inhoud van (kleding)kasten, de badkamer, het medicijnkastje gecontroleerd. Uit het feit dat men de kruipruimte heeft willen bekijken en dat de politie zo nadrukkelijk de tuin heeft bekeken, leidt mevrouw Gajadharsing af dat er waarschijnlijk sprake is geweest van een vermoeden van

weed-teelt. Mevrouw Gajadharsing neemt aan dat deze gecoördineerde actie (waarbij woningbouwvereniging, energieleverancier, roteb en waterbedrijf aanwezig waren) het gevolg is van een tip over weed-teelt. Een mogelijke reden zou kunnen zijn dat haar zoons recentelijk met rasters en hekwerk een voorziening in de tuin hebben neergezet die er toe dient te voorkomen dat de poezen van mevrouw Gajadharsing andere tuinen kunnen bereiken: wellicht is dit gezien als een voorziening voor weed-teelt? Een andere verklaring zou kunnen zijn dat haar naam (vanwege de Pakistaanse tak in haar Surinaamse familie) aanleiding heeft gegeven voor een nader onderzoek.
Mevrouw Gajadharsing merkt op dat zij geen excuses heeft gekregen. De heer Hogerman van de deelgemeente biedt later excuses aan *als er iets niet goed zou zijn gegaan of niet goed zou zijn begrepen*. Mevrouw Gajadharsing acht dit geen serieus excuus. Mevrouw Gajadharsing is bijzonder boos, zij acht het vernederend dat een vrouw alleen zo'n overval moet accepteren. Zoveel mensen tegelijk in je huis, de buren die gluren (wie van de buren heeft getipt? En wat was de tip?). Mevrouw Gajadharsing merkt op dat je als bijstandsgerechtigde al zoveel uitleg moet geven omdat je gebruik maakt van de sociale dienst, deze overval gaat echt te ver. Het zet een stempel op haar leven. Mevrouw Gajadharsing merkt op dat zij altijd haar kinderen heeft voorgehouden contacten met dit soort overheden (politie, advocaten) te mijden. Desgevraagd laat mevrouw Gajadharsing weten dat als de gemeente eerlijk en direct gezegd zou hebben: "sorry mevrouw, wij hebben een tip gekregen over ….(bijvoorbeeld: weed-teelt), dat hebben we gecontroleerd, we hebben niks gevonden. Excuses voor de overlast." dan zou mevrouw Gajadharsing het optreden hebben kunnen begrijpen. Het zwijgen en ontkennen doet op dit moment de meeste pijn.

Wederhoor bij de deelgemeentelijk interventieteamcoordinator leert:

1 Er was in dit geval absoluut geen sprake van een tip

2 Mevrouw Gajadharsing stopt maar niet met klagen, zij is al eens bij de coordinator geweest en bij: de Nationale ombudsman, de gemeentelijke ombudsman, de rechtbank etc; het gaat maar door. Mevrouw Gajadharsing heeft de coördinator bedankt voor uitleg en nu is ze weer bezig.

3 Op 25 januari 2006 is een huis-aan-huis controle geweest in de Mr Marrestraat, Paap Dirckstraat, Schout Heijnricstraat en Roo Valkstaat.

4 De keuze om die straten op dat moment te bezoeken komt tot stand op grond van navolgende argumenten:

a Heel Rotterdam Noord moet bezocht worden. Reden: oudbouw, sloop, veel nationaliteiten. *We zouden gewoon Ezeltje-prik kunnen doen*.

b Normaal gesproken worden Buurttafels georganiseerd, burgers kunnen daar hun signalen over ongenoegen/misstanden in de wijk kwijt.

c Tips (o.a. van de buurttafels) etc zijn niet (meer) tot personen te herleiden.

d 3 of 4 maanden na zo'n buurttafel kan bezoek plaatsvinden (geen vaste tijdsrelatie).

e Op enig moment verzamelt de coördinator interventieteams GBA-gegevens,

stuurt die door aan de woningbouwvereniging (die doet met behulp van het kadaster een cross-check of een bepaalde huurder niet elders een koopwoning heeft), SoZaWe, Eneco en politie; deze organisaties geven aan welke adressen aandacht verdienen of juist niet bezocht moeten worden (politie). Dit levert een prioriteitenlijst op, indien er genoeg tijd is, gaat men alle tussengelegen woningen ook langs (want met een 87 jarige die nooit problemen oplevert, kan toch iets mee aan de hand zijn).

5 De interventieteams komen in principe onaangekondigd.

6 De interventieteams laten zeker geen bericht achter bij de huizen waar niet werd opengedaan, *"want dan verdoezelen ze de situatie"*, we komen gewoon weer eens langs

7 Er is geen vergaderbesluit te vinden waaruit blijkt dat we een bepaalde buurt of een bepaald huis gaan bezoeken (noch waarom ze dat gaan doen.)

Deel 3 Analyse

Getalsmatige analyse Deel 2[24]

Getalsmatige analyse van de hiervoor opgenomen 48 casus, levert het navolgende beeld:

1. In 80 % was het huisbezoek niet aangekondigd.
2. In 60 % is door de burger aangegeven dat hij niet voldoende geïnformeerd was over zijn rechten en plichten voordat hij toestemming gaf.
3. In 60 % hebben burgers geklaagd over de bejegening door de functionarissen.
4. In 50 % bleek dat het legitimeren door de binnentredende functionarissen niet correct is geschied.
5. In 50 % hebben de functionarissen (delen van) het huis onderzocht.
6. In 40 % gaven burgers aan dat zij achteraf onvoldoende geïnformeerd zijn (onder andere dat er geen schriftelijke informatie is achtergelaten).
7. In 40 % heeft de burgers niet expliciet toestemming verleend.
8. In 30 % hebben burgers geklaagd over misbaar bij de entree.
9. In 30 % gaven burgers aan dat de toestemming onder bedreiging was afgedwongen.
10. In 30 % gaven burgers aan dat de toestemming om het huis te betreden mede was verleend op basis van het feit dat politie aanwezig was
11. In 20 % hebben burgers geklaagd dat het bellenbord c.q. de centrale hal is omzeild.
12. In 20 % hebben burgers te kennen gegeven dat informatie over hem of de toestemming om het huis binnen te komen aan derden of zijn kinderen is gevraagd.
13. In 20 % hebben burgers geklaagd over het feit dat men in zijn eigen huis gedwongen werd zich te legitimeren
14. In 20 % bleek dat hulp nodig was, maar is die hulp niet of nauwelijks geleverd.
15. In 3 gevallen is na het bezoek van een interventieteam het betreden van de woning onmogelijk gemaakt door het plaatsen van een stalen deur.

---

[24] Er is niet gewerkt met gestandaardiseerde interviews; burgers zijn niet over alle aspecten van een huisbezoek bevraagd. Dit levert statistisch gezien een vertekend beeld op: de hier gegeven afgeronde percentages laat slechts zien hoe vaak in de 48 casus een bepaald aspect genoemd werd. Deze percentages geven daarnaast op geen enkele wijze aan "hoe erg" bepaald gedrag/bepaalde zaken door de burgers worden gevonden.

INLEIDING

De in Deel 2 weergegeven casus zijn enerzijds opvallend verschillend van elkaar en vertonen anderzijds op bepaalde punten grote overeenkomsten. In dit deel van het rapport zullen de overeenkomsten geanalyseerd worden.

Bij de aanvang van het onderzoek bleek alras dat het moeilijk was om vast te stellen onder welk wettelijk regime en wiens (politieke) verantwoordelijkheid de diverse huisbezoeken plaatsvonden. Zo was er sprake van huisbezoeken door de dienst SoZaWe, stedelijk opererende interventieteams en teams door deelgemeente aangestuurd waarin vaak ook de dienst SoZaWe participeerde. Vastgesteld moet worden dat de diverse huisbezoeken nogal vaak op ad hoc basis plaatsvonden[25], onder een ruim mandaat en met een niet overtuigende-, althans in een redelijke verhouding tot de zwaarte van het middel staande verantwoordingsstructuur.
Ten einde de diverse huisbezoeken toch te kunnen analyseren is besloten dat langs de chronologische lijn der gebeurtenissen te doen: Van adresselectie via het binnentreden, het feitelijke huisbezoek tot aan de nazorg.

SELECTIE VAN HET ADRES

Conclusie: de selectie van het adres geschiedt niet willekeurig, expliciet politieke dekking voor de keuzes is onvoldoende zichtbaar, de burger krijgt niet te horen op grond waarvan hij geselecteerd is (en hij kan daardoor onvoldoende zijn rechten die hij heeft, waar maken), tijdens het selectieproces worden gegevens over burgers uitgewisseld tussen allerlei instanties en lijkt aannemelijk dat daarmee de privacy van burgers geschonden wordt.

Voordat er ergens een interventieteam of een huisbezoekteam dat van een specifieke dienst uitgaat, aanbelt, is er een keuzemoment gepasseerd waarin besloten is om dit specifieke adres te bezoeken. Gezien de zwaarte van het onderzoeksmiddel, zou idealiter expliciete instemming van de top van de organisatie en de politiek verantwoordelijke verwacht mogen worden. De praktijk laat zien dat de keuze om een bepaald adres te selecteren (zowel bij controles van SoZaWe als bij interventieteam huisbezoeken) relatief laag in de ambtelijke organisatie geschiedt[26].

---

[25] Illustratie: de verklaringen van ambtenaren in casus 5, 35, 46 en 48. Zie ook Deel 4, Frontlinefilosofie (Prof. DR. P. E.W.M. Tops) "Frontlijnteams, zoals de Rotterdamse interventieteams, zijn een passende organisatievorm met een passende aanpak voor probleemsituaties. Dit vraagt, volgens Tops, om een andere kijk op teams, organiseren en uitvoeren, maar vooral om krachtige en slimme regisseurs en leiders, die krachten kunnen bundelen, actiemandaat hebben en slimme interfaces kunnen organiseren tussen frontlijnteam en de eigen dienst".
[26] Illustratie: casus 20 en 35

Zoals hiervoor reeds is betoogd, is degene die gecontroleerd wordt geen verdachte[27]. Bij een bestuursrechtelijke controle wordt uitgegaan van een (idealiter) "willekeurig" gekozen groep. Als de groepen willekeurig gekozen zijn, zou elke Rotterdammer evenveel kans moeten hebben om een huisbezoek te krijgen. Dit blijkt echter niet het geval. In de casus 46 en 48 wordt door de uitvoerende ambtenaren beschreven op welke wijze in de regel adressen worden geselecteerd.
Uit het onderzoek blijkt dat er drie overwegingen zijn op grond waarvan een adresselectie plaatsvindt:

A. De burger behoort tot een expliciet aangewezen categorie die "altijd" een huisbezoek krijgt. Te denken valt aan nieuwe cliënten van de dienst Sociale Zaken en Werkgelegenheid en bewoners van logementen en woongroepen (dus al die adressen waar meer dan twee personen die geen familie van elkaar zijn samen verblijven)[28]. [29]
B. De burger woont in een bepaald gebied waar huis aan huis gecontroleerd wordt (zoals burgers die een huis in een "hot spot[30]" bewonen).
C. De burger is voorwerp van onderzoek naar aanleiding van een signaal dat aanleiding vormt om zijn adres of persoon in onderzoek te nemen.

Ad A
Er is sprake van een objectief criterium dat voor iedereen kan gelden en steeds weer wordt toegepast. De kern van dit soort administratieve controle is dat iedereen evenveel kans loopt om gecontroleerd te worden. Toch ligt aan die controle vaak een selectie ten grondslag[31] die ertoe kan leiden dat bepaalde segmenten van de samenleving veel meer dan andere (en soms zelfs buitensporig veel) gecontroleerd worden; de algemene controle wordt alsdan een selectieve controle.

---

[27] Wetboek van strafvordering artikel 27: Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit.
[28] Zie Deel 4: Verlies van onschuld(-presumptie)
[29] Recentelijk vernam de ombudsman van een voorgenomen of reeds in uitvoering genomen onderzoek naar alleenstaande moeders wonende in de wijken IJsselmonde en Pendrecht met kinderen onder de twee jaar.
[30] Hot spot (website gemeente Rotterdam): Een hot spot is een gebied van één of meer straten waar verpaupering, criminaliteit, vervuiling en verloedering het beeld bepalen. Het zijn de plekken waar huisjesmelkers illegaal kamers verhuren en waar slooplocaties en slecht onderhouden panden bijdragen aan een slechte uitstraling van de buurt.
[31] Een exponent hiervan zijn de zogenaamde slimme steekproeven, waarbij op basis van de combinatie van een vele gegevens besloten kan worden tot gerichte acties waarbij een grote kans op succes (lees: vaststellen van strafbare feiten) groot is en de verspilling van onderzoeksmiddelen beperkt blijft.

Op grond van de jurisprudentie en de Ombudsprudentie zijn ten aanzien van deze categorie twee opmerkingen te maken:

1. het enkele gegeven dat men tot een bepaalde groep behoort (dat men tot een risicogroep behoort) terwijl er echter geen concrete aanwijzingen zijn, rechtvaardigt geen huisbezoek[32];
2. categorale huisbezoeken ontberen een kennelijke proportionaliteits- en subsidiariteitsafweging en zijn alleen daardoor al in strijd met het gestelde in het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens[33].

Ad B

Alhoewel dit een redelijk zuiver criterium zou kunnen zijn, blijkt dat een werkelijke huis-aan-huis controle in de praktijk niet of nauwelijks voorkomt (zie casus 46 waarin wordt uitgelegd hoe de adresselectie bij een huis-aan-huis controles tot stand komt). Binnen een bepaald gebied wordt op grond van "niet tot concrete bronnen te herleiden signalen" en het *theewater* van de diverse ambtenaren / functionarissen besloten om aandacht te schenken aan een selectie van adressen binnen dat gebied[34].

Ad C

Juridisch technisch is dit een wat vreemde categorie: enerzijds zijn er aanwijzingen dat er iets niet in de haak is (en als zodanig overlapt dit met categorie B), maar desalniettemin besluit men niet om het onderzoek in handen te stellen van de daartoe opgeleide opsporingsambtenaren, maar wordt er een *controle*[35] uitgevoerd.

De ombudsman neemt aan dat het doel van deze controle is om gegevens te verzamelen die een antwoord kunnen geven op de vraag of er reden is om door te gaan met een onderzoek. Alhoewel er dus al enige signalen op rood staan, blijkt in de praktijk dat de burger vrijwel nooit vooraf concreet op de hoogte wordt gesteld van aard en de inhoud van het signaal noch van het gewicht dat daaraan wordt toegekend door het verantwoordelijke bestuursorgaan[36]. Omdat de burger niet wordt geïnformeerd over het feit dat ten aanzien van hem het vermoeden bestaat dat er mogelijk zaken niet in orde zijn en dat hij als gevolg daarvan “verdachte” kan worden, kan de burger in deze fase nog geen enkel beroep doen op de rechten

---

[32] Centrale Raad van Beroep, 11 april 2007

[33] Zie rapport van de gemeentelijke ombudsman te Amsterdam.

[34] Casus 9 illustreert de gang van zaken en tot welk ongenoegen onduidelijkheid over wat een hot spot is kan leiden.

[35] Controle, ook wel toezicht of verificatie genoemd.

[36] Zodat er in de zin der wet onvoldoende informatie gegeven is om tot een weloverwogen toestemming te kunnen komen.

die hij mogelijker wijze als verdachte zou hebben[37]. Het baart de ombudsman zorgen dat de praktijk laat zien dat er zo nu en dan wel degelijk grenzen worden overschreden en de rechten van de burger/potentiële verdachte in het gedrang komen[38].

Een vorm van signaal kan een (anonieme) tip zijn. Van klagers en ambtenaren heeft de ombudsman vernomen dat informatie over anonieme tips door het bestuursorgaan nimmer gegeven wordt aan de "beschuldigde". Uit de casus blijkt dat door ambtenaren wordt aangegeven dat een eventuele tip in veel gevallen niet meer terug te leiden is tot een bepaalde bron. Casus 48 illustreert het ongenoegen dat iemand kan voelen als hij meent ten onrechte beschuldigd te zijn.

- ADRESSELECTIE EN CBP

De wijze van de adresselectie zoals beschreven in casus 46 en 48, roept vragen op. Een interventieteam is een samenwerkingsverband van (overheids-)instanties. Samenwerking is toegestaan voor zover de taken en bevoegdheden op elkaar aansluiten. Deze samenwerking zal doorgaans ook tot uitwisseling van informatie leiden. De Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) en andere regelgeving zijn van toepassing op zowel het verstrekken als ontvangen van persoonsgegevens in deze samenwerkingsverbanden. De verschillende rollen, bevoegdheden en verantwoordelijkheden van de partners hebben een rechtstreeks gevolg voor de bevoegdheden om onderling informatie uit te wisselen. Bij de ombudsman bestaat twijfel of de wijze waarop gegevens over burgers worden uitgewisseld tussen de diverse diensten, voldoet aan de wettelijke bepalingen[39]. De ombudsman heeft met

---

[37] Zoals het recht om niet mee te hoeven werken aan zijn eigen veroordeling (zwijgrecht), het recht om op de hoogte te worden gesteld van de aard van de beschuldigingen en het recht om adequate juridische ondersteuning te krijgen.

[38] Zie voor een verdere onderbouwing van het problematische karakter van dit optreden Deel 4 Bestuurs-strafrecht: bestuursrecht en strafrecht. Zie bijvoorbeeld: casus 21, 33, 47 en 48.

[39] Voor ambtenaren geldt Artikel 125a Ambtenarenwet lid 3: *"De ambtenaar is verplicht tot geheimhouding van hetgeen hem in verband met zijn functie ter kennis is gekomen, voor zover die verplichting uit de aard der zaak volgt"*. Voor functionarissen van nutsbedrijven en woningbouwvereniging en geldt : Art. 2:5. [Geheimhoudingsplicht] Awb
-1. Een ieder die is betrokken bij de uitvoering van de taak van een bestuursorgaan en daarbij de beschikking krijgt over gegevens waarvan hij het vertrouwelijke karakter kent of redelijkerwijs moet vermoeden, en voor wie niet reeds uit hoofde van ambt, beroep of wettelijk voorschrift ter zake van die gegevens een geheimhoudingsplicht geldt, is verplicht tot geheimhouding van die gegevens, behoudens voor zover enig wettelijk voorschrift hem tot mededeling verplicht of uit zijn taak de noodzaak tot mededeling voortvloeit.
-2. Het eerste lid is mede van toepassing op instellingen en daartoe behorende of daarvoor werkzame personen die door een bestuursorgaan worden betrokken bij de uitvoering van zijn taak, en op instellingen en daartoe behorende of daarvoor werkzame personen die een bij of krachtens de wet toegekende taak uitoefenen.

het CBP over deze zaken diverse keren van gedachten gewisseld en weet dat het CBP een onderzoek heeft ingesteld naar het gebruik van persoonsgegevens door interventieteams.

Een ander aspect van de bescherming van persoonsgegevens betreft het verzamelen van persoonsgegevens. Dit mag alleen voor wel bepaalde, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigde doeleinden geschieden (artikel 7 Wbp). In het licht van dit artikel is het vreemd als, zoals uit sommige casus blijkt, één (niet meer traceerbare en niet geverifieerde) melding volstaat om een burger te vereren met een huisbezoek, waarna de diverse ambtenaren het hele huisbezoekprogramma afwerken.
Deze gang van zaken blijkt niet alleen disproportioneel, het boterzachte signaal rechtvaardigt niet de inzet van het optreden van een interventieteam, laat staan het optreden in een woning van een burger. De praktijk laat zien dat het op basis van zo'n signaal plaatsvindende huisbezoek zich niet beperkt tot het verifiëren van het signaal, maar dat een veel ruimer onderzoek plaatsvindt.

ENTREE

Conclusie: bij het binnentreden van woning laat de gemeente zich niet van een al te beste kant zien: burgers worden willens en wetens overrompeld en onder druk gezet, de centrale hal en bellenbord worden zoveel mogelijk omzeild, er wordt misbaar gemaakt en het legitimeren geschiedt zeer gebrekkig.

De Algemene wet op het binnentreden (Awbi, zie Deel 4) vult de uitgangspunten van artikel 12 van de grondwet (Huisrecht, zie Deel 4) nader in. Er zijn enkele vormvoorschriften: voorafgaande legitimatie, mededeling van het doel van het binnentreden en verstrekking aan de bewoner van een schriftelijk verslag. Een ieder die in opdracht van-, of namens de gemeente Rotterdam de taak heeft om bij de burgers van de gemeente een huisbezoek af te leggen, is in zekere zin een ambassadeur van deze stad; hij vertegenwoordigt het hoogste gezag van de stad in het directe contact met de burgers[40]. De overheid, die er voor de burgers is (en niet

---

Los van de geheimhoudingsplicht laat zich de vraag stellen of het acceptabel is dat een medewerker van bijv. Eneco krijgt te horen dat de bewoner van een bepaald adres op grond van een bepaalde regeling een uitkering ontvangt, gebruik maakt van een schuldhulpverleningsregeling, een psychiatrische dagbehandeling ondergaat, uithuizige kinderen heeft vanwege een ondertoezichtstelling, om allerlei redenen is opgenomen in het lokale zorg netwerk etc..

[40] Juist bij toezicht en controle manifesteert de in andere gevallen "abstracte en papieren overheid" zich tegenover de burger als een entiteit van vlees en bloed. Professor mr. J.B.J.M. ten Berge schrijft: *"Het handhavingstoezicht kent vaak een spanningsvolle intermenselijke confrontatie. Waar handhavingsancties in de termen van Duk 'de tanden' van het recht (oratie Amsterdam) impliceren, zo vormt het optreden van de toezichthouder de eerste stap op weg naar het bijten van het recht; de lippen worden opgetrokken en de*

andersom!), dient zich beleefd, correct en respectvol te gedragen. Deze op de burger gerichte houdingsaspecten hoeven er niet aan in de weg te staan dat de ambtenaar zich zakelijk opstelt en niet op zijn mondje gevallen is. Dit vraagt om voortdurende training van de met dit werk belaste ambtenaren èn controle op de uitvoering. In het kader van de controle/ verificatie of hulpbiedende werkzaamheden is geen enkele vorm van overrompelen, dreigen, intimideren toegelaten. De burger dient op basis van vrijwilligheid zijn medewerking aan het huisbezoek te verlenen.

- MISBAAR

In de casus wordt beschreven dat burgers zich behoorlijk geïntimideerd voelen door gedragingen als: hard roepen/schreeuwen, klepperen met de brievenbus en bonken op de deur[41]. In de regel wordt door dit gedrag de aandacht getrokken van buren. Uit de casus blijkt dat dit soms tot gevolg heeft dat de betreffende burger de interventieteammedewerkers uitnodigt in zijn huis *ten einde de publieke vertoning te beëindigen*. De ombudsman acht dit gedrag om twee redenen ontoelaatbaar:

- Van de aldus verkregen toestemming kan niet gesteld worden dat zij vrijwillig gegeven is.
- Op deze wijze wordt geen juiste invulling aan "de Moedernorm[42]", "het ambassadeurschap van de Stad" of de functie "visitekaartje van Rotterdam" gegeven.

- CENTRALE DEUR OMZEILD: NIET VIA DE VOORDEUR

Een basale regel van beleefdheid is dat bij het benaderen van een burger in zijn woning, de kennelijk door die burger aangewezen route wordt bewandeld: Ambtenaren melden zich niet aan de achterdeur, lopen niet via de achtertuin, de garage of een andere kennelijk voor huisgenoten bestemde route naar binnen. Tijdens het onderzoek is gebleken, dat er een gebruik is ontstaan om in woongebouwen waar een centrale hal met een bellenbord is, deze te omzeilen. Aldus wordt de burger overrompeld en significant minder kansen gegeven om weloverwogen te besluiten al-dan-niet toestemming tot binnentreding te verlenen[43]. De ombudsman acht dit een verwerpelijke werkwijze.

---

tanden worden dreigend zichtbaar. De 'over'heid ontmoet hier in fysieke zin de 'onder'daan en maakt hem bang."

[41] Zie bijvoorbeeld de casus: 2, 3, 12, 18, 21, 24, 41 en 47.

[42] Zie deel 4: De Normen

[43] Casus 37 laat zien tot welke verwarring deze methode (bij een oudere) kan leiden. In Casus 41 blijkt deze - kennelijk geïnstitutionaliseerde methode – uit de hand te zijn gelopen. Zie verder de casus 2, 3, 18, 19, 21, 25, 32, 38 en 42.

▪ KINDEREN, DERDEN VERSCHAFFEN TOEGANG

Toestemming om een huis te betreden moet van de hoofdbewoner of althans een volwassene die daarvoor aangezien kan worden, verkregen worden. Zodra de aangesproken volwassene meldt niet de hoofdbewoner te zijn (bijvoorbeeld dat hij gast is) kan hij de toestemming voor het huisbezoek niet meer geven. Huisbezoeken op basis van toestemming van een kind zijn volstrekt onbehoorlijk. De conclusie is dat de norm dat toestemming voor het betreden van het huis alleen gegeven kan worden door de hoofdbewoner (en niet door zijn gasten of zijn kinderen), kennelijk nog niet bij alle ambtenaren bekend is[44].
Evenzo kan een hoofdbewoner geen toegang verlenen tot de door een onderhuurder gehuurde woonruimte[45].

▪ INFORMATIEVERZAMELING BIJ DERDEN

Het verzamelen van inlichtingen over een burger, zonder zijn toestemming, bij anderen dan hemzelf (bijvoorbeeld bij zijn kinderen, zijn buren et cetera) staat op gespannen voet met de bestuursrechtelijke bevoegdheden in het kader van verificatie en controle. Het betreft hier activiteiten die diep ingrijpen in de persoonlijke levenssfeer. Deze vorm van gegevensverzameling mag alleen worden toegepast wanneer er een specifiek vermoeden van fraude is en de gegevens op geen enkele andere wijze verkregen kunnen worden. Bovendien moet de burger op grond van artikel 34, eerste lid, Wbp geïnformeerd worden over de gegevensverzameling[46].

▪ LEGITIMEREN VAN DE BEZOEKENDE FUNCTIONARISSEN

Conclusie: de wijze van legitimeren voldoet niet aan het wettelijke regime.

De Algemene wet op het binnentreden (Zie Deel 4) bepaalt uitdrukkelijk dat de ambtenaar zich voorafgaand aan het binnentreden dient te legitimeren. Uit de hiervoor beschreven casus blijkt dat dat voor een gedeelte (nog) niet geschiedt[47].

Ernstig acht de ombudsman het feit dat bij een interventieteam de gewoonte is ontstaan dat alleen het hoofd van het interventieteam zich legitimeert. In de wet staat: *"Indien twee of meer personen* voor hetzelfde doel *in een woning binnentreden, rusten deze verplichtingen slechts op degene die bij het binnentreden de leiding heeft."* De

[44] Zie casus 46.
[45] Zie casus 15.
[46] Informatieverzameling bij derden is een vorm van "eigen waarneming"als bedoeld in artikel 31, eerste lid, sub a, Wbp. Voor deze vorm van gegevensverwerking is een voorafgaand onderzoek vereist. Deze vorm van gegevensverzameling mag in principe alleen worden toegepast als er een specifiek vermoeden van fraude is en nooit zomaar. Zie bijvoorbeeld de casus 14, 21, 41, 46 en 47.
[47] Zie bijvoorbeeld de casus 1, 3, 5, 13, 16, 19, 19, 20, 21, 24, 25, 26, 38, 39, 40, 41 en 48.

ombudsman stelt vast dat de kern van het interventieteamoptreden nu juist is dat verschillende personen (met geheel eigen bevoegdheden) gezamenlijk een pand bezoeken; er is geen sprake van "*eenzelfde doel*" maar van "*diverse doelen voor het binnentreden*". Naar de letter van de wet zal een ieder die een zelfstandige toezichtsbevoegdheid heeft, zich vooraf bij de bewoner moeten legitimeren, uitleggen waarom hij de woning wil betreden en daarna vragen of de betreffende bewoner daar toestemming voor wil verlenen[48]. Een burger moet aan zijn voordeur kunnen besluiten dat bepaalde mensen wel en andere niet zijn woning mogen betreden. Dit legitimeren en informeren vooraf zijn voorwaarden waaraan voldaan moet zijn opdat de burger op goede gronden zijn toestemming voor het binnentreden en verzamelen van gegevens kan verlenen.

- IDENTIFICATIE GEVRAAGD VAN DE BURGER (EN ZIJN EVENTUELE GASTEN) IN ZIJN EIGEN HUIS

Alhoewel uit vrijwel alle casus blijkt dat burgers in hun eigen huis gevraagd wordt om zichzelf te identificeren, komt - strafrechtelijke onderzoeken daargelaten - die bevoegdheid ingevolge het bepaalde in artikel 5:16a (uitgebreide identificatieplicht) uitsluitend toe aan ambtenaren die - op grond van de wet of een individueel besluit van het daartoe gerechtigde bestuursorgaan - zijn aangewezen als toezichthouder zoals bedoeld in artikel 5:11 Awb. Tot nu toe heeft geen enkele ambtenaar aan de ombudsman kenbaar gemaakt dat hij op grond van voornoemde regelgeving als toezichthouder was aangesteld en gebruik heeft gemaakt van de daarbij behorende bevoegdheden. Overigens bepaalt artikel 5:13 Awb dat een toezichthouder van zijn bevoegdheden slechts gebruik mag maken voor zover dat redelijkerwijs voor de vervulling van zijn taak nodig is (evenredigheidsbeginsel).
De intimiderende werking die uitgaat van het dwingend verzoek dat iemand in zijn eigen huis zijn paspoort moet opzoeken om te bewijzen dat hij is wie hij stelt te zijn, is de ombudsman tijdens het horen van burgers vaak genoeg gebleken[49].

- DUBBELE PETTEN

Hiervoor heeft de ombudsman al aangegeven dat zijns inziens de aanwezigheid van andere functionarissen dan ambtenaren (zoals medewerkers van nutsbedrijven en woningbouwverenigingen) geen goede zaak is.

Hand- en spandiensten

In een enkel geval lijkt het erop dat door ambtenaren van de gemeente Rotterdam hand en span diensten verleend worden aan private ondernemingen. Zo soms dat het hele interventieteam uit niet meer bestaat dan een politieman (om de deur

[48] 25 5 2007, Zeist, LJN BA5725

[49] Zie bijvoorbeeld de casus 1, 3, 5, 6, 12, 19, 38, 45, 46 en 47.

open te houden), een deelgemeentelijk medewerker (legitimatie van het optreden) en dat het inhoudelijk gaat om het tackelen van een Eneco-probleem[50].

In twee casus meldt de medewerker van de deelgemeente dat hij zou optreden namens de woningeigenaar. In casus 41 zou die huiseigenaar volgens klager *een particuliere eigenaar zijn die er zogenaamde beleggingspandjes op nahoudt*. In casus 47 meldde de medewerker van de deelgemeente *op te treden namens woningbouwvereniging "Vestia".*

Weer anders ligt het in casus 6 waarin klaagster zich afvraagt hoe het zit met de vermenging van het optreden van het interventieteam en dat van de private ondernemers die inbraakwerende middelen bij haar slijten?

Op zijn minst kan hier gesproken worden van erg ondoorzichtige situaties; wat is eigenlijk de verhouding tussen gemeente Rotterdam en de secu-strip-verkoper of de particuliere huiseigenaar van wie een kraker een beleggingspand in gebruik heeft genomen? Voor zover het het faciliteren van de Eneco betreft, rijst de vraag of de gemeente Rotterdam (die de grootste aandeelhouder van Eneco is) hiermee niet de schijn van het bevoordelen van een marktpartij op zich laadt?

TOESTEMMING

Conclusie: Toestemming is een van de belangrijkste elementen tijdens het huisbezoek. Alhoewel het formeel wettelijke systeem de burgers allerlei mogelijkheden biedt om een huisbezoek te weigeren, blijkt dat de burgers (ook al hebben ze gegronde redenen om de toestemming te weigeren[51]) vrijwel geen weerstand bieden tegen de wens van ambtenaren om binnen te treden.

De ombudsman stelt vast dat de vermenging van aanvankelijk gescheiden bevoegdheden zoals die met name door het instrument *interventieteam* ontstaat, voor de burger te veel verwarring oproept. Men is het spoor bijster en geeft zijn rechten om eventueel een huisbezoek te weigeren, volledig op.

In het overgrote deel van de in Deel 2 beschreven daadwerkelijke huisbezoeken, is de toestemming op onjuiste wijze of onjuiste gronden verkregen.

De bescherming van het huisrecht is daarmee illusoir geworden.

---

[50] Zie casus 3 en 39.

[51] Terwijl zij, in laatste instantie, zelfs geen enkele reden behoeven te hebben en geen enkele uitleg behoeven te geven indien zij toestemming voor een huisbezoek wensen te weigeren.

- HET BELANG VAN DE TOESTEMMING

Grondwet, verdragsrecht en de daarvan afgeleide lagere regelgeving gaan uit van de premisse dat de eigen woning een "overheidsvrije zone" is. De overheid mag alleen dan de woning van de burger betreden als:

1. De formele wet daar een grondslag voor biedt[52]
2. De burger toestemming verleent.

In het eerste geval kan worden binnengetreden tegen de wil van de burger en wordt een zeer afgewogen en uitvoerige procedure ingezet om de belangen van beide partijen (de burger tegenover de overheid) veilig te stellen[53].

Indien de burger toestemming verleent, lijkt hij vrijwel rechteloos;[54] er zijn geen wettelijke beschermingen meer voor de burger.

Ook de Algemene wet op het binnentreden (zie Deel 4) die de voorwaarden beschrijft waaraan voldaan moet worden, maakt een duidelijk onderscheid tussen huisbezoeken zonder en met toestemming van de burger. De toestemming van de burger is niet alleen van belang voor het rechtmatig betreden van de woning maar ook een voorwaarde een rechtmatige verzameling van persoonsgegevens in de woning.

- HET CPB HANTEERT DRIE CRITERIA VOOR TOESTEMMING.

Voor de verwerking van persoonsgegevens die op toestemming wordt gebaseerd gelden drie criteria.

1. De burger moet vooraf goed geïnformeerd zijn.
2. De informatie die aan de burger wordt verstrekt moet voldoende specifiek zijn.

---

[52] Zoals bij de opsporing van strafbare feiten of het beschermen van de staatsveiligheid.

[53] Bekend mag worden verondersteld dat er een door de rechter-commissaris afgegeven toestemming voor de huiszoeking moet zijn waarin beschreven staat wat de aanleiding is. Na zo'n huiszoeking moet aanstonds een op ambtseed opgemaakt procesverbaal van de huiszoeking worden opgemaakt et cetera.

[54] Daarbij komt dat, indien op grond van zo'n vrijwillig toegestaan huisbezoek het bestuursorgaan besluiten neemt ten aanzien van de betreffende burger, hij die kan aanvechten bij de administratieve rechter en ook in die procedure veel minder beschermd is dan de burger die verdacht wordt van een strafbaar feit. De burger die een besluit wil aanvechten, zal – zonder dat hem van staatswege een minimum aan deskundige juridische ondersteuning wordt gegarandeerd - een bezwaarschrift moeten opstellen, waarin hij aanstonds alle relevante grieven zal moeten kenbaar maken omdat op grond van de huidige interpretatie van de Algemene wet bestuursrecht, rechters nauwelijks meer overgaan tot ambtshalve toetsing en de burger daarnaast dreigt te verzanden in een procedureel moeras (argumentatiefuik). Zie verder Deel 4.

3. Er moet sprake zijn van vrijwillig gegeven toestemming.

I Goed geïnformeerd:

dat wil zeggen dat de burger actief, adequaat en volledig door de betreffende ambtenaren wordt geïnformeerd over zijn rechten en plichten.
De burger moet dus uitgelegd krijgen onder welke omstandigheden hij een huisbezoek kan weigeren en wat daarvan de consequenties zouden kunnen zijn. Zoals hiervoor te lezen is, zijn nogal wat burgers "*bezweken*" onder de druk dat: "*de uitkering zal worden ingetrokken*", "*er een procesverbaal zal worden opgemaakt tegen hem*", "*dat de weigering een met straf bedreigd delict oplevert waar een boete van de eerste categorie en maximaal een maand hechtenis op staat*". Alhoewel al deze informatie op zichzelf niet onjuist is, is het lelijke dat in geen van de gevallen erbij is gemeld dat de gememoreerde consequenties vrijwel nooit plaatsgrijpen of alleen nadat ook de rechter zich over de oirbaarheid van de consequentie heeft kunnen buigen.

II Specifiek:

dat wil zeggen dat de toestemming gebonden is aan een bepaald doel (doelbinding). Als men zegt dat men voor een hulpverleningsgesprek langskomt, mag het niet zo zijn dat de ambtenaar eigenlijk ook wilde binnenkomen om een controle op illegaal samenleven te kunnen uitvoeren.

De toestemming voor het betreden van een woning en het verzamelen persoonsgegevens
De functionaris die een huisbezoek aflegt heeft toestemming nodig voor:

- het betreden van de woning (toestemming voor de deur)
- het verzamelen van persoonsgegevens in de woning (toestemming achter de deur)

Wanneer de burger aan de deur op de juiste wijze wordt geïnformeerd over de identiteit van de bezoeker(s) en het doel (de doelen) van het bezoek, kan de toestemming voor het verzamelen van persoonsgegevens voor deze doelen achter de deur worden verondersteld. Wanneer men meer gegevens wil vastleggen dan waarvoor toestemming is verkregen, dan moet de burger hierover ter plekke worden geïnformeerd.

Doelbinding

Volgens vaste jurisprudentie kan de toestemming alleen verleend worden met het oog op het dienen van een concreet doel (= doelbinding). De relatie tussen het bezoek en de eventuele consequentie van het bezoek moet voor de burger duidelijk zijn. Het mag niet zo zijn dat de burger niet weet dat er tijdens het bezoek bepaalde informatie verzameld wordt die later tegen hem gebruikt kan worden. Men moet bij het vragen om toestemming precies vertellen wat men wil onderzoeken.

De behoorlijkheid brengt met zich mee dat niet alleen geëxpliciteerd moet worden wat men wil onderzoeken[55], maar ook welke gegevens men accepteert als voldoende bewijs[56]. Het hele concept van de "integrale controle" en het "meervoudig kijken"[57] is - indien niet exact aangegeven wordt welke controles (op grond van welke regelgeving) worden uitgevoerd - strijdig met het uitgangspunt dat voor een concreet doel (en een concrete onderzoeksmethode) toestemming gegeven wordt.

III Vrijwillig:

Er mag geen dwang op de burger worden uitgeoefend (er mag/moet wel goed en adequaat geïnformeerd worden). De toestemming mag niet gebaseerd zijn op de kennelijke dwaling (dat wil zeggen dat voor de daarbij betrokken ambtenaar kenbaar vaststaat dat de burger een onvolledig beeld van de relevante werkelijkheid had op basis waarvan hij tot een onjuiste gevolgtrekking is gekomen) en de toestemming mag niet op basis van listige kunstgrepen van hem afgetroggeld worden (bedrog).

Op een kaart die sedert enige tijd na een huisbezoek wordt achtergelaten bij mensen die door een interventieteam niet thuis zijn getroffen staat: "*volledigheidshalve wijzen wij u erop dat u volgens de GBA wetgeving verplicht bent mee te werken aan onderzoek naar uw verblijfplaats. Niet meewerken is strafbaar maar kan bovendien ook problemen geven met het verkrijgen van documenten zoals paspoorten en rijbewijzen, verzekeringen en uitkering"*[58]. De informatie wordt als bijzonder dreigend ervaren en is onvolledig; een essentiële tussenstap is weggelaten, namelijk dat de burgemeester - op de hoogte gesteld van de weigering van de burger om mee te werken aan een GBA-controle - deze informatie gecombineerd met andere informatie dermate zwaarwichtig vindt dat hij het nodig acht om een machtiging te verstrekken om tegen de wil van de burger zijn woning te betreden[59].
Slechts in het geval dat de burger de betreffende ambtenaren die in het bezit zijn van een machtiging van de burgemeester niet binnenlaat[60], is er sprake van een

---

[55] Bijvoorbeeld: het aantal kamers in het huis.
[56] Bijvoorbeeld: volstaat het overleggen van een bouwtekening, of wil men alle ruimten bekijken, of zelfs opmeten?
[57] Van de begrippen "integrale controle" en "meervoudig kijken" kent de ombudsman de definitie niet. Voorshands wordt ervan uitgegaan dat hiermee bedoeld wordt dat één ambtenaar waarnemingen verricht die relevant zijn voor diverse diensten (bijvoorbeeld: de ambtenaar van SoZaWe voert ook een controle op de leerplicht en of de gemeentelijke basisadministratie en of de brandveiligheid van een bepaald huis uit).
[58] Zie bijvoorbeeld casus 44.
[59] Zie voor achtergronden hierbij: Deel 4 Het binnentreden van een woning
[60] Deel 2, casus 5; de interventiemedewerker neemt kennelijk geen genoegen met het ontvangen van informatie aan de deur en laat weten: "*Dan zijn we nog niet klaar natuurlijk, want volgens de GBA is de desbetreffende bewoner verplicht om inlichtingen te verstrekken. Hij moet zich legitimeren en eventueel*

overtreding die met straf bedreigd is. De burger krijgt in dat geval uiteraard nog de mogelijkheid om zich in het strafproces te verdedigen, daarbij zal het al dan niet op juiste gronden verlenen van de betreffende machtiging mede onderwerp van onderzoek zijn. Het is dus zeker niet zo dat de weigering om ambtenaren die belast zijn met de controle van de gemeentelijke basisadministratie toegang te verlenen tot het huis in alle gevallen zal leiden tot een straf.

De aanzegging dat het niet meewerken kan leiden tot problemen bij het verkrijgen van documenten, verzekeringen en de continuering van hun uitkering, heeft een klager ertoe gebracht om daar opheldering over te vragen. Hem werd te verstaan gegeven dat "zijn adres in onderzoek zou worden genomen" en dat als gevolg daarvan de genoemde problemen zouden kunnen ontstaan.
Voor de burger lijkt het erop dat de gemeentelijke overheid hem aanzegt dat zij gebruik zal gaan maken van zijn gemeentelijke hindermacht als de burger gebruik maakt van zijn vrijheid om de toegang tot zijn woning te ontzeggen. Begrijpelijk is dat de gemeente door zo te handelen het verwijt mogelijk maakt dat zij misbruik maakt van haar bevoegdheden[61].
Eerder gememoreerd is het formulier dat de dienst gebruikt bij het vaststellen van een weigering om mee te werken aan een huisbezoek:

> "**Gevolgen weigering**. Bovengenoemde klant heeft geweigerd medewerking te verlenen aan een huisbezoek uitgevoerd door bovenstaande medewerk(st)er(s) van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (SoZaWe). Hij/zij is op de hoogte gebracht van de consequenties van deze weigering en hij/zij heeft aangegeven de consequenties te begrijpen. De weigering zal tot gevolg hebben dat zijn/haar aanvraag uitkering WWB/IOAW/IOAZ/WWIK wordt afgewezen of dat zijn/haar lopende uitkering WWB/IOAW/IOAZ/WWIK wordt ingetrokken of beëindigd."

Deze informatie komt direct in strijd met het standpunt dat door het ter zake hoogste rechtscollege (de Centrale Raad van Beroep) is ingenomen en door de ombudsman aan de dienst is voorgehouden: artikel 8 EVRM noopt tot het goed en volledig informeren en het de burger erop wijzen dat het weigeren geen directe gevolgen heeft voor de toekenning van bijstand[62].

---

andere documenten overleggen. Dat wil nog niet zeggen dat mijnheer ons dan binnen moet laten, maar mijnheer krijgt dan een proces-verbaal aangezegd, op grond van de GBA-wetgeving. Dan wordt hij gewaarschuwd dat hij een maand hechtenis kan krijgen of een geldboete van de tweede categorie." en verder: "*We kunnen voor de GBA-wetgeving geen machtiging vragen om binnen te treden. Op grond van de Huisvestingwet mogen we wel met een machtiging naar binnen."*

[61] • Art. 3:3. Awb [Verbod van détournement de pouvoir]
Het bestuursorgaan gebruikt de bevoegdheid tot het nemen van een besluit niet voor een ander doel dan waarvoor die bevoegdheid is verleend.

[62] mw mr A.M.F. Loof-Donker:"Huisbezoeken in het sociale zekerheidsrecht", in: NJCM-bulletin, jgr 32, nr 6, okt 07, pp 812-824.

In ieder geval kan niet gesteld worden dat de burger die met deze argumenten geconfronteerd wordt in volledige vrijheid toestemming voor het betreden van zijn woning heeft gegeven.

De hoeveelheid ambtenaren die zich volgens het Rotterdamse model op de stoep van een burger aanbieden, met ieder zijn eigen bevoegdheid om vragen te stellen c.q. eventueel binnen te komen, is te verwarrend voor de burger. In geen enkel geval hebben burgers de ombudsman gemeld (en in geen enkele instructie of protocol staat) dat aan hen is uitgelegd dat de mogelijkheid bestaat (en wat de consequentie daarvan zijn) als zij het huisbezoek van bepaalde ambtenaren zouden weigeren; kennelijk wil men als ploeg naar binnen en oefent men als ploeg de maximaal bij één van de leden van het team behorende bevoegdheden uit. Dit lijkt op misbruik van bevoegdheden. Geen enkele burger heeft laten weten dat hij ervan op de hoogte was dat de eenmaal verleende toestemming voor een huisbezoek gaande het onderzoek weer kan worden ingetrokken: In drie gevallen is het huisbezoek dermate uit de hand gelopen, dat het is afgebroken door de ambtenaren[63]. Burgers weten niet dat zij het recht hebben om een verdere medewerking aan huisbezoek op te zeggen en daarmee het huisbezoek af te breken; niemand heeft van die bevoegdheid gebruikgemaakt[64].

- TOESTEMMING NIET GEPROBLEMATISEERD, WANT ER WAS POLITIE BIJ

Lezing van de casus noopt tot de conclusie dat burgers de politie respecteren. De aanwezigheid van een agent (20 van de 48 casus), ook al heeft hij maar een streep en doet hij niets anders dan de deur openhouden[65], roept bij burgers het vertrouwen op dat het wel goed zal zitten. Te vrezen valt dat het krediet dat de politie heeft bij het onverminderd verlenen van hand- en spandiensten in dit soort teams op den duur zal afbrokkelen.
Uiteraard is bekend dat allochtonen - zeker als ze nog maar recentelijk in Nederland zijn aangekomen - een andere verhouding met instituties als de politie hebben dan degenen die hier geboren en getogen zijn. De ombudsman neemt waar dat zij extra onder de indruk zijn van politie en het voor deze nieuwe Nederlanders (en 65-plussers!) niet goed mogelijk is om serieus een gesprek aan te gaan over bevoegdheden met een in uniform gestoken agent.

---

[63] Zie casus 21, 25 en 26.
[64] Dit ondanks het feit dat in een aantal gevallen er toch zeker sprake was van ruzie of paniek bij de burger wat aanleiding zou kunnen zijn voor het afdrukken van het huisbezoek (zie casus 27 en 29).
[65] De ombudsman onderzoekt niet het politieoptreden, maar deze gang van zaken is diverse malen aan hem verteld.

▪ MISBRUIK VAN BEVOEGDHEID (DÉTOURNEMENT DE POUVOIR)

Het meest gênante misbruik maken van de verwarring die bij burgers heerst, werd aangetroffen in de casus 26 en 47 beide betreffende de controle op "niet gemeld samenleven van personen"door SoZaWe. In beide gevallen heeft de ambtenaar van SoZaWe het huis van een niet-cliënt betreden – zonder zich te legitimeren - in de slipstream van een interventieteam. De dienst SoZaWe heeft daarbij misbruik gemaakt van toestemming voor het betreden van de woning welke op andere gronden is gevraagd en verkregen door andere personen.
Voorgaande toont aan dat de aan de ombudsman gedane mededeling (dat, als op een bepaald adres geen cliënten van een bepaalde dienst (zoals de sociale dienst geregistreerd) staan, de medewerkers van de betreffende dienst op dat adres niet naar binnen gaan), niet juist is.
Essentieel voor deze oneigenlijke situaties is dat de medewerker die het heimelijke onderzoek uitvoert zich niet legitimeert bij binnenkomst. Hierbij is waarschijnlijk uitgegaan van de hiervoor als onjuist gekwalificeerde interpretatie van de Algemene wet op het binnentreden (dat alleen het hoofd van een interventieteam zich zou hoeven te legitimeren).

WIJZE WAAROP DE HUISBEZOEKEN WORDEN UITGEVOERD

Conclusie: huisbezoeken beperken zich zelden tot de controle van het feit dat aanleiding vormde om het betreffende adres te selecteren hebben vaak het karakter van een sleepnetmethoden/fishing expedition, er worden heimelijke waarnemingen gedaan, de bejegening laat te wensen over.

▪ HUISDOORZOEKING

Een huisbezoek kan ontaarden in een huiszoeking. *Huis(door)zoeking* is een term die met name gereserveerd is voor het optreden van opsporingsambtenaren in het kader van een strafrechtelijk onderzoek; de onderste steen komt boven, alle laatjes en kasten worden opengemaakt, bedden worden afgehaald et cetera.

Omdat theoretisch een burger (bij eventuele vragen over het al of niet samenwonen) twijfels bij de dienst kan wegnemen door zijn huis open te stellen en alles te laten zien, is het denkbaar dat onder omstandigheden een burger akkoord gaat met een zeer vergaande doorzoeking van zijn eigen huis. Uit de onderzochte casus blijken burgers in de regel niet van dit soort praktijken gediend te zijn[66].

[66] Zie casus 1, 5, 7, 12, 14, 16, 19, 21, 22, 25, 33, 37, 38, 41 en 46.

Wellicht is het goed om te bedenken dat dit alleen de concrete uitvoering van het huisbezoek betreft, de vele andere bronnen van informatie die de sociale dienst kan raadplegen[67] zijn dan al – als het goed is - doorgespit.

De ombudsman stelt zich op het standpunt dat het gericht zoeken naar gegevens terwijl men voor een ander doel toestemming heeft gekregen om een inbreuk te maken op de huiselijke en informationele privacy van de burger, uit den boze is. We spreken hier uitdrukkelijk niet over de onbedoelde bijvangst: bijvoorbeeld de ambtenaar die een in elkaar geslagen kind tegenkomt terwijl hij een huisbezoek aflegt in het kader van de controle van het pand[68].
Waar het om gaat is een vorm van fair play in die zin dat - door de betreffende burger niet te informeren over het inzamelen van deze gegevens - de burger niet de kans krijgt om zijn eventuele rechten gelden te maken. Bovendien komt dit gedrag in aanmerking voor het predicaat misbruik van bevoegdheid (zie het eerder geciteerde artikel 3:3 van de Algemene wet bestuursrecht): Als de ambtenaar een vermoeden heeft van kindermishandeling en daarom een huis wil bezoeken, zal hij open kaart moeten spelen of gebruik moeten maken van de bevoegdheden die er zijn. Als tijdens een onderzoek naar de brandveiligheid in een huis, per ongeluk, in een elkaar geslagen kind wordt aangetroffen, dan hoeft een ambtenaar zijn ogen daar niet voor te sluiten; hij is alsdan zelfs wettelijk verplicht daarvan melding te maken.
De bij de ombudsman bekende protocollen gaan nog teveel uit van het verzamelen van zoveel mogelijk informatie ten einde die later te categoriseren en daar uit te halen wat van gading is[69]. De Amerikanen noemen dat een “fishing expedition”; gewoon een sleepnet door het water halen en kijken wat er in blijft hangen. Dat is nadrukkelijk niet de bedoeling bij een huisbezoek: de woning van de burger is in de eerste plaats een overheidsvrije zone waar de burger kan doen en laten wat hij wil. Als de overheid daar al in zou willen binnentreden, dan mag dat uitsluitend op basis van toestemming die verkregen is nadat vooraf aan de burger geïnformeerd is over het doel van het huisbezoek. Deze omschrijving van het doel beperkt de omvang van het onderzoek.

---

[67] Gemeentelijke basisadministratie, informatie van de rijksdienst voor het wegverkeer, informatie van andere uitkerende instanties.
[68] Het betreft dan een zogenaamde “eigen waarneming” i.e. iedere verwerking van persoonsgegevens die niet van betrokkene of een andere verantwoordelijke worden verkregen. Daartoe behoren ondermeer observatie, posten, aftappen en het verwerken van verkeersgegevens. Strikt genomen is het verzamelen van persoonsgegevens in de woning, terwijl een burger daarbij is maar niet doorheeft wat er gaande is, een vorm van eigen waarneming. De discussie is dan of het ook heimelijke waarneming is, dat zijn waarnemingen waarvan men niet weet dat zij hebben plaatsgevonden.
[69] De zie Deel 4: Delen uit het Protocol de dienst Sociale Zaken en Werkgelegenheid.2.

- Bejegening

Baas in eigen huis

De burger is baas in zijn eigen huis. Medewerkers die namens Rotterdam een huisbezoek afleggen behoren zich te gedragen als beleefde gasten: voor zover dat mogelijk is respecteren zij de wensen van de bewoners. Tutoyeren (tenzij de burger daar om vraagt) hoort daar zeker niet bij. De situatie dat een burger in zijn eigen huis toegevoegd krijgt: "*we spreken hier wel Nederlands*", of: ook "*ga jij maar daar, naast je moeder, op de bank zitten*" is daarvan geen goed voorbeeld.

Onvoldoende respect tonen, botte opmerkingen en dreigen

Conclusie: Uit 19 casus blijkt dat bij een aantal burgers het bloed begint te koken door het bazige optreden, het dwingend vragen stellen en commanderen, het volstrekt niet reageren op vragen van burgers en het weigeren te informeren of uitleg te verschaffen. Burgers hebben ook aangegeven dat het niet geïnformeerd worden over de bevindingen van het onderzoek terwijl daar wel suggestieve opmerkingen over gemaakt worden tot grote onzekerheid en ongenoegen leidt. Dit soort gedrag is geen goede invulling van de norm: "het visitekaartje van de gemeente Rotterdam"[70].

De ombudsman heeft kennisgenomen van de in de diverse protocollen opgeschreven "maatregelen ter bevordering van de veiligheid van de medewerkers" waarbij onder andere in het protocol van de dienst Sociale Zaken en Werkgelegenheid staat dat de bevindingen liever niet medegedeeld moeten worden aan de betreffende burger. De ombudsman denkt dat dit een volstrekt verkeerd signaal is: niets roept zoveel agressie op als het lijdelijk moeten accepteren voorwerp van onderzoek te zijn en op geen enkele wijze geïnformeerd te worden over wat de bevindingen zijn. Bovendien is deze werkwijze in strijd met de in Wbp vastgelegde informatieplicht en het inzagerecht en met de in de rechtspraak gevormde regels omtrent de verslaglegging[71].

---

[70] Zie bijvoorbeeld de casus 3, 5 en 41.

[71] Protocollen waarin is opgeschreven dat burgers liever niet geïnformeerd moeten worden over de bevindingen zijn in strijd met de informatieplicht en het inzagerecht uit de Wet bescherming persoonsgegevens. De Wbp verplicht de overheid juist om burgers actief en desgevraagd te informeren over gegevens die er over hen zijn verzameld. De informatieplicht is des te meer van belang omdat het om beoordeling van burgers gaat. Een zorgvuldige gegevensverwerking vereist dat burgers geïnformeerd worden over de wijze waarop en de gegevens aan de hand waarvan ze zijn beoordeeld.

NA HET HUISBEZOEK

Conclusie: burgers worden vooraf, tijdens en ook achteraf zelden voldoende geïnformeerd over het hoe, en waarom (zoals de juridische basis) van het huisbezoek. Evenmin worden zij afdoende geïnformeerd over de hen ten dienste staande (rechts) beschermingsmogelijkheden (onder meer het klachtrecht). Het bieden van hulp geschiedt wellicht na een zware selectie en in zeer uitzonderlijke gevallen; het blijft althans voor de ombudsman onzichtbaar.

- INFORMATIE AAN DE BURGER; BROCHURE ACHTERGELATEN?

Het huisbezoek ervaren burgers vaak als een overval waartegen zij zich niet goed kunnen weren: burgers vinden dan niet de ruimte om adequaat te reageren. Indien er na het huisbezoek geen schriftelijke informatie voor burgers beschikbaar is op basis waarvan hij zijn gedachten kan ordenen, eventuele vragen kan stellen en of klachten kan formuleren, onthoudt de gemeente zich een waardevolle vorm van kritiek op haar eigen handelen.

- SIGNALEN DAT ER BEHOEFTE AAN HULP WAS NIET OPGEPAKT.

Conclusie; De ombudsman heeft in geen enkel geval vernomen van opvolgacties die gerelateerd zijn aan hulpverlening. Hulpverlening waar de ombudsman weet van heeft, is beperkt gebleven tot het geven van een telefoonnummer van een hulpverlenende instantie.[72].

Zowel de brochures van het programmabureau veilig (interventieteams) als de dienst sociale Zaken en werkgelegenheid, maken duidelijk dat een belangrijke reden (legitimatie) om op huisbezoek te gaan gelegen is in het feit dat burgers onvoldoende instaat zijn zichzelf te helpen en de diensten daar wellicht een helpende hand kunnen bieden. In de krant zijn stukjes verschenen over verschrikkelijke situaties, zoals jonge tienermoeders die met een baby een kamer voor enkele uren per dag kunnen huren.

Illustratief in dit kader is het verslag van het eerste halfjaar 2005 van het interventieteam te Charlois. De doelstellingen die vooraf geformuleerd worden reppen nergens van het verlenen van hulp. Uit het hele rapport blijkt dat het optreden vrijwel uitsluitend repressief is.

De gegevens uit die rapportage zijn voor het gemak in een tabel samengevat. Daarbij zijn de organisaties in de volgorde gezet naar de mate waarin zij baat hebben bij het optreden van interventieteams.

---

[72] In het hiervoor aangehaalde rapport <X>-<Stra> wordt de onverenigbaarheid van het repressieve doel en het hulpbiedende doel al aangestipt.

	oud Charlois	Tarwe-wijk	Carnisse	totaal	procentueel
aantal huisbezoeken	**156**	**92**	**75**	**323**	
GBA uitschrijvingen	40	42	30	**112**	**34,7**
GBA problemen	22	21	18	**61**	**18,9**
Nutsvoorzieningen niet in orde	16	16	8	**40**	**12,4**
stalen deuren geplaatst	16	19		**35**	**10,8**
illegalen	4	5 (15 pers)	3(3 pers)	**23**	**7,1**
dealpand		19		**19**	**5,9**
illegale verblijfsinrichting	6	2	4	**12**	**3,7**
GBA inschrijvingen	4	5		**9**	**2,8**
hennepkwekerij	3	3		**6**	**1,9**
uitkeringsperikelen	3	2	1	**6**	**1,9**
LZN (?) Locaal zorg netwerk?	1		1	**2**	**0,6**
prostitutie	1			**1**	**0,3**

Zo bezien lijkt het interventieteam toch voornamelijk gunstig voor het weer op orde brengen van de administratie van de gemeente Rotterdam en de reparatoire actie die nodig is geworden nu de nutsbedrijven jaren geleden zijn gestopt met het actief bewaken van de apparatuur en het langs sturen van een meteropnemer.
De plaatsing van stalen deuren wordt hierna nog apart besproken.

DE RAPPORTAGE

Conclusie: deugdelijke informatieve rapportages die een voor de burger herkenbaar beeld opleveren van wat er zich in zijn huis heeft afgespeeld, zijn zeldzaam. Rapportages worden soms pas opgesteld nadat de ombudsman er om heeft verzocht. Het belang van goede rapportage wordt kennelijk nog onvoldoende ingezien.

- WETTELIJK KADER, JURISPRUDENTIE EN BELANG

Rapportage maakt inzichtelijk wat er feitelijk is geschied. Helaas gebiedt de wet dat alleen van een huisbezoek zonder toestemming van de bewoner een op ambtseed opgemaakt verslag dient te worden opgemaakt [73]. Zodra de burger toestemming geeft voor een huisbezoek lijkt de wet hem verder in de kou te laten staan.

Het maken van een rapportage is een vorm van invulling geven aan eisen van behoorlijkheid omdat het de grondslag kan bieden voor latere onderbouwingen van besluiten (préluderen op motiveringseisen) en is het een invulling van het fair

[73] Artikel 10 Awbi (zie bijlage Deel 4)

play-beginsel omdat het overheidsoptreden hierdoor inzichtelijk en controleerbaar wordt gemaakt[74].

Een zorgvuldige verwerking van persoonsgegevens verkregen bij huisbezoeken houdt concreet in dat de burger actief geïnformeerd wordt over zijn rechten ten aanzien van de over hem opgeslagen gegevens. Gelet hierop acht de ombudsman het van het allergrootste belang dat binnen een week na afsluiting van het huisbezoek er een rapportage wordt opgemaakt, waar in onder andere aan dit aspect aandacht wordt besteed[75]. Deze rapportage dient onverwijld aan de burger toegezonden of ter hand gesteld te worden.

Vanuit ombudsman-optiek zijn goede en betrouwbare rapportages onontbeerlijk: de huisbezoeken brengen burgers bewijstechnisch in een zeer slechte positie vanwege de numerieke overmacht en de kennisachterstand ten opzichte van de uitvoerende diensten. Om de *equality of arms* en transparantie te bevorderen en – vooral - om achteraf enigszins een redelijke reconstructie van de gebeurtenissen te kunnen maken, is het van groot belang dat de verslaglegging op adequate wijze geschiedt[76]. De taak om een rapportage op te stellen, ligt op de weg van de binnentredende overheid; deze is daartoe bij uitstek geëquipeerd en op hem rust de bewijslast om vast te leggen wat er zich feitelijk heeft afgespeeld. De rapportage moet kenbaar worden gemaakt aan de burger waarbij hem moet worden uitgelegd dat, als hij binnen een redelijke termijn geen opmerkingen of aanvullingen geeft, dit als een juiste verslaglegging van het huisbezoek zal worden opgevat.

Met name de aanname dat alleen het binnentreden tegen de wil van de bewoner noopt tot verslaglegging, heeft er in het begin toe geleid dat verslaglegging uitermate summier en ongecoördineerd geschiedde: alleen de dienst die meende iets van belang aangetroffen te hebben, maakte daarvan een aantekening die deze dienst zelf verder verwerkte. Deze praktijk lijkt te zijn verlaten.
Problematisch blijft de overigens ook nu nog geringe bewijskracht ten aanzien van wat zich feitelijk heeft voorgedaan die ontleend moet worden aan de summiere schraplijstjes die thans fungeren als basis voor de verslaglegging.

---

[74]Ook uit de jurisprudentie kan worden afgeleid dat het ten zeerste is aan te bevelen van elk huisbezoek een rapportage op te maken, en dit om latere betwisting van de gang van zaken te voorkomen: CRvB en 06 maart 2007, ljn BA 375 en CRvB 11 april 2007, ljn BA 2910. Zie eveneens: rechtbank ''s-Gravenhage, ljn AO4956.

[75] De Wbp schrijft in artikel 6 voor dat persoonsgegevens in overeenstemming met de wet op een behoorlijke en zorgvuldige wijze worden verwerkt. Praktisch betekent dit dat men in geval van gegevensverzameling doormiddel van een huisbezoek, aan de informatieplicht (artikel 33 en 34 Wbp) moet voldoen door de burger een rapportage van het huisbezoek ter beschikking te stellen.

[76] In een aantal casus (5, 8 en 15 etc) bleek het reconstrueren wie er binnen zouden zijn geweest een onmogelijke opgave.

▪ BEVINDINGEN TER ZAKE VAN DE RAPPORTAGES

Op het moment van het afsluiten van dit conceptrapport (september 2007) hebben een zeventigtal dossiers bij de ombudsman het trefwoord "huisbezoek" meegekregen. In 54 casus was het relevant om nader onderzoek te doen[77].

In de 54 zaken die nader zijn onderzocht is in 28 gevallen om een verslag van het huisbezoek gevraagd.[78].
In 21 gevallen is een soort van verslag ontvangen.
Uit analyse van de verslagen bleek:

a) in 100 % is het verslag niet ondertekend door de burger
b) in 65 % was een reden voor het huisbezoek niet opgegeven;
c) in 70 % zijn de bezoekende functionarissen niet genoemd;
d) in 70 % is het verslag niet ondertekend door een functionaris;
e) in 24 % is niets vastgelegd over het legitimeren van de ambtenaren;
f) in 22 % is het feit dat toestemming om binnen te treden is verkregen, vastgelegd;
g) in 17 % is bewijsbaar/aannemelijk dat het verslag is opgemaakt binnen een week na het huisbezoek;
h) in 9 % is vastgelegd dat en hoe de bezoekende functionarissen zich gelegitimeerd hebben;
i) in 6 % is vastgelegd dat slechts één functionaris zich gelegitimeerd heeft;

Opgemerkt moet worden dat de latere verslagen meer gestandaardiseerd zijn en daarom minder onvolledig.
Uit de jurisprudentie[79] kan afgeleid worden aan welke eisen een rapportage moet voldoen wil men kunnen spreken van een rapport met voldoende waarborgen zodat kan worden aangenomen dat dit een juiste en zakelijke weergave van de verklaring van de burger bevat.

1) Het moet duidelijk zijn wie het huisbezoek heeft verricht en derhalve tegenover wie betrokkene heeft verklaard.
2) Het rapport moet zijn opgemaakt door een te identificeren waarnemer.

---

[77] De zaken waarin geen nader onderzoek is gepleegd, bestaan voornamelijk uit de navolgende categorieën:
> klagers komen lange tijd na het gebeuren met informatie over een huisbezoek
> klagers laten na een eerste signaal niets meer van zich horen
> klagers hebben informatie ingewonnen over huisbezoeken die zijn aangekondigd of die worden gevreesd
> huisbezoek heeft plaatsgevonden in een andere gemeente
> de kern van de klacht ging over iets anders dan het huisbezoek.

[78] Redenen om geen verslag op te vragen zijn onder andere: de zaak is te gedateerd, aanstonds is duidelijk dat er geen verslag is, klager heeft zich teruggetrokken, de zaak is nog intern in behandeling, het verslag is reeds in een juridische procedure gebruikt en via die weg kenbaar.

[79]Rechtbank Amsterdam d.d 7-11-2006, ljn AZ1819, Rechtbank Tilburg, d.d. 6-3-2007, ljn BA0375.

3) Het rapport zou idealiter op ambtseed of op ambtsbelofte opgemaakt moeten zijn.
4) Het rapport dient spoedig nadat het huisbezoek heeft plaatsgevonden te worden opgesteld.
5) Voor zover de burger als bron van informatie wordt aangehaald in een rapportage, dient deze aan hem te zijn voorgelezen, of aan hem ter lezing te zijn aangeboden en dient hij achteraf uitgenodigd te worden om de rapportage te ondertekenen.
6) De burger moet de mogelijkheid worden geboden om de samengevatte weergave van het gesprek te controleren, te corrigeren of te nuanceren.

Uiteraard boet een rapportage aan waarde in indien de burger de inhoud van het rapport van meet af aan heeft ontkend.

DE INTERNE KLACHTBEHANDELING

Conclusie: Het voor burger en ambtenaren onduidelijke traject, de onduidelijk organisatorische inbedding en normen leiden ertoe dat de klachtbehandeling verzandt.

Feitelijk handelen van de overheid wordt met name controleerbaar als dit op redelijke wijze geboekstaafd wordt en als de burger adequaat (liefst schriftelijk) geïnformeerd wordt over zijn rechten. De wisselende (althans achteraf onduidelijke) organisatievormen[80], teamsamenstelling en verantwoordelijkheidsstructuren, het optreden van niet-gemeentelijke functionarissen tezamen met de slechte rapportages, maakt de reconstructie van gebeurtenissen onmogelijk en reduceert de klachtprocedure tot een lege dop.

Voor zover de ombudsman kennis heeft van de interne klachtbehandeling[81] bleek deze teleurstellend; diverse casus tonen aan dat zowel bij de medewerkers van interventieteams, als bij het publiek volstrekt onduidelijk is waar de klacht neergelegd kan worden[82].
De klachten die de dienst Sociale Zaken en Werkgelegenheid intern behandeld heeft[83] brengen twee zaken aan het licht:

- Ten eerste dat de burger nauwelijks een poot aan de grond krijgt; klagers worden niet gehoord (wat alleen maar mag als er sprake is van kennelijke

[80] Zie ter zake bijvoorbeeld de paragraaf over de "Frontline"filosofie uit het concept protocol huisbezoek interventieteams (Deel 4)
[81] Als de interne klachtbehandeling goed verloopt, verneemt de ombudsman uiteraard niets.
[82] Zie bijvoorbeeld casus 5, 39, 47 en 48.
[83] Zie bijvoorbeeld casus 17, 18, 29, 32 en 34.

niet ontvankelijkheid) met als argument *dat de verklaring van de medewerkers die het huisbezoek hebben afgelegd voldoende betrouwbaar overkomt*.

- Ten tweede het verkeerde gebruik van het protocol; klagers worden geconfronteerd met de stelling *dat de medewerkers zich aan de richtlijnen die in het protocol staan houden.*

De klachtbehandeling door de politie kan niet beoordeeld worden door de gemeentelijke ombudsman. Afgaande op de berichten van burgers hierover[84] lijkt ook dit traject niet ingericht op het zoveel mogelijk ontvangen en objectief interpreteren van de kritiek op het optreden.

Een woord van begrip past hier; de kern van dit rapport is onder andere dat de organisatiestructuur, de bevoegdheden/het wettelijk kader ook voor de ombudsman onduidelijk is. Voorgaande brengt met zich mee dat begrijpelijk is dat degenen die de interne klachtbehandeling vorm moeten geven ook niet goed weten waar zij aan toe zijn. De permanente communicatie vanuit de directie Veilig en de directie van SoZaWe dat huisbezoeken van de rechter mogen en dat de ombudsman het ook goedvindt (blijkens zijn medewerking aan het protocol) zal de nodige verwarring hebben gesticht bij de betreffende ambtenaren.

STALEN DEUREN: BETREDEN VAN EIGEN WONING ONMOGELIJK GEMAAKT

Conclusie: Tijdens het onderzoek is de ombudsman er driemaal mee geconfronteerd dat klagers stellen (zonder enige vooraankondiging) uit hun huis te zijn gezet (casus 3, 4 en 40). In twee gevallen (3 en 40) is voor klagers het terugkeren naar hun huis onmogelijk gemaakt omdat het huis was afgesloten met een stalen deur. De ombudsman stelt vast dat er in twee van de door hem gedocumenteerde gevallen voor de toepassing van dit zware instrument geen grondslag bestond, zodat aannemelijk is dat er gebruik is gemaakt van bevoegdheden voor een ander doel dan waarvoor zij gegeven zijn.

Het iemand zonder vooraankondiging uit zijn huis zetten is de een van de meest ingrijpende acties van gemeentewege die voorstelbaar is. De gevolgen van het woningloos worden, zeker als men zich aan de onderkant van de woningmarkt bevindt, zijn desastreus. Klagers zijn vaak gedoemd te zwerven. Ze krijgen vrijwel nooit een huurdersverklaring en kunnen daarom niet goed aan een nieuwe woning komen. De sociale dienst stopt (na maximaal twee maanden zoektermijn) de uitkering als er geen goed adres is. Mocht klager een baan hebben dan zal hij geruime tijd moeten investeren om weer een dak boven zijn hoofd te krijgen, er zijn

[84] Zie bijvoorbeeld casus 5, 42, 47 en 48.

maar weinig werkgevers die daarvoor het geduld kunnen opbrengen en baanverlies dreigt: de problemen stapelen zich op. Misschien ligt het wel aan de hausse van problemen dat - voor zover bij de ombudsman bekend – in deze gevallen er geen juridische acties tegen de eigenaar of de gemeente zijn gestart. In ieder geval "verdwijnen" deze klagers vrij snel uit het zicht van de ombudsman.

Juridisch kader: Aanvankelijk is de ombudsman er van uitgegaan dat het hier een vorm van toepassing van de wet Victoria (zie bijlagen) betrof. Zo als uit de bijlage blijkt, is de Wet Victoria bedoeld voor *een ernstige aantasting van de veiligheid en gezondheid van de omgeving* zoals de aanhoudende grove overlast die samengaat met bijvoorbeeld drugspanden[85]. Omdat in de bij de ombudsman bekende gevallen geen enkele sprake was van grote overlast en ook zeker geen drugspanden, is de grondslag voor het optreden onduidelijk gebleven. (doordat klagers "verdwenen", is ter zake nimmer om een rechterlijk oordeel gevraagd).

Zaakwaarneming[86]
Met name casus 3 is illustratief: ongevraagd wordt een door de huisbaas aangelegde elektrische installatie gedeeltelijk ontkoppeld en leidt dat - naar inzicht van de medewerker van het interventieteam - tot onbewoonbaarheid van de betreffende woning. Op grond van deze stelling wordt de bewoners bevolen het pand te verlaten. Als de vorm van *service* aan deze bewoners (om inbraak en diefstal te voorkomen, zo wordt de ombudsman uitgelegd) wordt vervolgens een stalen deur op de voordeur geplaatst. Materieel is daardoor voor de bewoner het terugkeren naar zijn eigen woning onmogelijk gemaakt.

Naar oordeel van de ombudsman was hier sprake van een evident geval van misbruik van bevoegdheid. Dit voorval toont aan dat, als bevoegdheden ongecontroleerd kunnen worden uitgeoefend[87], dit op den duur altijd zal leiden tot misbruik

---

[85] In de Memorie van Toelichting bij de wet Victoria staat met zoveel woorden dat eigenlijk alleen aan drugspanden-gerelateerde overlast gedacht wordt, de ombudsman heeft van de met de uitvoering van deze regeling belaste ambtenaren vernomen dat de gemeente Rotterdam van deze inzet van de wetgever op de hoogte is en willens en wetens voor een zo ruim mogelijke uitleg van deze wet kiest.

[86] Zaakwaarneming: het bewust behartigen van het belang van een ander, zonder dat daaraan een overeenkomst ten grondslag ligt. Per definitie kan er geen sprake zijn van zaakwaarneming als de belanghebbende in staat is zijn eigen belangen goed te behartigen en al helemaal niet als hij kenbaar maakt *dat hij niet op die manier geholpen wenst te worden.*

[87] Naar aanleiding van de andere casus en op grond van kennis die de ombudsman heeft over burgers die woningloos zijn geworden, weet hij dat het organiseren van adequaat (juridisch) verzet tegen deze vorm van optreden ver buiten de horizon ligt van degene die zojuist van zijn woning beroofd is. Het is ook niet voor niets dat - buiten de naar de intentie strikt gereguleerde toepassing van de wet Victoria - het ontbinden van een huurovereenkomst tegen de wil van de bewoner met rechtswaarborgen omgeven is en een daaraan voorafgaand oordeel van de rechter eist.

daarvan. Voorgaande is reden om ter zake een aanbeveling op te nemen.

DEEL 4 ACHTERGRONDEN EN BIJLAGEN

- VERANTWOORDING

In het navolgende deel wordt aandacht besteed aan het juridisch systeem dat ten grondslag ligt aan de huisbezoeken en wordt de algemeen maatschappelijke doorwerking daarvan in beeld gebracht.
De kritiek die daarbij soms wordt geuit betekent niet dat de gemeente Rotterdam verantwoordelijk kan worden gehouden voor het rechtssysteem.
In het bijzonder wordt aandacht besteed aan een zeer dynamisch rechtsgebied (het bestuursstrafrecht) dat een steeds grotere doorwerking in het maatschappelijk leven gaat krijgen. De 4e tranche Awb en de wetsvoorstellen OM-afdoening en de bestuurlijke boete kleine ergernissen[88] zijn afgerond of in afrondende fase: voor een deel preludeert dit hoofdstuk op komend recht en is dus toekomstmuziek. Het doel van het opnemen van deze informatie is het bewust maken van de (juridische) omgeving waarin de gemeente opereert, de keuzes die zij daarbij maakt en de beperkingen die dit oplegt.

Niet uit het oog verloren mag worden dat de gemeente nadrukkelijk heeft uitgedragen bij het veilig maken van de stad op zoek te zijn naar de grenzen van het recht.

In het hierna volgende Deel wordt eveneens ingegaan op de machtsbalans en mogelijkheden die de burger heeft om zich binnen de regels te weren tegen een eventueel hem onwelgevallig overheidsoptreden. In het bijzonder wordt aandacht besteed aan het feit dat, vanwege de omstandigheid dat bepaalde lagen uit de bevolking steeds meer en steeds indringender gecontroleerd worden en de machtsbalans (vanwege de bijzondere ingewikkeldheid van het systeem) steeds meer in het voordeel van de overheid lijkt op te schuiven, er een tweedeling in de maatschappij lijkt te ontstaan: de onderlagen van onze maatschappij lijken steeds minder de vruchten te kunnen plukken van de zuur bevochten burgerlijke vrijheden die zijn neergelegd in onze grondwet en verdragen.

---

[88] Wet bestuurlijke boete overlast in de openbare ruimte. Tweede Kamer, vergaderjaar 2004–2005, 30 101, nr. 2 4

RECHTSBESCHERMING; BESTUURSRECHT EN STRAFRECHT

Theoretisch zijn de rechtsgebieden strafrecht en bestuursrecht gescheiden. In de laatste jaren is er een deelgebied (het bestuurs-strafrecht) ontstaan, dat is *een van het strafrecht en het bestuursrecht te onderscheiden deel van het recht waarin bestuursorganen zonder tussenkomst van de betrokkene of een onafhankelijke rechter, sancties met een bestraffend karakter kunnen opleggen*[89].

Dit rapport leent zich er niet voor om alle nuances en de overgangen tussen de beide rechtsgebieden te beschrijven. Het is vanuit het oogpunt van informeren van de geïnteresseerde leek wellicht dienstiger om van de beide rechtsgebieden kort enige karakteristieken te geven.

▪ STRAFRECHT

Karakteristiek voor het strafrecht is dat de partij[en] die aanleiding heeft [hebben] gegeven voor de procedure (de verdachte en het eventuele slachtoffer) een voornamelijk passieve rol in het gehele proces vervullen. Opsporing en vervolging geschieden door overheidsdienaren.

Bij de opsporing van een strafbaar feit ziet een onafhankelijke rechter toe op het juiste gebruik van dwangmiddelen tegen de burger die verdacht wordt van het plegen van het strafbare feit. Mocht een verdachte schuldig worden bevonden dan kan hem een leedtoevoegende straf (punitieve straf) worden opgelegd. Artikelen 6 en 7 van het Europese verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) bepalen dat eenieder die de kans loopt om een leedtoevoegende sanctie opgelegd te krijgen, recht heeft op een eerlijke procedure (fair trial). Daarbij moet dan gedacht worden aan:

- het recht om voor een onafhankelijke rechter te verschijnen,
- het recht om bij aanvang van de procedures te vernemen waarvan men verdacht wordt,
- het recht op een adequate verdediging (eventueel op kosten van de staat),
- het recht om niet gedwongen te kunnen worden om mee te werken aan de eigen veroordeling (dat wil zeggen dat men bijvoorbeeld geen vragen behoeft te beantwoorden).
- het recht om niet veroordeeld te kunnen worden ter zake van feiten waar nog geen strafbepaling voor bestond ten tijde van het plegen van het feit

Tijdens de eventuele terechtzitting zal de rechter een actieve rol vervullen bij het achterhalen van de waarheid.

▪ BESTUURSRECHT

Het bestuursrecht regelt de verhouding tussen burgers en de overheid [= bestuursorganen] èn tussen de overheden onderling. Het bestuursrecht bepaalt dat een bestuursorgaan het recht heeft om natuurlijke- en rechtspersonen (die nog nergens van verdacht zijn) te

---

[89] Zie o.a. A.R. Hartmann en P.M. van Russen Groen: Contouren van bestuursstrafrecht. Deventer 1998, p 74)

controleren. In principe is men verplicht om aan de controle mee te werken. Mocht een controle aan het licht brengen dat er mogelijk sprake is van een feit waarvoor een bestuurlijke boete mogelijk is, dan kan het bestuursorgaan besluiten om daar wel of geen leedtoevoegende straf[90] aan te verbinden. Besluit het bestuursorgaan tot leedtoevoeging, dan gaan de hiervoor genoemde strafrechtelijke beschermingsregels voor de verdachte gelden. Besluit het bestuursorgaan *slechts* tot herstel naar de rechtmatige toestand (een zogenaamde reparatoire sanctie) dan gelden de hiervoor beschreven strafrechtelijke beschermingsregels niet. In dat geval kan de burger/rechtspersoon een schriftelijk besluit krijgen waartegen hijzelf – appellant - (zonder dat de overheid hem rechtskundige ondersteuning ter beschikking stelt) bezwaar dient aan te tekenen volgens de regels die gelden binnen het bestuursrecht. Mocht de burger in bezwaar niet in het gelijk worden gesteld, dan kan hij beroep bij de rechtbank (en nadien eventueel hoger beroep) instellen. Hij komt dan voor een bestuursrechter te staan die zich veel minder actief dan de strafrechter inzet voor de materiële waarheidsvinding.

De bestuursrechter beoordeelt primair de juistheid van schriftelijke besluiten. Indien het overheidsoptreden zich uitsluitend heeft beperkt tot handelen (zogenaamd bloot feitelijk optreden) dan is de bestuursrechter niet bevoegd. Alhoewel hij de totstandkoming van het besluit eveneens beoordeelt, blijkt dat het verbod aan deze rechter om feitelijke overheidsoptreden waar geen schriftelijk besluit op volgt te beoordelen, doorwerkt: ter zake neemt de bestuursrechter weinig ruimte om toetsend op te treden. In de beroepsfase is de burger griffiegeld verschuldigd, dat kan oplopen tot € 143,= voor "*het verkeerd aanbieden van huisvuil*".[91].

Los van de hiervoor geschetste mindere bescherming die de appellant geniet ten opzichte van de verdachte, maken de ontwikkelingen binnen het bestuursrecht (welk rechtsgebied in hoge mate en in rap tempo geëvolueerd en gespecialiseerd is) het rechtsgebied voor de leek geen "veilige" omgeving:

- de rechter geeft minder actieve bescherming aan de burger door een beperktere rol toe te kennen aan zijn ambtshalve optreden
- de burger moet rekening houden met procedurele valkuilen (zoals de in tijd beperkte mogelijkheden om argumenten aan te dragen [argumentatie fuik] etc)[92].

▪ UITGEKLEDE RECHTSBESCHERMING VAN DE BURGER (OVERHEID HEEFT ALLE TROEVEN)

Er zijn – als alle voorgenomen wetgeving bewaarheid wordt - ten minste drie redenen waarom de gecontroleerde burger onder het regime van het Bestuurs-strafrecht slechter af is dan de verdachte in het strafrecht:

---

[90] In de Algemene wet bestuursrecht zijn/worden de navolgende sancties benoemd: bestuursdwang, last onder dwangsom en bestuurlijke boete.

[91] Verkeerd aanbieden van huisvuil leidt tot s*poedeisende bestuursdwang* (= vuilnis afvoeren) op grond van de Wet milieubeheer. Beroep tegen besluiten op grond van deze wet wordt rechtstreeks ingesteld bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State.

[92] Zie de column van mr F. Kuitenbrouwer in het NRC van 23 januari 2007

1e Keuze bestuursrecht of strafrecht wordt achteraf pas duidelijk.

Om zich effectief te kunnen verweren tegen het optreden van de overheid moet de burger weten wat de grondslag van het optreden is (bestuursrecht of strafrecht). De ombudsman constateert dat het besluit om al dan niet een leedtoevoegende sanctie op te leggen in sommige gevallen pas na de beoordeling van de middels een controle verzamelde feiten wordt genomen. Achteraf wordt dus pas duidelijk of de burger de bescherming die het normale strafrecht en artikel 6 EVRM biedt van toepassing zou zijn geweest.
Naar het oordeel van de ombudsman behoort de burger - omdat niet aangenomen mag worden dat hij weet heeft van het wetenschappelijk relevante verschil tussen herstellende en leedtoevoegende sancties - in het kader van Fair-play[93] daarom in alle gevallen dat de mogelijkheid van een leedtoevoegende sanctie bestaat, de rechtsbescherming die daarbij hoort, geboden te worden.

2e Hulpverlening, verificatie/controle kan overgaan in opsporing en vervolging.

Opsporing vindt plaats ten aanzien van een persoon waarvan op grond van objectiveerbare aanwijzingen vermoed wordt dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan enig strafbaar feit. Zonder deze concrete aanwijzingen mag de opsporingsambtenaar zijn opsporingsbevoegdheden (waaronder allerlei dwangmiddelen) niet gebruiken. Volstrekt geaccepteerd is dat de opsporingsambtenaar die nog geen enkel vermoeden van enig strafbaar feit heeft, zich opstelt als een controleambtenaar (die toezichthouder is) of als een "gewone burger" en gebruik maakt van de bevoegdheden die daarbij horen. Waar het nu om gaat, is dat de opsporingsambtenaar in de hoedanigheid van gewone burger in deze fase aanwijzingen kan verzamelen die leiden tot een objectiveerbaar vermoeden van schuld aan enig strafbaar feit. Dit eenmaal vastgesteld hebbend, kan de betreffende ambtenaar van pet verwisselen en gaan optreden als opsporingsambtenaar, met de daarbij behorende verstrekkende bevoegdheden.
Voor de burger is vooraf niet duidelijk van welke bevoegdheden de betreffende ambtenaar gebruik maakt of zal gaan maken.

3e Voor een zelfde vergrijp kan zowel het bestuursrecht als het strafrecht gelden.

Als de burger aan het begin van een confrontatie met de overheid zou kunnen weten of het bestuursrecht dan wel het strafrecht geldend zou zijn, zou men nog de stelling kunnen betrekken dat de burger (die de wet moet kennen) zou kunnen weten welke rechtsbescherming geldend is. Prof Mevis [94] schetst een caleidoscopisch beeld van mogelijke overtredingen binnen een willekeurig stedelijk gebied die alle op verschillende wijze-, op basis van diverse wetsfamilies en de daarbij behorende verschillende wijzen van rechtsbescherming, worden afgedaan:

- de Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (controle door de WAHV-rechter)

---

[93] Fair-play wil zeggen dat burgers de mogelijkheid gegeven moet worden om hun procedurele kansen te benutten

[94] Zie Prof mr P.A.M. Mevis:"*Bestuurlijke boete in Absurdistan.*" In: Ars Aequi 54 (2005) p 580 e.v. Over dit soort verwarring heeft de Nationale ombudsman in rapporten (2004/297 en 2003/020) zijn licht laten schijnen

- parkeerbelasting (controle door de belastingrechter)
- de Wet kleine ergernissen (controle door de bestuursrechter)
- Wetboek van strafvordering (controle door de strafrechter)

Dat de burger voor een zelfde delict (zoals verkeerd parkeren) op grond van diverse van de bovengenoemde wetsfamilies aangesproken kan worden en dat niet voorspelbaar is uit welk vaatje getapt gaat worden, leidt tot grote verwarring. De onderscheidenlijke rechtsbeschermingstrajecten kunnen sterk van elkaar verschillen.
Voor de burger is dit allemaal onduidelijk en de verwarring wordt verergert omdat de handhavers niet alleen politieagenten of overheidsdienaren zijn, maar in de toekomst ook particulieren[95].

- DE OVERHEID MOET VOORSPELBAAR ZIJN.

Het bestuursrecht, strafrecht en mengvormen daarvan geven de overheid een breed palet aan mogelijkheden om dwingend op te treden tegen de burger. De overheid kan daarmee zelfs inbreuk maken op de in de grondwet en/of het verdragsrecht neergelegde, gegarandeerd overheidsvrije-ruimte. De overheid behoort de mogelijkheid van verwarring bij de burger te onderkennen en daar adequaat mee om te gaan. Dit rapport is met name nodig gebleken omdat de praktijk van het overheidsoptreden aan de voordeur van de burger onvoldoende te relateren bleek aan de - overigens veel te ingewikkelde - theoretische kaders die daarvoor (pas zeer recent) zijn ontwikkeld en nog in ontwikkeling zijn. Vanuit ombudsmanperspectief geldt dat de subtiele juridische grensverschillen en de grote variatie aan mogelijkheden om dwingend op te treden tegen de burger, de kenbaarheid en voorspelbaarheid van het overheidsoptreden voor de burger te zeer afneemt: door afname van de voorspelbaarheid komt ook de legitimiteit van het overheidoptreden in het gedrang.
De burger mag immers aan het principe van de gedecentraliseerde eenheidsstaat basale verwachtingen (rechtszekerheid) over de landelijke toepassingen van het recht door de overheid in dit land ontlenen.

- WAAROM WAS ER GEEN JURISPRUDENTIE?

De formele bevoegdheid om in het kader van bestuursrechtelijke controle huisbezoeken af te leggen is keer op keer in de jurisprudentie bevestigd. De vraag blijft hoe materieel met die bevoegdheid moet worden omgegaan. Pas eind 2006 en begin 2007 (dus 5 jaar na het

---

[95] In dit kader is van belang dat het kabinet – dat met concrete maatregelen de overlast wil terugdringen in het publieke en semi-publieke domein er voor heeft gekozen om de inzet van particuliere functionarissen mogelijk te maken. "Daarmee wordt de handhaving niet alleen doelmatiger, maar ook meer zichtbaar voor de burger. Bovendien wordt de politie ontlast. Minister Donner biedt daarom gemeenten demogelijkheid particuliere functionarissen aan te stellen die zich richten op het handhaven van het gemeentelijk parkeerbeleid en op de kleine ergernissen. Het gaat dan bijvoorbeeld om fout parkeren, graffiti en vervuiling. De betreffende ambtenaar krijgteen beperkte opsporingsbevoegdheid conform de BOA-systematiek (Buitengewoon OpsporingsAmbtenaar). Dat betekent dat hij (of zij) boetes kan opleggen en personen staande kan houden. Naar verwachting zal het aanstellen van een dergelijke functionaris vanaf 1september dit jaar tot de mogelijkheden behoren"(bron: website justitie).

op gang komen van het stelselmatige gebruik van het instrument huisbezoeken) komen de eerste uitspraken van de hoogste Nederlandse rechtscolleges die kritische noten kraken over de materiële invulling van de huisbezoeken.
Vanwege allerlei omstandigheden die samenhangen met het Nederlandse rechtsbestel - waarvan het te ver gaat om die op deze plaats uit de doeken te doen - hebben bepaalde verdragsrechterlijke bepalingen materieel een directere invloed op de Nederlandse burgers en zijn deze makkelijker als bescherming in te roepen dan grondwetsartikelen. Een gevolg hiervan is dat een deel van de relevante bescherming op Europees niveau door de jurisprudentie gevormd wordt. Kenmerkend is dat dit soort jurisprudentie een nog langere wordingstijd heeft dan de toch al nauwelijks lik-op-stuk te noemen uitspraken van de hoogste rechtscolleges in Nederland. Zeker voor de beoordeling van een gloednieuw instrument als de huisbezoeken/interventieteams en vooral het feitelijk handelen dat daarbij plaatsvindt, ervaart de ombudsman een leemte in de rechtsbescherming die hij dient in te vullen.

Dit noopt de ombudsman ertoe om zelfstandig en in de volle breedte de voor de burger geldende rechten en plichten die in het geding zijn te onderzoeken en in kaart te brengen. Een over interventieteams geschreven Belgisch rapport zet de ombudsman op het spoor van het College Bescherming Persoonsgegevens (CBP) waarvan de informatie in dit rapport is verwerkt. Het CBP richt zich op de verwerking van gegevens, een bredere privacybescherming (zoals bescherming van het Huisrecht) valt er niet onder.

Het CBP kent de Belgische collega's (die wat hen betreft op vrijwel dezelfde leest hun werk invullen) en het door hen afgescheiden "rapport *<X>--<Stra>*"[96]. De conclusies uit dit rapport zijn zonder meer transponeerbaar naar de Nederlandse setting:

- De onverenigbaarheid van het repressieve doel en het hulpbiedende doel; op basis waarvan geen fusie van de verzamelde gegevens zou mogen plaatsvinden
- Het proportioneel zijn van de gegevensverzameling; deze zou toereikend maar niet overmatig mogen zijn. De gedetailleerde informatie die verzameld wordt moet zich verdragen met het karakter van de opgegeven doelen.
- Toestemming; deze dient ondubbelzinnig te zijn gegeven op basis van deugdelijke informatie.

FAIR PLAY

- BIJZONDERE GROEP ROTTERDAMMERS

Bij eerste kennisneming van de opzet en doelstelling van de interventieteams bleek al snel dat dit onderzoeksinstrument – mede vanwege de beperkte middelen – voornamelijk wordt ingezet in die wijken waar verwacht mag worden dat er misstanden vastgesteld

[96] De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer; 27 juli 2005 oordeel (Nummer : RZ057R1_1, Rolnummer : 012005) n.a.v. diverse klachten en vragen over het project <X>-<Stra> van de stad Antwerpen.

kunnen worden. Gevolg van deze – overigens vanuit het oogpunt van efficiëntie niet onbegrijpelijke - afweging, was dat met name de minder weerbare, laag geletterde, sociaal zwakkere, allochtone, uitkeringsafhankelijke medeburgers zich mochten verheugen in de bijzondere aandacht van de stedelijke overheid. Anders gezegd: in de rijkere buurten ziet men geen interventieteams.
Het resultaat van de optelsom van twee (op zichzelf juiste) redeneringen, die vanuit totaal verschillende disciplines komen roept vraagtekens op: het recht en de rechtspraak staan bij hoge uitzondering toe dat er inbreuken op grondrechten worden gemaakt. Rendementsdenken leidde ertoe dat alleen bepaalde klassen/groepen van onze bevolking met die inbreuken geconfronteerd worden.[97] [98]
Het feit dat de gemeente niet al haar inwoners over dezelfde kam scheert, maar dat de huisbezoeken voornamelijk plaatsvinden bij de hiervoor geduide groep Rotterdammers, is er naar de stellige overtuiging van de ombudsman mede debet aan dat van uit de eigen bevolking onvoldoende de bezwaren tegen het gemeentelijk optreden zijn gearticuleerd. Anders gezegd: als het instrument van huisbezoeken op dezelfde manier zou worden ingezet in Hillegersberg-Noord en Kralingen-Oost als in de daartoe geselecteerde hot spot gebieden, dan zou het gemeentebestuur eerder, nadrukkelijker en met meer succes zijn gewezen op de gevoelens van ongenoegen die het gebruik van dit instrument bij de bevolking oproept.

Nadrukkelijk moet hier gesteld worden dat niets erop wijst dat de gemeente geprobeerd heeft om de mensen die geconfronteerd worden met huisbezoeken of interventieteams monddood te maken. Het ziet er veel meer naar uit dat de gemeente zich niet heeft gerealiseerd dat zij bij de uitvoering van dit beleid een bevolkingsgroep die onvoldoende weerbaar is met de zwaarst mogelijke vormen van overheidsoptreden confronteert[99].

---

[97] Wellicht wat filosofisch van aard, moet hierbij toch de opmerking gemaakt worden dat de selectie van de wijken uitgaande van een begrip "ongewenste situaties" duidelijk maakt dat er kennelijk een hiërarchie is in strafbaar gestelde gedragingen waar de overheid zich mee wenst te bemoeien. Immers, zouden alle strafbaar gestelde gedragingen voorwerp van onderzoek zijn (wat uiteraard niet kan omdat de gemeente niet in al die zaken bevoegd is), dan zou het afleggen van huisbezoeken in de wijken waar de beter gesitueerden wonen eveneens vele ongewenste situaties aan het licht kunnen brengen. Hierbij valt te denken aan het tewerkstellen van personeel (huishoudster, tuinman etc) waarvoor geen belasting wordt afgedragen, het zonder vergunning verbouwen (verbouwd hebben) van de woning, het zonder vergunning onttrekken van woonruimte (praktijk aan huis), het zonder vergunning kappen (gekapt hebben) van bomen, het naasten (en omheinen) van de aanpalende gemeentegrond, het niet publiekelijk begaanbaar houden van brandgangen, waterlopen, oevers, het min of meer bedrijfsmatig oprichten/instandhouden van dierenverblijven (kennels) het bij de belasting niet aangeven van honden en zo kunnen we nog wel even doorgaan.
[98] Een nieuwe tweedeling in de maatschappij doemt op. De huidige definiëring van de noodzaak van de inbreuk (door de bestuurders en hun gelijken) heeft als gevolg dat vrijwel uitsluitend een zeer bepaalde (andere dan de besluitvormers) sociale categorie daarmee wordt geconfronteerd. Zo krijg je een Nederland van mensen aan wier grondrechten vrijwel nooit wordt getornd en mensen die inbreuken op hun grondrechten als standaardprocedure moeten accepteren. Dit is niet acceptabel.
[99] Zie bijvoorbeeld casus 37.

- VERLIES VAN ONSCHULD(-PRESUMPTIE)

Zoals hiervoor al beschreven is, gaat "controle" uit van het idee dat de geselecteerde burger onschuldig is. De burger is nadrukkelijk geen verdachte, was hij dat wel dan zou hij aanspraak kunnen maken op allerlei beschermingen.
Het CBP maakt zich zorgen over de selectie van de te onderzoeken adressen en vraagt zich af of hier geen gebruik wordt gemaakt van bestandskoppelingen die daar niet voor bedoeld zijn. (Geeft als voorbeeld van oneigenlijk bestandsgebruik: als het waterverbruik in Enschede minder is dan 10 m3, wordt aangenomen dat het huis nauwelijks bewoond is. De burger die stelt op dat adres te wonen, wordt met een omkering van bewijslast geconfronteerd).
Gegevenskoppeling maakt het mogelijk om "slimme" controles uit te voeren: alleen die adressen waar een verhoogd risico zou bestaan, worden benaderd. Dit systeem is uiteraard veel minder kostbaar dan iedereen over dezelfde hekel halen. De Centrale Raad van Beroep heeft uitgesproken dat de enkele omstandigheid dat een appellant binnen een (door de gemeente gedefinieerd) risicoprofiel valt (in casu: "inwonende") niet zonder meer rechtvaardiging oplevert om *toegang te verschaffen tot de ruimtes in de woning*.[100]

Deze gegevenskoppeling werpt zijn schaduw op het controleproces vooruit: De wijze van de adresselectie zoals die is opgetekend uit de mond van de uitvoerenden[101] laat zien dat de combinatie van informatie leidt tot de gedachte *"dat er ergens wel eens iets loos kan zijn"*.
Voorbeeld: als er getwijfeld wordt of een burger op een bepaald adres feitelijk woont, kan dit (zonder dat hij daar weet van heeft) *onderzocht* worden door gegevens te combineren: waterverbruik, energiegebruik.
Deze voor informatie leidt tot een verlies van de onschuldpresumptie.
De burger die op basis van zo'n onderzoek behoort tot de geselecteerde adressen voor een huisbezoek, krijgt (althans in de bij de ombudsman bekende casus) bij het vragen om toestemming om de woning binnen te mogen komen, niet te horen op grond waarvan zijn adres geselecteerd is. Er is op dat moment sprake van een informatieachterstand bij de burger, hij kan geen goede afweging maken bij het overwegen of hij toestemming wil verlenen.

Naar oordeel van de ombudsman behoort de gemeente, als zij eenmaal op grond van meerdere objectiveerbare gegevens tot de overtuiging komt of had behoren te komen, dat op het betreffende adres iets loos is, geen algemene controle uit te voeren, maar moet zij "de koninklijke weg bewandelen" met alle daarbij behorende checks and balances en gewoon een strafrechtelijk onderzoek instellen.

Indien er nog geen voldoende aanwijzingen zijn voor concrete verdenkingen, moet er gewoon open kaart gespeeld worden en moet de burger vooraf geïnformeerd worden over de aanleiding van het bezoek.

---

[100] CRvB 11 april 2007, LJN: BA2436
[101] Zie bijvoorbeeld casus 46 en 48.

▪ GEEN CONTROLE OP DE JUISTE UITVOERING (CHECKS AND BALANCES)

De gemeente heeft er blijk van gegeven zich bewust te zijn dat zij haar bevoegdheden op een nieuwe wijze heeft geïnterpreteerd. Zij heeft, naar eigen zeggen, doelbewust de randen van de bevoegdheden opgezocht: de bewustwording van de [sociale] problemen binnen de stad vereiste, volgens het stadsbestuur, een nieuwe en creatieve aanpak.
De wens problemen op te lossen en de gebrekkige feed back van uit de bevolking die ermee geconfronteerd wordt, heeft tot een "blinde vlek" geleid. Extra problematisch in dit geval is dat de mensen die zich verzetten tegen de huisbezoeken al snel verdacht werden van het hebben van dubieuze redenen om de overheid buiten de deur te willen houden. Deze burgers kònden bijna niet geloofwaardig signalen afgeven. Als gevolg daarvan heeft de gemeente het belang niet ingezien/begrepen van het in het leven roepen van een geloofwaardig systeem van ongefilterd ontvangen en verantwoord interpreteren van de signalen van degenen die te maken hebben gehad met de nieuwe wijze van optreden. Het kritisch volgen van de uitvoering om tot een waarachtige beoordeling van het eigen optreden te komen, heeft de gemeente niet onderkend[102] en heeft aan gemeentezijde niet geleid tot creatieve en serieus te nemen initiatieven.

▪ DE VALKUIL VAN HET WILLEN

De ombudsman acht het een vorm van scheefgroei dat over de praktijk van de huisbezoeken vrijwel uitsluitend (en voornamelijk lovend) is gerapporteerd door de diensten die zich in het leven geroepen zijn om het nieuwe beleid uit te voeren. Ook de (kennelijk door deze diensten geïnformeerde) media hebben met grote regelmaat positieve verhalen gegeven over de noodzaak van de huisbezoeken/interventieteams.

Na de eerste constatering van ongenoegen van de burgers en bij het plegen van wederhoor ter zake bleek dat het bespreekbaar maken van inbreuken tot afwijzende reacties leidde. Ook al heeft de ombudsman steeds met kracht van argumenten zijn standpunten kenbaar gemaakt, de ombudsman heeft niet kunnen verhinderen dat zijn bijdrage zonder

---

[102] De ombudsman heeft in een eerder commentaar op een protocol (dat nog vastgesteld moet worden) gesuggereerd:

A Maak een analyse van de punten waar het in de praktijk blijkt mis te gaan.
B Maak een prioriteitenlijst van te vermijden missers.
C Maak een controlenetwerk, werkinstructie, signaleringssysteem dat serieus bijdraagt aan het indammen van missers.
D Methoden van feedback te organiseren:

- Monitoren (bijvoorbeeld zoals bij een APK-keuring); na een huisbezoek dient de leider van het huisbezoek telefonisch de beëindiging van het huisbezoek door te geven, waarna direct daaropvolgend een controle op het huisbezoek kan worden uitgevoerd door een onafhankelijke instantie.
- Een onafhankelijke instantie krijgt vooraf de lijsten met voorgenomen huisbezoek-adressen en kiest steekproef-adressen om
  - Als mystery guest aanwezig te zijn
  - Achteraf te enquêteren over het recente huisbezoek;
- Burgers krijgen daags na een huisbezoek een telefonische enquête;
- Burgers krijgen standaard tijdens een huisbezoek een enquêteformulier uitgereikt

veel omhaal in het politieke is getrokken. Met name het gegeven dat kritische opmerkingen aan het adres van interventieteams worden geïnterpreteerd als "*een gebrek aan kennis van het serieuze karakter van de problemen waar de gemeente mee worstelt*", heeft de discussie vertroebeld. De discussie is verlegd van "*hoe werken interventieteams in de praktijk*" naar "*begrijpt de ombudsman wel de problemen waar de gemeente mee worstelt?*" en "*na de verkiezingen van 2002 is het tij gekeerd, mijnheer de ombudsman!*"

Ondanks dat het de hem toebedachte taak is, is de bestuursdienst niet in staat gebleken om een kritische reactie van voldoende niveau op de door de diensten afgescheiden rapportages te leveren. In het debat over het huisbezoek, een instrument in de handen van de gemeente, dat het zij nog maar eens herhaald, raakt aan de fundamentele mensenrechten van de minst weerbare groep Rotterdammers en waarvan het recht en bijgevolg de jurisprudentie zich nog in het beginstadium van een ontwikkeling bevindt, is geen plaats van betekenis verworven voor een van de bestuursdienst afkomstig tegengeluid van voldoende niveau. Gezien de ingewikkeldheid van de materie en de afhankelijkheid van de onderzochte personen komt de meermalen gehoorde stelling van de gemeente "*dat er relatief weinig klachten over de huisbezoeken bekend zijn*" als weinig kies over.

Als de *valkuil van het willen,* kan achteraf gereconstrueerd worden dat de politiek heel nadrukkelijk het signaal heeft afgegeven dat het instrument van de huisbezoeken/interventieteams een succes moest worden. De met de uitvoering belaste diensten (met de wind in de zeilen van extra budgetten en menskracht) hebben het gebruik van middelen en menskracht zo goed mogelijk gerechtvaardigd. *You can't argue with success*: de voordelen van het beleid zijn ruim uitgemeten. De Rotterdamse media hebben de door de gemeente afgescheiden informatie niet gebruikt als startpunt voor onderzoek, maar vrijwel ongeamendeerd overgenomen. De bestuursdienst heeft verzuimd om onafhankelijk invulling te geven aan haar belangrijkste taak, te weten: met een helikopter-view het voorgenomen en uitgevoerde beleid kritisch tegen het licht te houden.

Bij gebrek aan enig negatief signaal, of alleen maar slecht gearticuleerde negatieve signalen van mensen die op een of andere manier wellicht boter op hun hoofd hebben, kon de politiek in de waan leven dat er vrijwel niets aan de hand was.

Voor de ombudsman is de optelsom van de hiervoor genoemde argumenten een niet te negeren aanleiding om zich actief te bemoeien met de wijze waarop de huisbezoeken worden afgelegd.

Het is daarbij van belang te realiseren dat de ombudsman absoluut geen tegenstander van huisbezoeken is. Mits goed uitgevoerd kan dit een middel zijn van de dienstverlenende overheid om haar burgers te benaderen.

TOETSINGSKADER EN TOETSINGSMETHODIEK

- TOETSING AAN RECHTMATIGHEID EN BEHOORLIJKHEID IN THEORIE EN IN DE PRAKTIJK

Het problematische van het beoordelen van gedragingen onder verantwoordelijkheid van de gemeente (zoals de huisbezoeken) is gelegen in het feit dat niet (uitsluitend) de rechtsnormen leidend zijn. De (vaak impliciete) veronderstelling dat –wanneer aan de relevante rechtsnormen is voldaan – het resultaat onaantastbaar is, is onjuist. Deze veronderstelling miskent dat het (feitelijk) handelen van de gemeente ruimer beoordeeld dient te worden.

1e Rechtmatigheidstoets

Deze ondergrens van het gemeentelijk handelen wordt bepaald door wet- en regelgeving, waaronder in casu een aantal fundamentele rechten en beginselen van onze democratische rechtsstaat:

- het huisrecht
- het recht op privacy
- het fair play beginsel
- het gelijkheidsbeginsel

2e Behoorlijkheidstoets

De ombudsman beoordeelt "gedragingen" en heeft daarom niet alleen rechtsnormen te handhaven, maar dient ook de behoorlijkheid van het handelen te toetsen[103]. De ombudsman is dus niet alleen geïnteresseerd in het antwoord op de vraag of de instructies/protocollen niet door een juridische bodem zakken, maar evenzeer of een geloofwaardig systeem van controle op de feitelijke gang van zaken aan en achter de deur van de Rotterdammers bestaat en of de gedragingen voldoen aan de behoorlijkheidsnormen.[104]

3e Sein en Sollen

De praktijk laat zien dat de gemeente zich bewust is van het feit dat haar handelen aan zowel de rechtmatigheidseis als het aan de behoorlijkheidseis dient te voldoen (Sollen c.q. Law in the books) doch dat de uitvoeringspraktijk daarvan afwijkt (Sein c.q. Law in action). De - soms in samenspraak met de ombudsman - opgestelde protocollen[105] behelzen een ambitieniveau dat in de praktijk niet gehaald wordt. Een ambitieniveau krijgt pas waarde als er voldoende effectieve sturingsmiddelen zijn opgenomen en als door middel van voldoende adequate controlemogelijkheden de feitelijke gang van zaken aan de deur en in de huizen van Rotterdammers, gewaarborgd kan worden.

---

[103] Voor een verdere uitleg van(de relatie tussen) rechtsnormen en behoorlijkheidsnormen zij verwezen naar: Langbroek, dr Ph.M., Rijpkema, dr P. (eindredactie): Ombudsprudentie, Over de behoorlijkheidsnorm en zijn toepassing. Boom Juridische uitgevers Den Haag 2004, ISBN 90-5454-515-823. Onderzoek door de Universiteit van Utrecht in opdracht van de Nationale ombudsman.
[104] Voor behoorlijkheidnormen: zie Deel 4 Toetsingskader
[105] Te denken valt aan het protocol van de dienst sociale Zaken en werkgelegenheid.

DE NORMEN

Uitgaande van de basale gedachten dat we te maken hebben met een dienende overheid, dat ambtenaren tegenover burgers optreden op een wijze waarop zij zouden wensen dat andere ambtenaren met hun dierbaren (moeder?) zouden omgaan (de zogenaamde Moedernorm) en dat de overheid al zijn handelen niet alleen op de letter van de wet (legaliteit) doch ook op de geest (legitimiteit) baseert, en bovendien transparant en voortvarend is, toetst de ombudsman het handelen in het kader van huisbezoeken in het bijzonder aan:

Het legaliteitsbeginsel
veronderstelt dat de overheid alleen maar mag ingrijpen in het leven van de burger als zij daartoe bevoegdheid kan ontlenen aan de daaraan voorafgaand vastgestelde wet.

Het verbod van misbruik van bevoegdheid
gaat ervan uit dat de overheid haar bevoegdheden heeft gekregen om bepaalde doelen te realiseren (doelbinding). De overheid mag haar bevoegdheid niet gebruiken voor een ander doel dan waartoe die bevoegdheid is gegeven.

Het Proportionaliteitsbeginsel
bepaalt dat de overheid voor het bereiken van een doel geen middel mag aanwenden welke niet in evenredige verhouding staan tot het te dienen doel.

Het Subsidiariteitsbeginsel
bepaalt dat de overheid, bij haar keuze uit diverse instrumenten/bevoegdheden om een bepaald doel te bereiken, kiest voor het minst ingrijpende middel dat adequaat is.

Het Fair play beginsel
brengt met zich mee dat overheid de burgers de mogelijkheid moet geven om hun procedurele kansen te benutten. Voor de in dit rapport in het geding zijnde zaken betekent dit dat zo mogelijk vooraf duidelijk moet worden gemaakt op grond van welke bevoegdheid de overheid optreedt en welke verweermiddelen de burger daarbij ten dienste staan.

De Actieve en Adequate informatieverstrekkingsplicht
behelst enerzijds de plicht om in te gaan op verzoeken van burgers om informatie en anderzijds de plicht om burgers uit eigen beweging te informeren over handelingen van de overheid die hun belangen raken.

Het beginsel dat de overheid Adequate organisatorische voorzieningen moet treffen
Dit berginsel houdt in dat het administratieve beheer en organisatorische functioneren ingericht moeten zijn op een wijze die behoorlijke dienstverlening aan burgers verzekert. Behoorlijke dienstverlening refereert aan zorgvuldigheid, maar ook aan specifieke wetmatigheid, toegankelijkheid, informatieverstrekking, registratie, transparantie etc. De overheid dient de administratieve organisatie zo in te richten dat (controle op) de continuïteit van het goede functioneren is gewaarborgd: registratie en archivering dienen ook dat doel. Dit beginsel brengt met zich mee dat de overheid - indien zij inbreuken op de burgerlijke vrijheden overweegt - zij de daarmee belaste organisaties zodanig inricht dat relevante besluiten op het juiste niveau genomen worden en een effectieve controle van de

hele besluitvorminsketen en de uitvoering daadwerkelijk mogelijk is. Concreet in relatie tot het onderwerp van dit rapport betekent dit dat, als de overheid inbreuken maakt op grondrechten, er procedureel en organisatorisch randvoorwaarden dienen te zijn gesteld die verzekeren dat de burger zonder enig voorbehoud gebruik kan maken van de aan hem toekomende rechtsbescherming. Een eerste voorwaarde is het mogelijk maken van een volledige controle door een onafhankelijke derde.

Een van de gevolgen van bovenstaande is dat de overheid vanaf het eerste contact met haar burger onmiskenbaar duidelijk moet maken wat in dat specifieke geval over en weer de rechten en plichten zijn. Doet zij dat niet, dan mag de burger uitgaan van (c.q. zich voorbereiden op) het voor hem slechtste scenario en maakt hij aanspraken op de maximale bescherming die mogelijk is.

Een tweede gevolgtrekking is dat de overheid haar organisatie voldoende dient af te stemmen op de concrete taak (in casu de inbreuken op grondrechten) waarbij hoort "De adequate registratie ten behoeve van de controle achteraf door een onafhankelijke derde".

HAKKEN IN HET ZAND[106]

Zeker in het begin van het onderzoek heeft de ombudsman vaak moeten ervaren dat de medewerking van onvoldoende niveau was. Alhoewel met de mond werd beleden dat de ombudsman alle informatie zou krijgen, bleek dit feitelijk erg ingewikkeld. Aanvankelijk is, naar later blijkt, kostbare tijd verloren gegaan met het wachten op reacties. Als voorbeeld van de zogenaamde "hakken in het zand cultuur" wordt het gedrag van een medewerker die gehoord moest worden aangehaald:
Voor het horen wordt de heer Stam[107] schriftelijk uitgenodigd. De ombudsman verzoekt hem relevante stukken van tevoren op te sturen. Omdat er geen enkele reactie komt, belt de ombudsman. Na enkele vergeefse pogingen van (een medewerker van) de ombudsman, om de heer Stam te spreken te krijgen, belt deze uiteindelijk terug.

Het telefoongesprek:
De ombudsman legt de heer Stam uit dat er een brief is gestuurd waarin hem wordt gevraagd bepaalde zaken aan de ombudsman op te sturen respectievelijk mee te nemen naar de hoorsessie. De ombudsman verzoekt hem daaraan aandacht te besteden. Daarnaast meldt de ombudsman dat hij het vreemd vindt dat de secretaresse van de heer Stam zijn telefoonnummer niet wil geven. De heer Stam zegt *dat dat niet mag*. Als de ombudsman hem vraagt wie hij aanstaande vrijdag naar het gesprek meeneemt, weigert heer Stam antwoord te geven: '*Ik hoef dat niet te zeggen. U kent hem toch niet. Al is het mijn tante. Legt u mij maar eens uit waarom ik dat aan u zou moeten zeggen.*'[108] Het is duidelijk dat de heer

---

[106] Zie onder andere praktijkverslag 5 Deel 2.
[107] Stam is de fictieve naam van een hoofd van de interventieteams van een deelgemeente.
[108] Tijdens het horen blijkt dat het hoofd van de afdeling interventieteams is meegekomen (en voornamelijk het woord voert). Naar aanleiding van deze ervaring heeft de ombudsman besloten in voorkomende gevallen er op te staan om vooraf te vernemen wie eventueel meegenomen wordt naar het horen, dit mede in verband met het feit dat de onderzoeksstrategie niet doorkruist wordt.

Stam geïrriteerd is. De heer Stam meldt verder *dat hij geen juridische plicht heeft om te verschijnen en suggereert dat de ombudsman dat ook best weet.*[109] Hij meldt *dat hij al twee keer schriftelijk een verklaring heeft afgelegd en dat hij tijdens het horen zeker geen afwijkende verklaring zal gaan afleggen*. Hij vindt daarom *dat de ombudsman hem stoort in zijn werk.*
Als de ombudsman hem uitlegt dat gehoord worden door de ombudsman bij het werk hoort, blijft de heer Stam erbij *dat dit niet zo is, dat zijn voormalige secretaresse abusievelijk een foute afspraak heeft gemaakt dat hij daar geen vrij voor zal krijgen.* De ombudsman biedt herhaaldelijk en nadrukkelijk aan om te onderzoeken of de hoorzitting verzet kan worden. Maar Stam slaat dat steeds af. De ombudsman biedt aan om met zijn baas te bespreken of hij niet vrij kan krijgen. Stam zegt dan *dat hij geen baas heeft en dat hij zijn eigen baas is.*

Tijdens het horen blijkt dat de heer Stam de gevraagde rapportages niet wil overleggen.
De ombudsman: *Bij brief van 13 april, met telefonisch en schriftelijke rappèl op 18 april 2005, is de gemeente gevraagd om het verslag van het huisbezoek, de lijst van aanwezigen, de functieomschrijving van de aanwezigen en het volledige dossier - zoals dat bij de gemeente berust - op te sturen of mee te nemen. De ombudsman heeft niets ontvangen. Waarom heeft de gemeente niet voldaan aan het verzoek om - als zij de gegevens niet kan leveren - telefonisch contact op te nemen met de ombudsman?'*
De heer Stam zegt dat de ombudsman dit dossier niet mag inzien '*omdat de ombudsman niet is aangesloten bij het protocol vanwege de privacywetgeving. U mag wel vragen stellen over de rapportage die ik van het bezoek hebt gemaakt. (…) Er is een aanmeldingsplicht bij het College Bescherming Persoonsgegevens. In de privacyregels staat niet dat de ombudsman het dossier mag inzien. Daarom moet u het College Bescherming Persoonsgegevens om toestemming vragen.*'
Uiteraard is voorgaande stelling volstrekt onjuist. In een latere fase heeft de dienst erkend dat - zowel op grond van de destijds geldende regels als op grond van de op dit moment geldende regels[110] - hij gehouden was de gevraagde informatie beschikbaar te stellen aan

---

[109] Artikel 18 lid drie Verordening gemeentelijke ombudsman 2004. (destijds geldend)
Een ambtenaar verstrekt de ombudsman de inlichtingen die deze voor zijn onderzoek nodig acht, tenzij zich daartegen naar het oordeel van burgemeester en wethouders dringende redenen verzetten.
Artikel 9:31 Algemene wet bestuursrecht (thans geldend)
1. Het bestuursorgaan, onder zijn verantwoordelijkheid werkzame personen - ook na het beëindigen van de werkzaamheden -, getuigen alsmede de verzoeker verstrekken de ombudsman de benodigde inlichtingen en verschijnen op een daartoe strekkende uitnodiging voor hem. Gelijke verplichtingen rusten op ieder college, met dien verstande dat het college bepaalt wie van zijn leden aan de verplichtingen zal voldoen, tenzij de ombudsman één of meer bepaalde leden aanwijst. De ombudsman kan betrokkenen die zijn opgeroepen gelasten om in persoon te verschijnen.
[110] Artikel 9:31 Algemene wet bestuursrecht[…]
3. Binnen een door de ombudsman te bepalen termijn worden ten behoeve van een onderzoek de onder het bestuursorgaan, degene op wiens gedraging het verzoek betrekking heeft, en bij anderen berustende stukken aan hem overgelegd nadat hij hierom schriftelijk heeft verzocht.
4. De ingevolge het eerste lid opgeroepen personen onderscheidenlijk degenen die ingevolge het derde lid verplicht zijn stukken over te leggen kunnen, indien daarvoor gewichtige redenen zijn, het geven van inlichtingen onderscheidenlijk het overleggen van stukken weigeren of de ombudsman mededelen dat uitsluitend hij kennis zal mogen nemen van de inlichtingen onderscheidenlijk de stukken.

de ombudsman. Het college kan daaraan het verzoek verbinden om geheimhouding te betrachten, waarna de ombudsman kan beoordelen of hij aan dat verzoek gevolg wil geven.

De ombudsman beschouwt het optreden dat de deelgemeente wordt aangerekend als laakbaar. Als een deelgemeente (of enig bestuursorgaan of onder hem werkzame dienst) twijfelt aan de juistheid van een verzoek van de ombudsman, behoort zij/hij te vragen waar de ombudsman zijn verzoek op baseert. Niets zeggen, niets vragen en als fait accompli weigeren, getuigt van het willens en wetens nemen van het risico dat onderzoek en waarheidsvinding gefrustreerd wordt.

---

5. De ombudsman beslist of de in het vierde lid bedoelde weigering onderscheidenlijk de beperking van de kennisneming gerechtvaardigd is.
6. Indien de ombudsman heeft beslist dat de weigering gerechtvaardigd is, vervalt de verplichting.

BELEIDSUITGANGSPUNTEN EN WETTELIJKE KADER

FRONTLIJNFILOSOFIE (PROF. DR. P. E.W.M. TOPS)

Prof. dr. P.E.W.M. Tops is hoogleraar bestuurskunde aan de Tilburgse School voor politiek en bestuur (Universiteit van Tilburg). Onder zijn leiding heeft een onderzoek plaatsgevonden naar de relatie tussen beleids- en frontlijnsturing. In zijn boek "Frontlijnsturing, uitvoering op de publieke werkvloer van de stad" omschrijft hij frontlijnsturing als 'het vermogen om op de publieke werkvloer van de grote stad tot effectief handelen te komen'. Frontlijnteams, zoals de Rotterdamse interventieteams, zijn een passende organisatievorm met een passende aanpak voor probleemsituaties. Dit vraagt, volgens Tops, om een andere kijk op teams, organiseren en uitvoeren, maar vooral om krachtige en slimme regisseurs en leiders, die krachten kunnen bundelen, actiemandaat hebben en slimme interfaces kunnen organiseren tussen frontlijnteam en de eigen dienst.
Frontlijnsturing betekent allereerst uitgaan van 'het werk zelf' op de publieke werkvloer van de grote stad. Het primaire proces in de relatie tussen burger en bestuur staat centraal; van daaruit wordt gedacht, gehandeld, georganiseerd en gestuurd. Frontlijnsturing vertrekt vanuit een zo realistisch mogelijke kijk op wat er aan het front, op de publieke werkvloer, gebeurt. Op basis daarvan ga je handelen en organiseren. Dus eigenlijk naar bevind van zaken - naar wat zich in een specifieke situatie aandient. Er is geen vaste organisatie of discipline waar je de werkelijkheid als het ware inschuift, maar je organiseert juist helemaal vanaf de grond. Voor effectief opereren in de frontlijn is het vaak nodig om zaken direct met elkaar te verknopen die via de lijnbureaucratie lastig (en traag) bij elkaar te brengen zijn. Frontlijnwerkers hebben direct contact met burgers, wat dynamiek met zich meebrengt. Zij moeten telkens slim inspelen op de situaties waar zij in terecht komen. Volgens Tops is uitvoering een hoogwaardige activiteit met een eigen dynamiek en een eigen intellectuele uitdaging.

DE INBREUK OP IEMANDS PRIVÉ-LEVEN

- RECHTEN EN PLICHTEN VAN DE BURGER

De praktijk en jurisprudentie leert dat een huisbezoek (en zeker een onaangekondigd huisbezoek) voor een burger een uitzonderlijke inbreuk op zijn persoonlijke levenssfeer met zich meebrengt.

Relevante regelgeving

- SELECTIE UIT HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS (EVRM)

TITEL I . RECHTEN EN VRIJHEDEN
Artikel 1 Verplichting tot eerbiediging van de rechten van de mens
De Hoge Verdragsluitende Partijen verzekeren een ieder, die ressorteert onder hun rechtsmacht, de rechten en vrijheden welke zijn vastgesteld in de Eerste Titel van dit Verdrag.

Artikel 2 . Recht op leven
1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet.
[…]

Artikel 3 . Verbod van foltering
Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Artikel 4 . Verbod van slavernij en dwangarbeid
[…]
Artikel 5 . Recht op vrijheid en veiligheid
1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:
a. indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter;
b. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;
c. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;
d. in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;
e. in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;
f. in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.
2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen welke tegen hem zijn ingebracht.
3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke
macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.
4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat dit spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.
5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadeloosstelling.

Artikel 6 . Recht op een eerlijk proces
1. Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nati-

onale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privéleven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.
2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.
3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:
a. onverwijld, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;
b. te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;
c. zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen;
d. de getuigen à charge te ondervragen of doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge;
e. zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal, die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt.

Artikel 7 . Geen straf zonder wet
1. Niemand mag worden veroordeeld wegens een handelen of nalaten, dat geen strafbaar feit naar nationaal of internationaal recht uitmaakte ten tijde dat het handelen of nalaten geschiedde. Evenmin mag een zwaardere straf worden opgelegd dan die, die ten tijde van het begaan van het strafbare feit van toepassing was.
2. Dit artikel staat niet in de weg aan de berechting en bestraffing van iemand, die schuldig is aan een handelen of nalaten, dat ten tijde van het handelen of nalaten, een misdrijf was overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen die door de beschaafde volken worden erkend.

Artikel 8 . Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven
1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 9 . Vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst
[…]
Artikel 10 . Vrijheid van meningsuiting
[…]
Artikel 11 . Vrijheid van vergadering en vereniging
[…]
Artikel 12 . Recht te huwen
[…]
Artikel 13 . Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel

Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.

Artikel 14 . Verbod van discriminatie
Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.

Artikel 15 . Afwijking in geval van noodtoestand
[…]

Artikel 16 . Beperkingen op politieke activiteiten van vreemdelingen
[…]

Artikel 17 . Verbod van misbruik van recht
Geen der bepalingen van dit Verdrag mag worden uitgelegd als zou zij voor een Staat, een groep of een persoon het recht inhouden enige activiteit aan de dag te leggen of enige daad te verrichten met als doel de rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld teniet te doen of deze verdergaand te beperken dan bij dit Verdrag is voorzien.

Artikel 18 . Inperking van de toepassing van beperkingen op rechten
De beperkingen die volgens dit Verdrag op de omschreven rechten en vrijheden zijn toegestaan, mogen slechts worden toegepast ten behoeve van het doel waarvoor zij zijn gegeven.

- ARTIKEL 10 GRONDWET

1. Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer.
2. De wet stelt regels ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer in verband met het vastleggen en verstrekken van persoonsgegevens.
3. De wet stelt regels inzake de aanspraken van personen op kennisneming van over hen vastgelegde gegevens en van het gebruik dat daarvan wordt gemaakt, alsmede op verbetering van zodanige gegevens

- WET BESCHERMING PERSOONSGEGEVENS

Deze regeling is te omvangrijk om hier op te nemen, verwezen zij naar
http://www.cbpweb.nl/indexen/ind_wetten_wbp_wbp.stm

Inhoudsopgave van de wet
1. Algemene bepalingen (artikel 1 t/m 5)
2. Voorwaarden voor de rechtmatigheid van de verwerking van persoonsgegevens (artikel 6 t/m 24)
3. Gedragscodes (artikel 25-26)
4. Melding en voorafgaand onderzoek (artikel 27 t/m 32)
5. Informatieverstrekking aan de betrokkene (artikel 33-34)
6. Rechten van de betrokkene (artikel 35-42)
7. Uitzonderingen en beperkingen (artikel 43-44)

8. Rechtsbescherming (artikel 45-50)
9. Toezicht (artikel 51-64)
10. Sancties (artikel 65-75)
11. Gegevensverkeer met landen buiten de Europese Unie (artikel 76-78)
12. Overgangs- en slotbepalingen (artikel 79-83)

HET BINNENTREDEN VAN EEN WONING

- ARTIKEL 12 GRONDWET

-1. Het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is alleen geoorloofd in de gevallen bij of krachtens de wet bepaald, door hen die daartoe bij of krachtens de wet zijn aangewezen;
-2. Voor het binnentreden overeenkomstig het eerste lid zijn voorafgaande legitimatie en mededeling van het doel van het binnentreden vereist, behoudens bij de wet gestelde uitzonderingen;
-3. Aan de bewoner wordt zo spoedig mogelijk een schriftelijk verslag van het binnentreden verstrekt. Indien het binnentreden in het belang van de nationale veiligheid of dat van de strafvordering heeft plaatsgevonden, kan volgens bij de wet te stellen regels de verstrekking van het verslag worden uitgesteld. In de bij de wet te bepalen gevallen kan de verstrekking achterwege worden gelaten, indien het belang van de nationale veiligheid zich tegen verstrekking blijvend verzet.

- DE ALGEMENE WET OP HET BINNENTREDEN[111].

§ 1. Binnentreden in woningen in het algemeen

Artikel 1
1. Degene die bij of krachtens de wet belast is met de opsporing van strafbare feiten of enig ander onderzoek, met de uitvoering van een wettelijk voorschrift of met het toezicht op de naleving daarvan, dan wel een bevoegdheid tot vrijheidsbeneming uitoefent, en uit dien hoofde in een woning binnentreedt, is verplicht zich voorafgaand te legitimeren en mededeling te doen van het doel van het binnentreden. Indien twee of meer personen voor hetzelfde doel in een woning binnentreden, rusten deze verplichtingen slechts op degene die bij het binnentreden de leiding heeft.
2. Indien de naleving van de in het eerste lid bedoelde verplichtingen naar redelijke verwachting ernstig en onmiddellijk gevaar oplevert voor de veiligheid van personen of goederen, feitelijk onmogelijk is dan wel naar redelijke verwachting de strafvordering schaadt ten aanzien van misdrijven waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten, gelden deze verplichtingen slechts voor zover de naleving daarvan in die omstandigheden kan worden gevergd.
3. Een persoon in dienst van een bestuursorgaan die zich ingevolge het eerste lid legitimeert, toont een legitimatiebewijs dat is uitgegeven door of in opdracht van dat bestuursorgaan. Het legitimatiebewijs bevat een foto van de houder en vermeldt diens naam en hoedanigheid. Indien de veiligheid van de houder van het legitimatiebewijs vordert dat zijn identiteit verborgen blijft, kan in plaats van zijn naam zijn nummer worden vermeld.
4. De persoon, bedoeld in het eerste lid, die met toestemming van de bewoner wenst binnen te treden, vraagt voorafgaand aan het binnentreden diens toestemming. De toestemming moet blijken aan degene die wenst binnen te treden.

[111] *Wet van 22 juni 1994, Stb 572. Deze wet is gewijzigd bij de Wetten van 26 april 1995, Stb. 250, 19 april 1999, Stb. 194 en 207.*[111]

§ 2. Binnentreden in woningen zonder toestemming van de bewoner

Artikel 2
1. Voor het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is een schriftelijke machtiging vereist, tenzij en voor zover bij wet aan rechters, rechterlijke colleges, leden van het openbaar ministerie, burgemeesters, gerechtsdeurwaarders en belastingdeurwaarders de bevoegdheid is toegekend tot het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner. De machtiging wordt zo mogelijk getoond.
2. Onze Minister van Justitie stelt het model van deze machtiging vast.
3. Een schriftelijke machtiging als bedoeld in het eerste lid is niet vereist, indien ter voorkoming of bestrijding van ernstig en onmiddellijk gevaar voor de veiligheid van personen of goederen terstond in de woning moet worden binnengetreden.

Artikel 3
1. Bevoegd tot het geven van een machtiging tot binnentreden zijn:
a. de advocaat-generaal bij het gerechtshof;
b. de officier van justitie;
c. de hulpofficier van justitie.
2. Voor zover de wet niet anders bepaalt, is de burgemeester bevoegd tot het geven van een machtiging tot binnentreden in een woning gelegen binnen zijn gemeente voor andere doeleinden dan strafvordering.
3. Degene die bevoegd is een machtiging te geven, gaat daartoe slechts over, indien het doel waartoe wordt binnengetreden het binnentreden zonder toestemming van de bewoner redelijkerwijs vereist.

Artikel 4
De machtiging kan uitsluitend worden gegeven aan degene die bij of krachtens de wet bevoegd is verklaard zonder toestemming van de bewoners in een woning binnen te treden.

Artikel 5
1. De machtiging wordt gegeven voor het binnentreden in één in de machtiging te noemen woning. Zo nodig kan in de machtiging worden bepaald dat zij tevens geldt voor ten hoogste drie andere afzonderlijk te noemen woningen.
2. Ten behoeve van de opsporing van misdrijven waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten, is de advocaat-generaal bij het gerechtshof of de officier van justitie bevoegd een machtiging te geven die betrekking heeft op een groter aantal woningen. Bij dringende noodzakelijkheid en indien het optreden van de advocaat-generaal of de officier van justitie niet kan worden afgewacht, komt de bevoegdheid tot het geven van een machtiging toe aan de hulpofficier van Justitie.
3. Ten behoeve van de aanhouding, de medebrenging of de gevangenneming van een in de machtiging te noemen of, wanneer zijn naam onbekend is, zo duidelijk mogelijk aan te wijzen persoon onderscheidenlijk van de inbeslagneming van een in de machtiging te noemen of, wanneer dat niet mogelijk is, zo duidelijk mogelijk te omschrijven goed is de advocaat-generaal bij het gerechtshof of de officier van justitie bevoegd een machtiging te geven die geldt voor iedere woning waarin bedoelde persoon onderscheidenlijk bedoeld goed zich bevindt of verondersteld wordt zich te bevinden. Bij dringende noodzakelijkheid en indien het optreden van de advocaat-generaal of de officier van justitie niet kan worden afgewacht, komt de bevoegdheid tot het geven van een machtiging toe aan de hulpofficier van justitie.

Artikel 6

1. De machtiging is ondertekend en vermeldt:
a. de naam en de hoedanigheid van degene die de machtiging heeft gegeven;
b. de naam of het nummer en de hoedanigheid van degene aan wie de machtiging is gegeven;
c. de wettelijke bepalingen waarop het binnentreden berust en het doel waartoe wordt binnengetreden;
d. de dagtekening.
2. De machtiging blijft ten hoogste van kracht tot en met de derde dag na die waarop zij is gegeven. De Algemene termijnwet is niet van toepassing.

Artikel 7

1. Tussen middernacht en 6 uur ’s morgens kan slechts zonder toestemming van de bewoner worden binnengetreden, voor zover dit dringend noodzakelijk is en, indien krachtens een machtiging wordt binnengetreden, de machtiging dit uitdrukkelijk bepaalt.
2. Bij afwezigheid van de bewoner kan slechts worden binnengetreden, voor zover dit dringend noodzakelijk is en, indien krachtens een machtiging wordt binnengetreden, de machtiging dit uitdrukkelijk bepaalt.

Artikel 8

1. Degene die de machtiging heeft gegeven, kan degene die bevoegd is binnen te treden, vergezellen.
2. Degene die bevoegd is zonder toestemming van de bewoner binnen te treden, kan zich door anderen doen vergezellen, voor zover dit voor het doel van het binnentreden redelijkerwijs is vereist en, indien krachtens een machtiging wordt binnengetreden, de machtiging dit uitdrukkelijk bepaalt.

Artikel 9

Degene die bevoegd is zonder toestemming van de bewoner binnen te treden, kan zich de toegang tot of de doorgang in de woning verschaffen, voor zover het doel van het binnentreden dit redelijkerwijs vereist. Hij kan daartoe zo nodig de hulp van de sterke arm inroepen.

Artikel 10

1. Degene die zonder toestemming van de bewoner in een woning is binnengetreden, maakt op zijn ambtseed of -belofte een schriftelijk verslag op omtrent het binnentreden.
2. In het verslag vermeldt hij:
a. zijn naam of nummer en hoedanigheid;
b. de dagtekening van de machtiging en de naam en hoedanigheid van degene die de machtiging tot binnentreden heeft gegeven:
c. de wettelijke bepalingen waarop het binnentreden berust en het doel waartoe is binnengetreden;
d. de plaats van de woning en de naam van de bewoner;
e. de wijze van binnentreden en het tijdstip waarop in de woning is binnengetreden en waarop deze is verlaten;
f. hetgeen in de woning is verricht of overigens is voorgevallen, het aantal en de hoedanigheid van degenen die hem hebben vergezeld, de namen van de personen aan wie in de woning hun vrijheid is benomen en de voorwerpen die in de woning in beslag zijn genomen;
g. voor zover van toepassing: de redenen waarom en de wijze waarop het bepaalde in artikel 1, tweede lid, dan wel artikel 2, derde lid, toepassing heeft gevonden.

Artikel 11
1. Indien krachtens een machtiging is binnengetreden, wordt het verslag uiterlijk op de vierde dag na die waarop in de woning is binnengetreden, toegezonden aan degene die de machtiging heeft gegeven. Is de machtiging gegeven door een hulpofficier van justitie, dan wordt het verslag ook aan de officier van justitie toegezonden. Indien overeenkomstig het bepaalde in artikel 2, derde lid, zonder machtiging is binnengetreden, wordt het verslag toegezonden aan de officier van justitie dan wel, voor zover is binnengetreden voor andere doeleinden dan strafvordering, aan de burgemeester.
2. Een afschrift van het verslag wordt uiterlijk op de vierde dag na die waarop in de woning is binnengetreden, aan de bewoner uitgereikt of toegezonden. Indien het doel waartoe wordt binnengetreden daartoe noodzaakt, kan de uitreiking of de toezending aan de bewoner worden uitgesteld. Uitreiking of toezending geschiedt in dat geval, zodra het belang van dit doel dit toelaat. Indien het niet mogelijk is dit afschrift uit te reiken of toe te zenden, houdt degene aan wie overeenkomstig het eerste lid het verslag is toegezonden dan wel degene die zijn bevoegdheid zonder machtiging binnen te treden heeft uitgeoefend, het afschrift gedurende zes maanden voor de bewoner beschikbaar.

§ 3. Betreden van enkele bijzondere plaatsen

Artikel 12
In de gevallen waarin het binnentreden van plaatsen krachtens een wettelijke voorschrift is toegelaten, geschiedt dit buiten het geval van ontdekking op heterdaad niet:

a. in de vergaderruimten van de Staten-Generaal, van de staten van een provincie, van de raad van een gemeente of van enig ander algemeen vertegenwoordigend orgaan, gedurende de vergadering;
b. in de ruimte bestemd voor godsdienstoefeningen of bezinningssamenkomsten van levensbeschouwelijke aard, gedurende de godsdienstoefening of bezinningssamenkomst;
c. in de ruimten waarin terechtzittingen worden gehouden, gedurende de terechtzitting.

§ 4. Slotbepalingen
[…]

Art. 5:15. Algemene wet bestuursrecht [Binnentreden]
-1. Een toezichthouder is bevoegd, met medeneming van de benodigde apparatuur, elke plaats te betreden met uitzondering van een woning zonder toestemming van de bewoner.
-2. Zo nodig verschaft hij zich toegang met behulp van de sterke arm.
-3. Hij is bevoegd zich te doen vergezellen door personen die daartoe door hem zijn aangewezen.

Artikel 149a Gemeentewet
Indien het toezicht op de naleving of de opsporing van een overtreding van een voorschrift van een verordening, dat strekt tot handhaving van de openbare orde of veiligheid of tot bescherming van het leven of de gezondheid van personen vereist dat de met het toezicht op de naleving of de opsporing belaste personen bevoegd zijn binnen te treden in een woning zonder toestemming van de bewoner, kan de raad deze bevoegdheid bij verordening verlenen.

Artikel 6.3 APV Binnentreden van woningen
Zij die belast zijn met het toezicht op de naleving of de opsporing van een overtreding van de bij of krachtens deze verordening gegeven voorschriften welke strekken tot handhaving van de openba-

re orde of veiligheid of bescherming van het leven of de gezondheid van personen, zijn bevoegd tot het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner.

Artikel 370 Wetboek van Strafrecht
De ambtenaar die, met overschrijding van zijn bevoegdheid of zonder inachtneming van de bij de wet bepaalde vormen, in de woning of het besloten lokaal of erf, bij een ander in gebruik, diens ondanks binnentreedt of, wederrechtelijk aldaar vertoevende, zich niet op de vordering van of vanwege de rechthebbende aanstonds verwijdert, wordt gestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste een jaar of geldboete van de derde categorie.

IDENTIFICATIEPLICHT EN UITGEBREIDE IDENTIFICATIEPLICHT

Wet op identificatieplicht. (WID)
Identificatieplicht buitenshuis geldt voor iedereen ouder dan 14 jaar.
Geen plicht tot legitimatie burger in huis, Wet op identieficatieplicht geldt voor openbare weg.
Over een plicht voor de burger om zich te legitimeren wordt niet gesproken in Wet GBA

Artikel 8a Politiewet 1993:
1. Een ambtenaar van politie aangesteld voor de uitvoering van de politietaak, is bevoegd tot het vorderen van inzage van een identiteitsbewijs als bedoeld in artikel 1 van de Wet op de identificatieplicht van personen, voor zover dat redelijkerwijs noodzakelijk is voor de uitoefening van de politietaak.
2. Gelijke bevoegdheid komt toe aan opsporingsambtenaren van de bijzondere opsporingsdiensten, bedoeld in artikel 2 van de Wet op de bijzondere opsporingsdiensten en de buitengewoon opsporingsambtenaar als bedoeld in artikel 142, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering, voor zover dat redelijkerwijs noodzakelijk is voor de uitoefening van zijn taak.
3. Gelijke bevoegdheid komt toe aan de militair van de Koninklijke marechaussee, voor zover dat redelijkerwijs noodzakelijk is voor de uitoefening van zijn politietaak, bedoeld in artikel 6, eerste lid, en aan de militair van de Koninklijke marechaussee of van enig ander onderdeel van de krijgsmacht die op grond van artikel 58, eerste lid, onderscheidenlijk artikel 59, eerste lid, bijstand verleent aan de politie

Uitgebreide Identificatieplicht Artikel 5:16a Awb:
Een toezichthouder is bevoegd van personen inzage te vorderen van een identiteitsbewijs als bedoeld in artikel 1 van de Wet op de identificatieplicht.

Artikel 5:11 Awb:
Onder toezichthouder wordt verstaan: een persoon, bij of krachtens wettelijk voorschrift belast met het houden van toezicht op de naleving van het bepaalde bij of krachtens enig wettelijk voorschrift.

Memorie van Toelichting bij de uitgebreide identificatieplicht
In het kader van dit wetsvoorstel wordt het - mede in verband met de vermelde parallellie met de corresponderende bevoegdheid voor politieambtenaren en buitengewoon opsporingsambtenaren - nuttig geacht een uitdrukkelijke bevoegdheid voor toezichthouders op te nemen om naar identiteitsbewijzen te vragen, teneinde buiten twijfel te stellen dat van deze bevoegdheid gebruik kan worden gemaakt, uiteraard met inachtneming van het in artikel 5:13 Awb neergelegde evenredigheidsbeginsel.
Door het voorgestelde artikel 5:16a Awb kan de toezichthouder inzage van het identiteitsbewijs vorderen. In artikel 2 WID is een specifieke medewerkingsverplichting opgenomen, die een concretisering vormt van de algemene medewerkingsplicht in artikel 5:20, eerste lid, Awb.

Artikel 5:13 Awb: De bevoegdheid van de toezichthouder om inzage te vorderen van een identiteitsbewijs mag als gezegd slechts worden uitgeoefend voor zover dit redelijkerwijs voor de vervulling van zijn taak nodig is. (het evenredigheidsbeginsel). Dit betekent dat een toezichthouder alleen inzage mag vorderen van een identiteitsbewijs jegens de personen waarop ingevolge de wettelijke regeling op grond waarvan de toezichthouder als zodanig is aangewezen, het toezicht is gericht.
De invoeging van artikel 5:16a zal betekenen dat de plicht tot het verlenen van inzage in een identiteitsbewijs geldt ten aanzien van de toezichthouders die daarmee ingevolge de bestaande wetgeving reeds zijn belast. Dit heeft tot gevolg dat is nagegaan welke betekenis toekenning van deze nieuwe bevoegdheid heeft voor de handhaving van deze wetten. […]
Invoering van de uitgebreide identificatieplicht brengt niet mee dat de toezichthouder bij het constateren dat niet wordt voldaan aan zijn vordering tot inzage van het identiteitsbewijs,daarvan proces-verbaal mag opmaken. De toezichthouder, die niet tevens is aangesteld als buitengewoon opsporingsambtenaar, moet daarvoor de bijstand inroepen van een politieambtenaar. Deze situatie wijkt niet af van de huidige situatie, waarin ook voor het verbaliseren van strafbare feiten een beroep moet worden gedaan op de politie.

DE PLICHTEN VAN DE SOZAWE-CLIËNT

Artikel 17 WWB actieve informatieplicht van de cliënt
De belanghebbende doet aan het college op verzoek of onverwijld uit eigen beweging mededeling van alle feiten en omstandigheden waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op zijn arbeidsinschakeling of het recht op bijstand. De belanghebbende is verplicht aan het college desgevraagd de medewerking te verlenen die redelijkerwijs nodig is voor de uitvoering van deze wet. Het college stelt bij de uitvoering van deze wet de identiteit van de belanghebbende vast aan de hand van een document als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder 1 tot en met 3, van de Wet op de identificatieplicht. Een ieder is verplicht aan het college desgevraagd een document als bedoeld in artikel 1 van de Wet op de identificatieplicht terstond ter inzage te verstrekken, voorzover dit redelijkerwijs nodig is voor de uitvoering van deze wet.

In artikel 17 worden de inlichtingen- en medewerkingsverplichtingen van de burger genoemd. Een burger moet, als dit voor de uitvoering van de wet noodzakelijk is, medewerking verlenen aan een huisbezoek. Belangrijk hierbij is wel dat het middel huisbezoek in verhouding dient te staan met het doel dat men wil bereiken (subsidiariteits- en proportionaliteitsbeginsel).

Artikel 53a Verstrekking en onderzoek gegevens
Onverminderd artikel 28, tweede en derde lid, van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen, bepaalt het college welke gegevens ten behoeve van de verlening van bijstand dan wel de voorzetting daarvan door de belanghebbende in ieder geval worden verstrekt en welke bewijsstukken worden overlegd, alsmede de wijze en het tijdstip waarop de verstrekking van gegevens plaatsvindt.
Het college is bevoegd onderzoek in te stellen naar de juistheid en volledigheid van de verstrekte gegevens en zonodig naar andere gegevens die noodzakelijk zijn voor de verlening dan wel de voortzetting van bijstand. Indien het onderzoek daartoe aanleiding geeft kan het college besluiten tot herziening van de bijstand.

Artikel 53a lid 2 geeft aan dat de gegevens die door de burger zijn verstrekt door de dienst onderzocht mogen worden op juistheid en volledigheid. Het afleggen van een huisbezoek kan een onderdeel vormen van het onderzoek/de verificatie van de gegevens die de burger heeft verstrekt.

DELEN UIT HET PROTOCOL SOZAWE

1. Begin op de begane grond. Pas als je daar klaar bent ga je naar de volgende woonlaag en zo verder. Vergeet een eventueel souterrain, zolder en afzonderlijke berging/schuur/garage niet
2. Maak van elke aangetroffen ruimte (indien nodig) een plattegrond en/of notities en vermeld daarop eventuele bijzonderheden. Bedenk daarbij dat je vaak maar 1 keer de mogelijkheid hebt om dingen goed te bekijken. Noteer dus wat je waar hebt aangetroffen .
   Bij het aantreffen van kleding/schoenen is het afhankelijk van de persoon (man/vrouw) en de norm van de uitkering, waar je in het bijzonder op moet letten. Denk aan maten, dames of heren en aan het jaargetijde. Beschrijf zakelijk en exact wat je concreet aantreft.
3. Heeft de burger zelf de sleutels van afgesloten ruimten, of moet hij deze eerst aan een ander vragen.
4. Vraag aan de burger eerst wat er zich in een bepaalde kamer, kast of lade bevindt alvorens te vragen of hij bereid is deze gaat openen.
5. Vraag de burger de kamer, kast of lade te openen, wijs hem erop dat hij daartoe niet verplicht is. Doe dit niet zelf!
6. Vraag naar de bank- en/of girobescheiden en bescheiden creditkaart. Loop mee naar de lade of kast waaruit de bescheiden worden gehaald. Kijk of er nog meerdere rekeningen zijn dan die bij de dienst bekend zijn.
7. Vraag naar verzekeringspolissen e.d.. Kijk op wiens naam deze staan geregistreerd en vanaf welke datum. Indien er sprake is van kamerbewoning of kostgangerschap, let dan op of de administratieve gegevens afzonderlijk van de andere bewoner worden bewaard.
8. Let op of er nog andere administratieve stukken in de woning zijn. Kijk dan vooral aan wie het stuk is gericht, de adressering, de afzender en de data. Vraag eerst toestemming de stukken op de pakken of vraag de burger dit te doen.
9. Van wie zijn de aangetroffen goederen in de woning? Vraag naar betalingsbewijzen en kijk op wiens naam en adres de nota is gesteld.
10. Indien bepaalde bewijsstukken nog gekopieerd moeten worden, moet de burger zelf de bewijsstukken kopiëren en binnen 2 werkdagen de benodigde stukken in een retourenveloppe op het district of afdeling inleveren. Gebruik hiervoor het formulier ‘Verzoek om informatie’ (0099). Neem in ieder geval nooit zelf bewijsstukken mee!
11. Indien zich foto’s aan de muur of op kastjes bevinden kijk dan wie erop staan afgebeeld en de wijze waarop. Vraag de burger ernaar. Waar gemaakt, wanneer, wie staan erop etc etc.
12. Wordt er wel gewoond in de woning? Voelt het warm of koud aan?
13. Staat er wel of geen water in de closetpot?
14. Zijn er wel of geen levensmiddelen aanwezig?
15. Staat de koelkast aan of uit? En zijn er levensmiddelen in aanwezig? Laat de burger de koelkast openen.
16. Ligt er een grote hoeveelheid post op de mat of in de brievenbus?
17. Is de kliko buiten in gebruik?
18. Is er in huis wel of geen afvalbak?
19. Bij het aantreffen van medicijnen. Kijk op het doosje naar de naam, de datum en de adressering van de gebruiker. Kijk ook waar de apotheek is gevestigd .
20. Tref je autosleutels aan en de burger verklaarde eerder geen auto te hebben. Ga dan doorvragen.
21. Tref je sigaretten of shag aan en de burger verklaarde (bijvoorbeeld tijdens een eerder gesprek) niet te roken. Ga dan doorvragen.

WET VICTORIA (STALEN DEUREN)

Artikel 174a Gemeentewet
1. De burgemeester kan besluiten een woning, een niet voor het publiek toegankelijk lokaal of een bij die woning of dat lokaal behorend erf te sluiten, indien door gedragingen in de woning of het lokaal of op het erf de openbare orde rond de woning, het lokaal of het erf wordt verstoord.
2. De in het eerste lid genoemde bevoegdheid komt de burgemeester eveneens toe in geval van ernstige vrees voor verstoring van de openbare orde op de grond dat de rechthebbende op de woning, het lokaal of het erf eerder een woning, een niet voor het publiek toegankelijk lokaal of een bij die woning of dat lokaal behorend erf op een zodanige wijze heeft gebruikt of doen gebruiken dat die woning, dat lokaal of dat erf op grond van het eerste lid is gesloten, en er aanwijzingen zijn dat betrokkene de woning, het lokaal of het erf ten aanzien waarvan hij rechthebbende is eveneens op een zodanige wijze zal gebruiken of doen gebruiken.
3. De burgemeester bepaalt in het besluit de duur van de sluiting. In geval van ernstige vrees voor herhaling van de verstoring van de openbare orde kan hij besluiten de duur van de sluiting tot een door hem te bepalen tijdstip te verlengen.
4. Bij de bekendmaking van het besluit worden belanghebbenden in de gelegenheid gesteld binnen een te stellen termijn maatregelen te treffen waardoor de verstoring van de openbare orde wordt beëindigd. De eerste volzin is niet van toepassing, indien voorafgaande bekendmaking in spoedeisende gevallen niet mogelijk is.
5. De burgemeester doet zo spoedig mogelijk een besluit als bedoeld in het eerste lid inschrijven in de openbare registers, bedoeld in artikel 16 van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek. Artikel 24 van dat boek is niet van toepassing.
6. De artikelen 5:25 tot en met 5:28 van de Algemene wet bestuursrecht zijn van overeenkomstige toepassing.

Toelichting wet Victoria

Volgens informatie van de afdeling openbare orde en veiligheid wordt dit artikel veelvuldig toegepast. Onder de verstoring van de openbare orde waar dit artikel op ziet, moet begrepen worden een ernstige aantasting van de veiligheid en gezondheid van de omgeving. Alhoewel bij de totstandkoming van de wet door de wetgever veelvuldig is gesproken over drugsgerelateerde overlast, is de wet nadrukkelijk daar niet toe beperkt, maar gaat het wel om overlast van een zelfde niveau (wapenhandel, heling, prostitutie, illegale logement).

De voorwaarde voor de toepassing van dit artikel zijn:
1. het is absoluut een laatste redmiddel; andere, minder belastende, mogelijkheden om de overlast te keren zijn uitgeput,
2. er ligt een gedegen dossieropbouw aan de toepassing van dit instrument ten grondslag
3. de belangen van de bewoner zijn veiliggesteld.

In noodgevallen kan op grond van artikel 2 van de politiewet[112] (zaakwaarneming) onmiddellijk - dus zonder dat bovengenoemde voorwaarden is voldaan - opgetreden worden. Dat betekent dat er nog geen uitgebreide rapportages zijn, maar de acute aangetroffen situatie dermate ernstig is en, dat men in gemoede niet anders kon dan het toepassen van noodmaatregelen.

---

[112] Artikel 2 Politiewet 1993
De politie heeft tot taak in ondergeschiktheid aan het bevoegde gezag en in overeenstemming met de geldende rechtsregels te zorgen voor de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde en het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven.

JURISPRUDENTIE

datum	plaats	ljn nummer
13-6-2006	Amsterdam	
3-10-2006	Helmond	
7-11-2006	Amsterdam	AZ1819
6-3-2007	Tilburg	BA0375
11-4-2007	Assen	BA2447
11-4-2007	Roosendaal	BA2445
11-4-2007	Hoorn	BA2436
11-4-2007	Amsterdam	BA2410
17-4-2007	Amsterdam	BA3285
8 5 2007	Barneveld	BA4786
25 5 2007	Zeist	BA5725

Inleidend artikel op de jurisprudentie: mw mr A.M.F. Loof-Donker:"Huisbezoeken in het sociale zekerheidsrecht", in: NJCM-bulletin, jgr 32, nr 6, okt 07, pp 812-824.

BIJLAGE:

REACTIE VAN HET COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN WETHOUDERS OP HET CONCEPT-RAPPORT



Gemeente Rotterdam

College van Burgemeester en Wethouders

Bezoekadres: Stadhuis Coolsingel 40
Postadres: postbus 70012
3000 KP Rotterdam

Website: www.rotterdam.nl
E-mail: post@stadhuis.rotterdam.nl
Fax: 010-413.02.50
Inlichtingen: mr. C.J. Roon
Telefoon: (010) 417 9314

Gemeentelijke Ombudsman
T.a.v. de heer mr. M.H.J.M. van Kinderen
Hofplein 33
3011 AJ Rotterdam

Ons kenmerk: 47539
Bijlage: geen
Betreft: Reactie op onderzoeksrapport Gemeentelijke Ombudsman

Datum: 23 oktober 2007



Geachte heer Van Kinderen,

Bij brief van 25 september heeft u ons in kennis gesteld van het conceptrapport 'Ja, wij komen eigenlijk voor alles', waarin u de resultaten van een ambtshalve onderzoek naar de praktijk van huisbezoeken presenteert. In dezelfde brief vraagt u ons voor 23 oktober a.s. te reageren op de inhoud van het rapport en u waar nodig van verdere informatie te voorzien.

Voordat wij een inhoudelijke reactie op het rapport geven, willen wij allereerst een procedurele opmerking maken.

Wij merken op dat de wijze en het moment waarop u de resultaten uit het conceptrapport aan ons presenteert, ons enigszins verbaast. Afgelopen zomer heeft u de Directie Veiligheid en de Ketenregisseur Handhaving in kennis gesteld van de eerste bevindingen uit uw rapport. Naar aanleiding hiervan zijn op ambtelijk niveau door de Ketenregisseur Handhaving en door vertegenwoordigers van de Directie veiligheid met u gesprekken gevoerd en afspraken gemaakt. Op dat moment is ook het protocol 'Huisbezoeken door gemeentelijke interventieteams' ter advies aan u voorgelegd en is nadrukkelijk gewacht met de vaststelling daarvan. Hierop heeft u op 26 juli jl gereageerd en tevens een aantal aanbevelingen gedaan. Veel aanbevelingen komen overeen met onze ideeën en door ons is ook de toezegging gedaan dat de aanbevelingen al dan niet in afwijkende vorm grotendeels herkenbaar in het protocol zullen worden opgenomen. Ondanks dat u zelf aanbevelingen geeft, constateren wij nu dat u in uw definitieve rapport ten principale aangeeft dat het ontwikkelen van protocollen geen soelaas meer kan bieden voor het waarborgen van zorgvuldig overheidsoptreden bij het afleggen van huisbezoeken. Wij zijn nadrukkelijk een andere mening toegedaan.

Verder merken wij op dat u in uw rapport op geen enkele wijze aandacht besteed aan de totstandkoming van het Protocol huisbezoeken SoZaWe Rotterdam dat, na constructief overleg met u, redelijk recent (november 2006) is vastgesteld.



Dat vooropgesteld hebbend, willen wij toch middels deze brief van de gelegenheid gebruik maken om een aantal kanttekeningen te plaatsen bij de inhoud van uw onderzoeksrapport en behouden wij ons het recht voor om in een later stadium, indien nodig, onze zienswijzen aan te vullen.

Onderzoeksrapport Gemeentelijke Ombudsman

Eenzijdigheid van het rapport
Allereerst merken wij op dat wij het beeld dat door u als zodanig in het rapport wordt geschetst, zijnde dat op grote schaal door interventieteams de geldende regels en rechtsnormen met voeten worden getreden, niet herkennen. Huisbezoeken kunnen een grote inbreuk op de privacy van de burgers van deze stad tot gevolg kan hebben. Daarom gelden voor deze huisbezoeken strikte regels en ons is er ook alles aan gelegen om hier in de praktijk zorgvuldig mee om te gaan.

Sinds 2001 worden in Rotterdam interventieteams ingezet om in oude wijken die kampen met criminaliteit, overlast en sociale problematiek, de leefsituatie te verbeteren. In Rotterdam zijn meer dan 30.000 huisbezoeken door gemeentelijke interventieteams afgelegd. Veel maatschappelijk ongewenste situaties zijn hierdoor beëindigd en voorkomen.

Doordat u zich in uw onderzoek vooral laat leiden door 48 signalen van burgers, waarbij in de praktijk kennelijk al dan niet iets is misgegaan, lijkt u voorbij te gaan aan de brede maatschappelijke problematiek, waarmee Rotterdam te maken heeft. Bovendien doet u geen recht aan de sociale context waarbinnen de interventieteams opereren. Zo betrekt u onvoldoende het feit dat de interventieteams, naast de controle op de regelgeving, een belangrijke functie hebben bij het signaleren van armoede, zorgbehoefte en de problematiek van kinderen. Constateringen op deze terreinen worden vertaald naar daadwerkelijke actie ten behoeve van burgers in Rotterdam. Hierdoor wordt naar onze mening een te eenzijdig beeld van de werkelijkheid neergezet. In de praktijk is ons gebleken dat het optreden van interventieteams over het algemeen niet als negatief wordt ervaren en het zichtbaar optreden van de gemeente juist wordt gewaardeerd.

Erkenning van het huisbezoek als controlemiddel
In uw rapport lijkt u voorbij te gaan aan het algemene uitgangspunt van het bestuursrecht dat controle op naleving van regels is toegestaan en algemeen als noodzakelijk instrument van de overheid wordt beschouwd. Het betreft hier immers toezicht en geen opsporing. Dat betekent dat er -zoals in het strafrecht wel het geval is- geen sprake hoeft te zijn van een redelijk vermoeden van een strafbaar feit, voordat kan worden overgegaan tot een controle op de naleving van regels. Het houden van toezicht kan zowel met als zonder aanleiding geschieden met (slechts) als ondergrens het in artikel 5:13 Awb opgenomen proportionaliteitsbeginsel. In de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep, van 11 april 2007, over de Wet werk en bijstand wordt erkend dat gemeenten een groot belang hebben bij een effectieve controle op de rechtmatigheid van de bijstand. Dat (onaangekondigde) huisbezoeken onder omstandigheden een noodzakelijk en adequaat controlemiddel is en daarmee proportioneel is, is in die uitspraken nogmaals bevestigd.

Klachten
De conclusies in uw rapport baseert u voornamelijk op 48 geanonimiseerde klachten die u uitgebreid beschrijft in uw rapport. Wij hebben u bij herhaling verzocht om inzage te krijgen in



de door u genoemde klachten. Op deze wijze kunnen wij nagaan of de klachten ordentelijk zijn afgehandeld en kan zonodig op het gestelde in de klachten worden gereageerd, hetgeen mogelijk een ander licht op de aan de orde gestelde handeling(en) kan opleveren. U bent nadrukkelijk niet op dit verzoek ingegaan omdat u er de voorkeur aan heeft gegeven om een ambtshalve onderzoek in te stellen. Hiermee gaat u voorbij aan de essentie van het klachtrecht die inhoudt dat klachten het bestuur de mogelijkheid bieden om te leren en een aanpak te verbeteren, nog daargelaten dat het vanuit een oogpunt van fair play van belang is dat ook bij een ambtshalve onderzoek door een bestuursorgaan op de feiten wordt gereageerd. Daarbij heeft u aangegeven dat de opgenomen casus niet in de klassieke zin kunnen worden aangemerkt als klachten die ten grondslag liggen aan het rapport. Wij stellen nu vast dat het in het onderzoeksrapport behalve om klachten vooral ook om 'signalen' van burgers gaat. Signalen zijn geen formele klachten in de zin van de Algemene wet bestuursrecht. Deze signalen zijn door u dan ook niet volgens het principe van hoor en wederhoor afgehandeld zodat onbekend is of de signalen ongegrond dan wel gegrond zijn. Wij achten het daarom minder juist die signalen vervolgens wel ten grondslag te leggen aan een verstrekkend oordeel over (de Rotterdamse praktijk) bij huisbezoeken.

In uw onderzoek richt u zich op huisbezoeken in de breedste zin van het woord. Een aantal signalen heeft (mede) betrekking op de Dienst SoZaWe. Vastgesteld kan worden dat de beschreven signalen betrekking hebben op huisbezoeken die zijn afgelegd in de periode 2004 t/m 2006. Dit is de periode voordat het protocol 'Huisbezoeken SoZaWe Rotterdam' van kracht is geworden.

Aanbevelingen

Ondanks de kanttekeningen die wij plaatsen bij het rapport, nemen wij de signalen uit het rapport zeer serieus en zien wij deze als een kans voor verbetering. Er is niet voor niets gewacht met de vaststelling van het protocol tot de definitieve bekendmaking van uw aanbevelingen.

Veel aanbevelingen komen overeen met de bij ons levende ideeën over de werkwijze van interventieteams. Belangrijkste conclusie uit uw rapport is de importantie om gemeentelijk beleid te ontwikkelen omtrent de werkwijze van de interventieteams en dat tevens waarborgen bevat voor de uitvoering. Wij benadrukken dat wij geen andere mening zijn toegedaan en hebben daarom ook het beleidsprotocol 'Huisbezoeken, stedelijke en deelgemeentelijke interventieteams' opgesteld.
Uw aanbevelingen worden zorgvuldig afgewogen en veel aanbevelingen zullen, zoals eerder gezegd, een plaats krijgen in het protocol of in de toekomst nader gestalte krijgen. Wij wijzen op de legitimatieplicht voor alle leden van het team, het schriftelijk vastleggen van de door de bewoner expliciet gegeven toestemming, het achterlaten van een informatiefolder en het centraliseren en op het hoogste niveau afdoen van klachten. Ook de bejegening van burgers tijdens het huisbezoek en de indicatoren om tot een aangekondigd dan wel onaangekondigd huisbezoek over te gaan, zijn in het protocol nader uitgewerkt. Tot slot zijn wij voornemens om een voortdurende kwaliteitsbewaking op het instrument uit te voeren.
Een aantal van uw aanbevelingen past in onze visie om in de toekomst toe te werken naar een interventiemethodiek waarbij nadere invulling aan het uitgangspunt wordt gegeven dat de interventie op een voor de burger zo min mogelijk belastende wijze gebeurt. Dit gaat samen met de behoefte om meer informatie gestuurd te werken en informatie slechts te delen waar nodig. Zo streven wij ernaar om huisbezoeken in de toekomst te laten afleggen door kleine kernteams met meerdere controlebevoegdheden. Hierdoor zullen minder functionarissen



tegelijkertijd de woning behoeven te betreden en vindt toezicht en interventie plaats waar nodig.

Door het vastleggen van de verplichte werkwijze van de interventieteams in het protocol, zijn wij van mening, dat nu en in de toekomst nog beter gewaarborgd is, dat huisbezoeken op een zo min mogelijk voor de burger belastende wijze en binnen geldende wettelijke kaders, zullen plaatsvinden. Daarmee levert het protocol een directe bijdrage aan de leefbaarheid en veiligheid in de stad.

Verdere procedure
Voor de goede orde merken wij op dat wij voornemens zijn om het protocol 'Huisbezoeken stedelijke en deelgemeentelijke interventieteams' op 2 november a.s. aan de raad aan te bieden. Wij gaan ervan uit dat u ons tijdig, voordat u uw definitieve rapport bekend maakt, zult informeren als onze reactie voor u aanleiding is om wijzigingen aan te brengen in uw rapportage.

Wij vertrouwen erop u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd.

Burgemeester en Wethouders van Rotterdam,

De Secretaris,

A.H.P. van Gils

De Burgemeester,

I.W. Opstelten

Betreft: aanvulling nieuwe feiten

Lidstaat Nederland

Door: IFUD of Human Rights

Datum: 2 januari 2013

Toelichting:

Een afbeelding op de website van geenstijl.nl van een bewerkte foto met Barroso,van Rompuy en Schulz op een achtergrond met hakenkruisvlaggen.[volgens Nederlandse rechtspraak en jurisprudentie] is in dergelijke opzet het gebruik van het hakenkruis in Nederland strijdig met het kaderbesluit cq Nederlandse strafwetgeving.



IFUD of Human Rights

De Voorzitter

J.P. van den Wittenboer

KLACHT[1]

BIJ DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN WEGENS NIET-NALEVING VAN HET GEMEENSCHAPSRECHT

1. Naam en voornaam van de klager/klaagster:

2. In voorkomend geval vertegenwoordigd door:

3. Nationaliteit:

4. Adres of maatschappelijke zetel[2]:

5. Telefoon/telefax/e-mail:

6. Werkterrein en plaats(en) waar de werkzaamheid wordt uitgeoefend:

7. Lidstaat of publiekrechtelijk lichaam die, respectievelijk dat het Gemeenschapsrecht volgens de klager/klaagster niet heeft nageleefd:

---

1 Gebruikmaking van dit klachtenformulier is niet verplicht. Een klacht mag ook per brief bij de Commissie worden ingediend, maar in het belang van de klager/klaagster is het beter zoveel mogelijk terzake dienende inlichtingen te verstrekken. Dit formulier kan per gewone post naar het onderstaande adres worden gezonden:

Commissie van de Europese Gemeenschappen
(ter attentie van de Secretaris-generaal)
Wetstraat, 200
B-1049 Brussel
BELGIË

Dit formulier kan tevens worden afgegeven in een van de voorlichtingsbureaus van de Commissie in de lidstaten. Het is ook beschikbaar op de Internetserver van de Europese Unie (/eu_law/your_rights/your_rights_forms_en.htm). Alleen klachten die betrekking hebben op een schending van het Gemeenschapsrecht door een lidstaat, zijn ontvankelijk.

2 De klager/klaagster wordt verzocht de Commissie van iedere adreswijziging en van ieder feit dat op de behandeling van de klacht van invloed kan zijn, in kennis te stellen.

8. Zo nauwkeurig mogelijke uiteenzetting van de feiten die tot de klacht hebben geleid:

9. Vermeld, zo mogelijk, de bepaling(en) van het Gemeenschapsrecht (verdragen, verordeningen, richtlijnen, beschikkingen, besluiten, enz.) waarop volgens de klager/klaagster inbreuk is gemaakt:

10. Vermeld in voorkomend geval de financiële steun van de Gemeenschap (indien mogelijk met opgave van de referenties) die aan de betrokken lidstaat is of kan worden toegekend, en die met de aangeklaagde feiten verband houdt:

11. Vermeld in voorkomend geval welke stappen reeds bij de diensten van de Commissie zijn ondernomen (indien mogelijk een kopie van de briefwisseling bijvoegen):

12. Vermeld in voorkomend geval welke stappen reeds bij andere instellingen of instanties van de Gemeenschap (bijvoorbeeld bij de Commissie Verzoekschriften van het Europees Parlement, bij de Europese ombudsman) zijn ondernomen; vermeld zo mogelijk de door deze instellingen, respectievelijk instanties aan de door de klager/klaagster ondernomen stappen gegeven referenties:

13. Vermeld de reeds bij nationale instanties - op centraal, regionaal of lokaal niveau - ondernomen stappen (indien mogelijk een kopie van gevoerde briefwisseling bijvoegen):

13.1. administratieve stappen (bijvoorbeeld: klacht bij de bevoegde nationale administratieve instanties - op centraal, regionaal of lokaal niveau - en/of bij een nationale of regionale ombudsman):

13.2. beroep bij nationale rechterlijke instanties of andere gevolgde procedures (bijvoorbeeld arbitrage of verzoening). (Vermeld of de uitspraak reeds is gevallen of een besluit reeds is genomen en voeg als bijlage de tekst daarvan bij):

14. Vermeld in voorkomend geval ter staving van de klacht documenten en bewijsstukken, alsook de desbetreffende bepalingen van de nationale wetgeving; voeg deze stukken en bepalingen als bijlage toe:

15. Vertrouwelijkheid (kruis één van beide onderstaande vakjes aan)[3]:

! "Ik geef de Commissie toestemming om bij de instanties van de lidstaat waartegen de klacht is gericht, mijn identiteit bekend te maken."

! "Ik verzoek de Commissie om bij de instanties van de lidstaat waartegen de klacht is gericht, mijn identiteit niet bekend te maken."

16. Plaats, datum en handtekening van de klager/klaagster, respectievelijk van zijn of haar vertegenwoordiger:

---

3 De aandacht van de klager/klaagster wordt erop gevestigd dat het in bepaalde gevallen voor de behandeling van de klacht onontbeerlijk kan zijn dat aan de identiteit van de klager/klaagster bekendheid wordt gegeven.

(Toelichting op de keerzijde van het formulier)

Iedere lidstaat is verantwoordelijk voor de tenuitvoerlegging van het Gemeenschapsrecht binnen zijn interne rechtsorde (omzetting binnen de gestelde termijnen en correcte toepassing). Krachtens de verdragen ziet de Commissie van de Europese Gemeenschappen erop toe dat het Gemeenschapsrecht op correcte wijze wordt toegepast. Wanneer de Commissie van oordeel is dat een lidstaat zijn verplichtingen niet is nagekomen, beschikt zij over eigen bevoegdheden (beroep wegens niet-nakoming) om te trachten aan deze inbreuk een einde te stellen; in voorkomend geval kan zij de zaak aanhangig maken bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen. De Commissie neemt, hetzij op grond van een klacht, hetzij op grond van vermoedens van inbreuken, die zijzelf heeft ontdekt, de stappen die zij gerechtvaardigd acht.

Onder "niet-nakoming" wordt verstaan, de schending door lidstaten van hun uit het Gemeenschapsrecht voortvloeiende verplichtingen. Die niet-nakoming kan bestaan in ofwel het stellen van een handeling ofwel het nalaten een handeling te stellen. Onder "Staat" wordt verstaan, de lidstaat die een inbreuk op het Gemeenschapsrecht pleegt, ongeacht welke instantie (op centraal, regionaal of lokaal niveau) voor de niet-nakoming verantwoordelijk is.

Eenieder kan bij de Commissie een klacht tegen een lidstaat indienen om (wettelijke of bestuursrechtelijke) maatregelen of praktijken van deze lidstaat die hij/zij met een bepaling of een beginsel van het Gemeenschapsrecht strijdig acht, aan te klagen. De klager/klaagster behoeft niet aan te tonen dat hij/zij door de door hem/haar aangeklaagde inbreuk in het bijzonder en rechtstreeks wordt geraakt. Er zij aan herinnerd dat opdat een klacht ontvankelijk wordt geoordeeld, deze een schending van het Gemeenschapsrecht door een lidstaat moet aanklagen. De diensten van de Commissie mogen beoordelen, overeenkomstig de door de Commissie vastgestelde voorschriften en prioriteiten inzake de inleiding van inbreukprocedures, of aan een klacht al dan niet gevolg moet worden gegeven.

Eenieder persoon die meent dat een (wettelijke of bestuursrechtelijke) maatregel of een administratief gebruik met het Gemeenschapsrecht strijdig is, wordt verzocht om zich, alvorens een klacht bij de Commissie in te dienen of gelijktijdig daarmee, eerst te wenden tot de bestuursrechtelijke en rechterlijke instanties op nationaal niveau (waaronder begrepen een nationale of regionale ombudsman en/of gebruikmaking van de beschikbare arbitrage- en verzoeningsprocedures). De Commissie beveelt het gebruik van deze door het nationale recht geboden bestuursrechtelijke, gerechtelijke of andere beroepsmogelijkheden aan alvorens een klacht bij haar in te dienen, omdat voor de klager/klaagster daaraan een aantal voordelen verbonden kunnen zijn.

De op nationaal niveau beschikbare rechtsmiddelen bieden de klager/klaagster de mogelijkheid om zijn/haar recht over het algemeen op een meer rechtstreekse en meer persoonlijke manier te doen gelden (rechterlijk bevel aan een bestuursrechtelijk lichaam, nietigverklaring van een nationaal besluit, schadevergoeding) dan hij/zij dat zou kunnen wanneer de Commissie een inbreukprocedure inleidt, aangezien deze procedure eerst na geruime tijd tot enig resultaat kan leiden. De Commissie is namelijk verplicht om, alvorens de zaak bij het Hof van Justitie bij de Europese Gemeenschappen aanhangig te maken, eerst een overlegprocedure te volgen teneinde de betrokken lidstaat ertoe te brengen de inbreuk ongedaan te maken.

Bovendien is een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen waarbij niet-nakoming wordt vastgesteld, niet van invloed op de individuele rechten van de klager/klaagster. Een dergelijk arrest houdt alleen voor de lidstaat de verplichting in om zich naar het Gemeenschapsrecht te richten. Voor individuele schadevergoeding moet de klager/klaagster zich in ieder geval tot de nationale instanties wenden.

De onderstaande administratieve waarborgen zijn van toepassing:

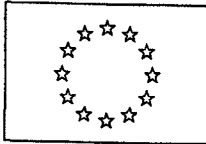
a) Iedere klacht die ontvankelijk wordt geacht, krijgt, nadat zij bij het secretariaat-generaal van de Commissie is geregistreerd, een officieel nummer toegekend; vervolgens wordt aan de klager/klaagster een ontvangstbevestiging gezonden waarin dit referentienummer is vermeld. De toekenning van een officieel referentienummer - dat bij iedere briefwisseling moet worden vermeld - betekent niet noodzakelijk dat dan ook een inbreukprocedure tegen de betrokken lidstaat zal worden ingeleid.

b) Wanneer de Commissie het nodig acht stappen te ondernemen bij de instanties van de lidstaat tegen wie de klacht is gericht, wordt rekening gehouden met de wensen die de klager/klaagster in verband met de vertrouwelijkheid (punt 15 van het formulier) kenbaar heeft gemaakt.

c) De Commissie streeft ernaar binnen een termijn van twaalf maanden, te rekenen vanaf de datum van registratie van de klacht bij het secretariaat-generaal, ten aanzien van de verdere behandeling van de klacht een besluit te nemen (inleiding van een inbreukprocedure of afsluiting van het dossier van de klacht).

d) Wanneer de bevoegde diensten overwegen om de Commissie voor te stellen het dossier van de klacht af te sluiten, wordt de klager/klaagster daarvan vooraf in kennis gesteld. Indien een inbreukprocedure wordt ingeleid, wordt de klager/klaagster van het verloop van die procedure op de hoogte gehouden.

Ref. Ares(2012)683201 - 08/06/2012



EUROPESE COMMISSIE
DIRECTORAAT-GENERAAL JUSTITIE

Directoraat C: Grondrechten en burgerschap van de Unie
Eenheid C1: Grondrechten en rechten van het kind
Eenheidshoofd

Brussel
JUST/C1/AEP/vf/727755s

J.P. van den Wittenboer
Voorzitter van IFUD of Human Rights
Kastanje 28
5731 NK Mierlo
Nederland

Geachte heer Van den Wittenboer,

Dank u voor uw aan voorzitter Barroso gerichte brief van 28 maart 2012. U verwijst daarin naar ons antwoord op uw brief van 27 januari 2012, waarin u uw bezorgdheid tot uitdrukking brengt over het openbare vertoon van nazisymbolen in Nederland. U verzoekt de Commissie om een inbreukprocedure tegen Nederland in te leiden wegens schending van EU-waarden.

Zoals wij in ons antwoord van 15 maart reeds hebben uiteengezet, veroordeelt de Commissie ten sterkste alle vormen en uitingen van racisme en intolerantie, die onverenigbaar zijn met de beginselen en de waarden die aan de EU ten grondslag liggen. Zoals wij ook hebben uiteengezet, staat het recht van de EU niet aan het vertoon van nazisymbolen als zodanig in de weg. In sommige gevallen kan een dergelijk vertoon echter binnen de werkingssfeer vallen van Kaderbesluit 2008/913/JHA, dat aanzetting tot geweld of haat op grond van ras, huidskleur, godsdienst, afstamming, dan wel nationale of etnische afkomst verbiedt. Het is aan de nationale autoriteiten, zoals de politie en de rechter, om elk geval afzonderlijk te onderzoeken en om vast te stellen of er sprake is van het opzettelijk aanzetten tot geweld of haat. De Commissie kan daarom in het onderhavige geval geen rol spelen.

Hoogachtend,

Emmanuel Crabit